

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALFIE BLOOM

ve

Hexbridge
Şatosu'nun
Sırları

Gabrielle
Kent

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

ALFIE BLOOM'UN

yaşamı sıkıcı ve yalnız geçiyordu, ta ki günün birinde esrarengiz Caspian Bone ile tanışıp inanılmaz bir talihe sahip olduğunu öğrenene kadar. Alfie'ye harikalarla dolu, asırlardır mühürlü bir şato miras kalmıştır. Böylece en çılgın hayallerinin bile ötesinde bir yaşama başlar.

Ancak şatonun derinlerinde karanlık bir sır yatmaktadır. Alfie'nin her ne pahasına olursa olsun koruması gereken, her şeyi tehlikeye atabilecek bir sır.

11+
yaş

9 786257 070218

18 TL

ALFIE BLOOM VE HEXBRIDGE ŞATOSU'NUN SIRLARI
GABRIELLE KENT

ÖZGÜN ADI
ALFIE BLOOM AND THE SECRETS OF HEXBRIDGE CASTLE

First published in the UK by Scholastic Ltd, 2015

Text copyright © Gabrielle Kent

Türkiye'de Yayın Hakları © Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2019
Sertifika No: 40077

ÇEVİREN
CENK PAMAY

Düzenleme
Ny.ozlem

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

1. BASIM: MART 2020
Genel Yayın Numarası: 4761

ISBN 978-625-7070-21-8

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında
gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla
çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks. (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

ALFIE BLOOM

ve

Hexbridge Şatosu'nun Sırları

Gabrielle Kent

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

Ninova

Dünüm ve yarınım için Satish'e

Giriş

Bayan Emmett'in Ziyaretçisi

Nora Emmett'm sinir olduğu birçok şey vardı. Mesela ıslık çalınmasına, tropik meyvelere, sandaletlere, geçerken ona kapıyı tutmayan çocuklara, geçerken ona kapı tutmak *gerektiğini* düşünen çocuklara—aslında çocukların her türüsüne— sinir oluyordu. Ancak şu an yatağında doğrulmuş karanlığı dinlerken en sinir olduğu şey, onu sabahın üçünde uyandıran her neyse oydu.

Kadın fazla beklemeden koyunlar yeniden bağır-maya başladılar. Yılların alışkanlığıyla karanlığın içinde ustalıkla uzanıp bir kibrit tutuşturdu ve baş ucu masasındaki gaz lambasını yaktı. Bayan Emmett henüz elektriğe pek güvenmiyordu.

Kadın pirinç karyolasının gıcırtiları eşliğinde yataktan kalktı, terliklerini giydi ve ne olduğuna bakmak üzere ayaklarını sürüyerek alt kata indi.

Gaz lambasını ocağın yanına koyup, mutfak perdelerini araladı ve gecenin karanlığına baktı. Hayvan sesleri azalmış, ara sıra duyulan korku dolu *mee* seslerine dönüşmüştü. Koyunları korkutan şey her ne ise hâlâ oradaydı. Büyük ihtimalle geçen ay Merryweather Çiftliği'nden iki inek çalan hırsızlarla aynı kişilerdi. Her hâlükârda kadın, onlara *kendi* sürüsünden zırnık koklatmayacaktı. Montunu ve lastik botlarını giydi, kilerden çiftesini kaptı ve ceplerini çay poşetlerinin yanında duran bisküvi kutusundan aldığı fişeklerle doldurdu.

Dışarıya adım atarken, mutfak kapısı ardından tıkırdayarak kapandı. Çifteyi kolunun altına sıkıştırıp geceliğini yukarı çekti ve usulca meyve bahçesinden ilerledi, sessiz adımlarla eğri büğrü erik ağaçlarının arasından dolanıp koyun ağılına doğru gitti. Yeni ay, çiftliğe öyle az ışık yansıtıyordu ki, insanın bu karanlıkta kendi ayaklarını bile görmesi olanaksızdı. Ancak karanlık onu rahatsız etmiyordu. O, zaten sokak lambalarının daima yandığı, yıldızların görünmediği gökyüzüne sinir olurdu. Bu gece, olması gerektiği gibi bir geceydi.

Melemeler kesilmiş, koyunlar uğursuz bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Ağıla yaklaşıırken, homurtu ve hırıltı sesleri duyuyordu. Koyunların yanında bir şey vardı ve bu, insan değildi. Kurtlar olabilir miydi? Hexbridge'e kurt indiği kulağına gelmemiştir, hem de nice yıldır.

Gözleri karanlığa alıştı ve ağılın bir köşesine üşüşmüş koyun yığınına seçebildi. Hayvanlar yanlarında her ne varsa ondan mümkün olduğunca uzağa kaçabilmek için birbirlerinin tepesine çıkarken, tüm sürü hareket halindeydi.

Hışırtılar kesildi ve kocaman, siyah bir biçim, kadınla ağıl arasında durmuş şaha kalkarken; hayvanların çılgın bağrıışmaları yeniden başladı. Koyunların daha önce böyle sesler çıkardığını mezbahada bile duymamıştır. Kadın hiç düşünmeden çiftesini kaldırdı ve doğruca gölgemsi karaltıya iki el ateş etti.

Silahın tepme kuvveti onu yere fırlattı ve aslanla filin aynı anda kükremesini andıran bir gürleme, onu neredeyse sağır etti. Geceliğini çalı dikenlerinden yırtarak söküp apar topar ayağına kalktı, ama tepesinde kule gibi dikilen şeyin iğrenç ve sıcak nefesi karşısında geri çekildi.

Yukarı baktı.

Çay tabağı büyüklüğünde iki çift sarı göz, dik dik ona bakıyordu. Yaratıklar usulca tıslamaya başlar-ken; kadının burun deliklerini iğrenç sülfür kokusu doldurdu. Ses yükselirken, kadın derin ve uzun bir nefes aldı. İnanılmaz bir hızla silahı yeniden dol-
durdu, çiftenin namlusunu çat diye kapadı, dipçiği omuzuna dayayıp en yakındaki yaratığın gözlerinin arasına nişan aldı. Tetiği ezerken, seksen iki yıllık ömrü boyunca bağırmadığı kadar yüksek sesle ba-
ğırdı.

“DEFOOOOL!”

Silah ateş almadı ve tüfeğin horozu zayıf bir tı-
kırtı sesi çıkardı. Kadının feci kükreyişi solup gide-
rek yerini sessizliğe bırakırken; karşısındaki gözler,
sanki gülümseyen bir ifadeyle yarı kapandılar. Tıs-
lama artık iyiden iyiye düdüklü tencere sesi gibiy-
di. Kavurgan bir rüzgâr kadına çarptı, geceliğinin
takkesini başından savurdu, saçlarını ve geceliğini
uçurdu. Bayan Emmett gözlerini sımsıkı kapatmış,
yakıcı rüzgârdan yüzünü korurken; beyaz ve sıcak
bir ışık, kadıncağızın koyunlarıyla ilgili endişeleri-
ni ebediyen sona erdirdi. Silahı ellerinden düşerken,
sinir olduğu şeylerin listesine son bir şey daha ekle-
yecek zamanı buldu.

1

Kuzgun

Alfie Bloom sandalyesinde ileri geri sallanıp sınıfı dolduran canlı sohbetin tadını çıkarırken, izlendiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Yaz tatilinden önceki son gündü. Güneş pencerelerden içeri sızıyor, altı hafta sürecektir şanlı özgürlüğün vaadini sunuyordu ve Bayan Harris öğleden sonrayı serbest ilan etmişti. Öğrencilerin çoğu yanlarında kutu oyunları getirmiş, kimin kazandığı ve kimin hile yaptığı üzerine yüksek sesle tartışıyorlardı. Sanatçı ruhlu öğrenciler resimle uğraşıp çizim yapıyor veya birbirlerinin kollarına tükenmez kalemle dövme çiziyorlardı.

Alfie bu hisse yakalandığında gelişigüzel hayallerle dalmıştı. Artık çocuğun huzurunu kaçırmaya baş-

lıyordu. Kuşku içinde sınıfa göz gezdirdi. Herkes ya kendi işine bakıyor ya da birbirlerinin işine burnunu sokuyordu. Dikkatini oyun bahçesine yöneltti, kısa bir anlığına penceredeki kendi yansımasına baktı – yeşil gözlerin üstüne dökülen, süpürge misali karman çorman ve kızıl-kahverengi saçlar. Yansımanın ötesine bakınca kendisini kimin gözetlediğini gördü. Okul bahçesindeki bir kuzgundu bu.

Kuzgun yerinde hafiften sıçradı, ardından sekerek bir yandan diğerine ilerledi, kambur sırtının üstünden yine sınıfa baktı. Kuş onun bakışlarına yakalandığında, Alfie hayvanın masum numarası yaptığına yemin edebilirdi. Göz mesafesinde başka tek bir kuş yoktu ve Alfie, bu kimsesiz hayvan için üzülmeye başladı. Yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Dönemin son günü hep heyecanlı gibi gelirdi ama yarın, tüm yazı tek başına geçireceği gerçeğiyle yüzleşecekti; oysa en yakın dostu Amy Sui, anneannesiyle tatile çıkacaktı. Alfie, babasının her zamanki gibi icatları ve yarı zamanlı işleriyle meşgul olacağından onu neredeyse hiç göremeyeceğini biliyordu.

Pes edip gözlerini hayvana dikmekten vazgeçti, gerindi ve yan sıradaki iskambil oyununu izlemek üzere önüne döndü. Görünüşe göre Amy kazanıyordu. Yeniden bahçeye baktı ve donakaldı. Kuzgunun

yerine Victoria Dönemi'ne ait bir takım elbise ve pelerin giymiş, uzun boylu bir adam elindeki minik, pirinç dürbünüyle doğruca ona bakıyordu. Alfie neredeyse sandalyesinden düştü.

“Amy! AMY!” diye seslendi, arkadaşına çılgınca el salladı. Yeniden bahçeye baktığında adam kaybolmuş, kuzgun geri dönmüştü.

“Ne var, Al?” diye sordu Amy yanma gelip. “Beni çağırıldığına değer, umarım. Tam da Phil'in tükenmez kalemini –hani uzayda bile yazabilen kalemini– kazanmak üzereydim.”

“Şurada! Kuzgunu görüyor musun?” Kuş, vurduğumduymaz bir edayla kanadının altındaki tüyleri didiklerken, Alfie dikkatle onu gözledi. “Sana... *normal* görünüyor mu?”

“Bir bakayım.” Amy, çocuğun omuzuna yaslanıp gözlerini iyice kıсарak, kuzguna şöyle bir baktı. “Hımm, tüm parçaları normal –tüyler, kanatlar, gaga– yani evet; basbayağı normal bir kuş. Bunun için mi çağırdın beni?”

“Hı hı. Kusura bakma.” Alfie halinden biraz utandı. “Yani şey... Ne bileyim, bir anlığına *farklı* göründü de.”

“Peeeki.” Amy onun kafasına pat pat vurdu ve oyununa geri döndü.

Sınıf her zaman olduğu kadar gürültülüydü. Bayan Harris herkese oyunları ve çizimleri bıraktırmaya uğraşıyordu. Görünüşe göre dışarıda acayip bir şey olduğunu başka hiç kimse fark etmemişti.

Alfie hâlâ gözlerini dikmiş kuzguna bakıyor, o garip adamı kendi mi hayal etti diye merak ediyordu ki, okul zili çaldı. Sınıfa yayılan tezahürat eşliğinde herkes ayağa sıçradı. Alfie yeniden bahçeye baktı ve son anda, kuzgunun önce birkaç adım atıp sonra koşarak havalandığını gördü.

“Yerinize oturun, millet,” diye bağırdı Bayan Harris. “Evet, ilkokul yıllarınız sona erdi. Tatilden sonra yeni okulunuz olan Hillston Lisesi’nde ortaokula başlayacaksınız. Hepinizin çok çalışmasını, ayrıca aranızdan *bazılarının* bu yeni ve temiz bir sayfa açma fırsatını değerlendirmesini umuyorum.” Alfie, öğretmenin bu son kısmı söylerken özellikle kimi öğrencilere bakış attığını gördü, ama onlar kapıya gıdım gıdım yaklaşmakla fazlasıyla meşgul olduklarından hiç mi hiç üstlerine alınmamışlardı. “Lütfen sandalyelerinizi USULCA sıralarınızın üstüne koyun ve...” Sözlerinin gerisi, yere sürterek çekilip masaların üstüne paldır küldür yerleştirilen sandalyelerin gürültüsünde kayboldu. Herkes kapıdan ilk çıkan kişi olmak için birbirini iterken, sandalyelerin bazıları yere devrildi. Bayan Harris, patırtının için-

den bağırarak birkaç veda sözcüğü daha sarf etmeye didindi, ardından bir seneyi daha geride bırakmış olmanın rahatlığıyla derin bir iç çekip sandalyesine çöktü. Alfie kravatını çekip çıkardı, çantasını omuzlarına yükledi ve kendini okuldan dışarı akan, bağırış çağırış içindeki çılgın kalabalığın içine attı.

Amy tam anneannesinin arabasına binerken, onun yanından geçti.

“Anneannem, seni Pazar öğle yemeğine bize çağırıyor Alfie. VAY BE! Artık okul yok!”

Alfie eve dönüş yolunda her zamankinden fazla oyalandı, esrarengiz kuzgunu düşündü, bir yandan da ılık havanın tadını çıkardı.

Başının arkasına çarpan boş kola tenekesiyle daldığı hayaller aniden bölündü.

“Hop, Kütük Kafa!”

Alfie inledi ve zihninde kendini tekmelediğini hayal etti. Öylesine dalmıştı ki sınıfın belalıları Vinnie ve Weggis’in peşine takıldıklarını fark etmemişti.

“Ee, tatilde ne yapıyorsun bakalım?” diye sordu Vinnie ona yetişirlerken. “Şu üşütük baban seni dinozor kazmaya falan mı götürecektir yoksa?”

“Babam bir mucit, arkeolog değil.”

“Çatlağın teki sonuçta. Her neyse, biz düşündük de, madem seni Eylül’e kadar göremeyeceğiz, bari sana evine kadar eşlik edelim. Şimdiden özlemeye

başladım seni. Duyduğuma göre Hillston Lisesi'ndeki sifonların suyunu boşaltması asırlar sürüyormuş. Senin saçının da epey bir yıkanmaya ihtiyacı var hani.”

“Gidin başımdan,” diye mırıldandı Alfie ve onları geride bırakmak için daha hızlı yürümeye koyuldu. Babası hakkında aylardır sarf ettikleri hakaretler ve sataşmalar onu içten içe kemiriyordu, ama işleri daha kötüye sürüklememek için bunca zaman tek bir söz söylemeye cesaret edememişti.

“Ne dedin sen, Kütük Kafa? Gerçekten bizi başından mı savıyorsun? Şunun çantasını kap, Weggis!”

Weggis çantasına asılırken, Alfie onu çekip kurtarmaya çalıştı ama çok yavaş kalmıştı.

Vinnie çantanın altını üstüne getirmeye girişti, Alfie'nin spor malzemelerini çıkarıp fırlattı.

“Hmm, uyduruk spor ayakkabıları.”

“O kadar da kötü değiller ya.” Weggis çocuğu serbest bırakıp arkadaşına katıldı. “Bizim köpeğe versek bayılır.” Çantadan alıştırma kitabını çıkardı, sayfalarını karıştırdı, sonra bir kenara atıp eline yeni bir tane geçirdi.

Alfie, iç çekti. Olacakları biliyordu – oyun bahçesinde çok kereler görmüştü. Çantasındaki her şeyi karıştıracak, geri almaya çalışırsa birbirlerine atacaklardı. Bahçe duvarının tekine oturdu ve da-

marlarında fokurdayan kana rağmen sıkılmış gibi görünmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

“Çantayı istemiyor musun?” diye çıkıştı Weggis. Belli ki çantasını geri almaya uğraş göstermediği için sinir olmuştu.

“Halinize bakılırsa siz onu benden çok istiyorsunuz,” dedi Alfie sesinin titremediğini umarak. Ayağa kalkıp yürüyerek uzaklaşmaya koyuldu. “Sizde kalsın.”

“Hayda, biz senin kokuşmuş eşyalarını ne yapalım!” diye bağırdı Vinnie, yanına koşup arkasından itti. Alfie öne doğru tökezledi, sonra yüz yüze gelmek için ona döndü. “En azından bizim adam gibi ayakkabı almak için paramız var. Vinnie, bu sefer elini Alfie’nin omuzuna geçiriverdi. Alfie, sanki biri göğsünün içinde ateş yakmış ve bu ateş Vinnie’ye karşı hissettiği korkudan oluşan buzları eritiyormuş gibi hissetti. “Bahse girerim bunları kaybedecek ol-san, yenisini almaya senin o acayip babanın parası yetmez.” Alfie, parmaklarını kıvrıp yumruk yaptı. Onu bir kez daha ittiler.

Sonunda kendini kaybetti. Omuz atarak ikisinin birden üzerine çullandı, çocuklar büsbütün hazırlıksız yakalandılar. Weggis, Vinnie’nin tepesine düşerken çanta Vinnie’nin elinden uçtu. Alfie’nin başının üstünden süzülüp yola kondu. Birbirine düğüm olan

çocuklar çözölüp peşine düşmeden, Alfie eşyalarını toplamaya girişti.

Kitaplarını ve ayakkabılarını toplarken gözleri ateşli ve bulanıktı. Bir yandan omuzunun üstünden Vinnie'yi gözlerken, diğer yandan eşyalarını çantaya tikiştirdi. Arkasından bir kadının keskin bağırsını duydu.

“Dikkat et!”

Alfie, arkasına baktı ve olduğı yerde donakaldı. Üzerine hızla gelen bir araba vardı. Sürücü onu fark etti ve frene asıldı, ama çok geçti. Ancak sanki her şey yavaş çekimde gerçekleşiyordu. Kadın, yanında köpeğıyle kolunu çocuğa doğru uzatmış halde çaresizce kaldırımda duruyordu. Araba o kadar yakındı ki, Alfie sürücünün tüm detaylarını görebiliyordu – gözlüklü, bıyıklı orta yaşlı bir adam, ağzı açılmış sessiz bir çığlık atarken, elleri direksiyona sarılmıştı.

Bacaklarını hareket ettiremeyen Alfie, gözlerini kapayıp dehşet içinde eğildi; araba fren sesiyle ona doğru kayarken, kendisine çarpacağı anı bekledi.

Sonra... hiçbir şey olmadı.

Uğursuz bir sessizlik çöktü. Birkaç saniye sonra Alfie fark etti ki, sokaktaki tüm sesler kesilmişti. İnsan sesleri yok, kuş sesleri yok, trafik gürültüsü yoktu. Çevresini kuşatan hava da değişmişti – daha soğuktu ve kurumuş yaprakları anımsatan topraksı bir koku vardı.

Gözlerini yeniden açtığında sokağın ortadan kaybolduğunu, yerini serin ve grimsi bir sisin kapladığını görüp şoka uğradı. Yeniden doğrulurken damarlarından adrenalin akıyordu. Neden hiçbir yeri acı mıyordu? Giysilerini ıslak bir his kaplamaya başladı. Elini uzattı ve minik yağmur damlaları avcuna düştü. İnsan ölmüşse, ıslanabilir miydi?

Yukarıdan bir yerden bir güvercin öttü, sessizliği bozdu. Etrafını kuşatan hayaletimsi ağaçlara bakmak için geri adım atarken, ayaklarının altındaki çamurlu toprağı hissetti. Başka bir ses havayı yarıp geçti – uzaklardan gelen, ağaç kesen bir balta sesi. Alfie daha iyi duyabilmek için kulak kesilirken; ses, topraksı koku ve sisle birlikte solup gitti. Sokağın tanıdık şekilleri ve renkleri, tıpkı ıslak kâğıda yayılan renkli boyalar gibi yeniden belirmeye başladı.

Alfie, bağırışları duydu ve biri sesi açıyormuşçasına çığlıklar gittikçe yükseldi.

“Çocuk nereye gitti?”

“Arabanın altında mı kaldı?”

Alfie gözlerini kırptırıp şaşkınlık içinde çevreye baktı. Sokağı geri dönmüş, yolun kenarındaydı. Araba, tam da saniyeler önce dikildiğı yerde durmuştu. Şoktan zangırdayan şoför, elleri direksiyonda oturuyordu.

“İşte orada!” diye haykırdı, demin onu uyarmaya çalışan kadın. Köpeği kayışını çekiştirip çılgınlar gibi havlarken, kadın hayretler içinde bakakaldı.

Bir yerinin incinmediğine inanmakta zorluk çeken Alfie, yavaşça çantasını yerden alıp yürüyerek uzaklaşmaya koyuldu. Heykel gibi donmuş iki kabadayının yanından geçti ve çocuklar ona laf atmaya hazırlanırken hızlandı. Demin her ne olduysa, oradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu.

Hızlanıp koşmaya başlarken, kan kulaklarına hücum etti. Abernathy Sokağı’na döndüğünde bedeninin yan tarafı acıyor, nefesi kesik kesik geliyordu. Önünde uzanan Victoria stilindeki gri renkli sıra sıra evler, sanki kilometrelerce öteye gidiyordu. Alfie, dalağı acısa da koşmayı sürdürdü – mor kapılı evi geçti; dedikoducu Bayan O’Riley’in evini, dört sene önce tepesinden düşüp kolunu kırdığı ağacı, havlamak için sürekli ayağa sıçrayıp bağırان beyaz köpeğin olduğu pencereyi geçti.

Koşarken tepesinden uçan kuzgun gözüne çarptı. Aynı kuş muydu? Alfie tabanları yağlayarak sokağı aşarken; kuş aşağı süzölüp çocuğun yanından uçtu, sonra kanatlarını çırpıp yukarı yükseldi ve çatı tepelerini geride bırakıp gözden kayboldu.

2

Acayip Bir Davet

Güm diye bir ses, Alfie'yi kuzgunlar ve sisli ormanlarla dolu rüyalarından uyandırdı. Sarsıntıyla doğruldu, ardından sesin babasının atölyesinden geldiğini fark edince rahatladı. Herhalde yine kimyasal maddelerle ilgili bir şey üstünde çalışıyordu. Alfie'nin yüzü buruştu; ev hâlâ geçen seferden kalma yanık lahana kokusuyla kaplıydı. Babası, neredeyse hiçbiri işe yaramayan düzinelerce alet icat etmişti – suyla çalışan saç kurutucu, tuvalet kâğıdı azaldığında kulakları sağır eden bir alarm çalan tuvalet kâğıdı askısı ve son buluşu – sesle çalışan, ancak sadece İrlanda aksanım anlayan bir sokak kapısı. Ama bunların hiçbiri para getirmemişti. Bu yüzden, Alfie'nin annesi iki sene önce öldüğünde, babası iki yakayı bir

araya getirebilmek için yarı zamanlı işlerde çalışmaya başlamıştı. Geriye kalan azıcık boş vaktini Alfie ve buluşları arasında bölüştürüyordu. Alfie fazla paraları olmamasına aldırmıyordu – hatta rutubetli bodrum katı dairesine bile aldırmıyordu. O, bir tek eskiden, annesi sağken yaşadıkları hayatı özliyordu.

Doğrularak oturup pencereden sızan güneş ışınları karşısında huysuzca gözlerini kırıştırdı. Bir an neden üzerinde okul üniforması olduğunu merak etti. Ardından eve yarışircasına koştuktan sonra bitmiş tükenmiş bir halde yatağına girdiğini hatırladı. Tüm akşam ve gece boyunca uyumuş olmalıydı. Babası yine geç saatlere kadar çalışmıştı. İsabet olmuştu. Alfie okulda geçirdiği son gün hakkında konuşmak istemiyordu. Kavgaya karıştığını ve neredeyse arabanın altında kaldığını duymadan da babasının yeterince derdi olduğunu biliyordu.

Eskimiş kotunu ve rengi solmuş tişörtünü giyen Alfie, *yaz tatilinin ilk gününde ne yapsam* diye düşündü. Önünde uzanan uzun, yalnız haftalar sanki ona bir hapis cezası gibi geliyordu. *Keşke babam bu kadar çok çalışmasaydı* diye düşündü. *Keşke Amy tatile çıkmasaydı. Keşke hayatı bu kadar... bu kadar yavan olmasaydı* diye diledi. Çekmeceyi açıp delik olmayan bir çift çorap aranırken, dünyada okul tatillerinden nefret eden tek çocuk olup olmadığını merak etti.

Kulağına gelen tırmık sesleri, kendine acıdığı o kısa anı böldü ve yaklaşan solgun renkli sarman kedinin gelişini haber verdi: Galileo. Kedi kapıyı iterek ardına kadar açtı ve gurlama sesi eşliğinde piti piti odaya yürüdü. Alfie kedinin kulak arkalarını kaşımak üzere aşağı eğildi ve ağzında bir şey taşıdığını fark etti. Bu bir zarftı. Galileo onu tel tel olmuş kilimin üstüne bıraktı, ardından bir çift ayakkabının yanına çöktü ve ayakkabı bağlarını tembel tembel çiğnemeye koyuldu.

“Ne acayıpsın,” dedi Alfie gülerek. “Köpeklere mi özendin?”

Pahalı görünen zarfı yerden aldı. Zarfın ön yüzünde, güzelim el yazısıyla şu sözcükler yazılıydı:

Alfred Bloom'un dikkatine

Yüzü asıldı. Sadece okul müdürü, ev sahibi kadın ve öfkeli ihtiyar Bay Filbert gibi insanlar ona adının kısaltılmamış hali olan Alfred ismiyle seslenmeyi uygun görürlerdi. Zarfın arka tarafındaki kocaman, bal mumu mühür, terazinin üstüne tünemiş iki kuzgundan oluşuyordu. Alfie *bu mührü kırmak yazık olacak* diye düşündü, ama saniyeler içinde mührü parçaladı ve içindeki resmî görünümlü mektubu çıkardı. Krem rengi, kalın kâğıdı derinden kokladı – eski kitaplar gibi kokuyordu. Üzerinde, mührün aynısı olan altın sarısı bir kabartma vardı ve şöyle yazıyordu:

*Muninn ve Bone Hukuk Müşavirliği
(Kuruluş yılı 1086)*

Sevgili Efendi Bloom

*Size kalan büyük mirasın tarafınıza
aktarılmasını konuşmak adına 23 Temmuz
Cumartesi günü gece saat 11.59'da başlıca
ortaklarımızdan biriyle size randevu ayarladık.*

*Yasal zorunluluklar gereği babanız Bay
William Horatio Bloom'u da görüşmeye davet
ediyoruz.*

Arabamız sizi gece tam 11.26'da alacak.

İçten dileklerimle,

Emily Fortune

Üst Düzey İdareci

Büyük miras mı? Biri ona vasiyetinde bir şey mi bırakmıştı? Alfie bir yandan başı dönerken kartı yeniden okudu. Yirmi üçü bugündü. Elinde o acayip davetiyeyle babasının atölyesine koştu.

“Okuldan birinin şaka yapmadığından kesinlikle emin misin?” dedi, eğreti mutfak masasının başında mektubu okuyan babası ve düşünceler içinde ense-sini kaşıdı.

“Evet, eminim baba, beşinci kez söylüyorum!” diye geveledi Alfie ağzına doldurduğu ton balıklı, lahanalı, turşulu ve yumurtalı sandviçini çiğnerken.

Kahvaltı genelde dolaplarda ne kaldıysa onların yaratıcı bir karışımından oluşuyordu. “Bu kadar incelikli bir işi yapacak birini tanımıyorum.”

Alfie’nin babası uzun boylu bir adamdı ve esmer saçları diken diken duruyordu. Alfie’ye göre bunun sebebi büyük ihtimalle babasının kafasını sürekli kaşmasıydı. Adam en sevdiği hırkasını giymişti – annesinin ördüğü, bir sürü cebi olan yeşil hırka. Babasının mektubu analiz etmesini sabırsızlıkla beklerken, bir sandviç daha yemeyi göze aldı. Bu seferkinde patates, pancar ve salatalık turşusu vardı.

“Çay içer misin oğlum?” Babası poşet çay ve temiz fincan bulmak için lavabonun üstündeki eski yeşil dolapların altım üstüne getirdi. Ev sahibi Bayan Craddock daireyi dekore ettirmeyeli aşağı yukarı kırk sene olmuştu. Alfie ve ailesi kendi evlerini inşa etmek için para biriktirmek adına birkaç sene önce buraya taşınmışlardı, fakat Alfie’nin annesi öldükten sonra birikimleri eriyip gitmişti. Babası artık ev inşa etmekten söz etmiyordu bile. Alfie, nedenini anlayabiliyordu – paraları eve yetecek olsa bile annesinin hayalindeki evde babası gibi o da yaşamak istemiyordu.

“Ne diyeyim Alfie,” dedi babası çay koyarken. “Muninn ve Bone denen bu şahısları hiç duymadım, ama itiraf etmeliyim ki mektup sahici duruyor.”

“*Büyük miras* derken sence ne demek istemişler?” diye sordu Alfie. Yakın zamanlarda tanıdıkları

hiç kimse ölmemişti ve bildikleri insanların arasında cebi para görmüş bir kişi bile yoktu.

“Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu var.” Babası gülümsedi ve buhar tüten fincanlardan birini ona uzattı.

Saat on biri çeyrek geçerken, Alfie ve babası, Abernathy Sokağı’ndaki bodrum katı apartman dairelerinin dışındaki duvarın üstünde oturmuşlardı bile. Ilık bir yaz gecesi idi ve yan komşunun bahçesinden gelen yasemin kokusu havayı dolduruyordu. Alfie giysilerini kırıştırmamak için rahatsız bir şekilde dik otururken, bu tatlı kokular başını ağrıtmaya başladı. Öğleden sonrayı şık kıyafetler bulmak için hayır kurumlarını didik didik etmekle geçirmişlerdi. Çocukcağız koyu gri takım elbisesinden son derece memnundu, ama ayak bileklerinden aşağı kaymasın diye kemerini aşırı sıkıyordu. Babasını ekose desenli spor ceket almaktan vazgeçirmeyi başarmış, şık ve akla uygun bir şeyler seçmişti ancak eşleri tutmayan çoraplarını gözler önüne seren, paçaları hafif kısa kalan pantolonu bütün görüntüyü berbat ediyordu.

Kol saatinin akrebi on biri biraz geçmişti, yelkovanı yirmi altıya yaklaşıyordu. Alfie tedirgin bakışlarla sokağa göz gezdirdi. Enayi gibi hissetmeye başladı. Belki mektup sahiden bir şakaydı. Ne tür

bir hukuk danışmanı gece yarısı buluşmak isteyecekti ki? Tam içeri girmeyi teklif edecekken, sokaktan gelen toynak gürültüleri duyuldu. Alfie, önünde dikilen şeyi gördüğünde öyle bir şoka uğradı ki, az kalsın duvardan tepetaklak düşecekti.

Tam önünde, aklın alabileceği en heybetli at arabası duruyordu – Londra Kulesi’ndeki arabaların tamamından daha büyük, daha güzeldi. Abanozdan yapılmış vernikli tahtalar öylesine cilalanmıştı ki, cam sanılabilirdi. Çerçevesi, süslü pencereler bile siyahtı. Her tekerin ortasında davetiyedekiyle aynı amblemi taşıyan, parlak gümüşten kapaklar vardı. Alfie başını kaldırıp yukarı bakınca sürücü koltuğunda oturan silindir şapkalı ve pelerinli bir adam gördü. Adam, siyah ve kocaman altı tane atın dizginlerini tutuyordu ve atlar burunlarından soluyor, sabırsızca yerleri eşeliyorlardı. Alfie, demin aniden duyduğu gümbürtüden önce arabanın yaklaştığını görmediğine inanamıyordu.

Sürücü şapkasını yukarı itti. “Johannes.” Dev gibi bir adamdı. Ağarmış favorileri, iyi niyetli bir havası olan yüzünü çevreliyordu. Adam kalın sesi ve Alman olduğunu belli eden aksanıyla kendini tanıttı, ardından faytonun kapısına doğru dönüp başını salladı. Kapı açıldı ve aracın içinden dışarı doğru iki basamak kayarak meydana çıktı. “Lütfen yerlerinize oturun beyler.” İkisi faytona binip, mor kadi-

fedden lüks koltuklara otururken, Alfie heyecandan titrediğini hissetti.

“Kemerlerinizi bağlayın.” Alfie, önündeki duvara yerleştirilmiş pirinç huniden sürücünün güm-bürdeyen sesini duyunca havaya sıçradı. “Yolculuk esnasında kulaklarınızda hissedeceğiniz rahatsızlıkları azaltmak için size sunduğumuz şekerlerden yiyebilirsiniz.”

Alfie çekinerek, duvara sabitlenmiş gümüş tepsideki şekerlerden alırken, babası faytonun şaşalı iç dekorasyonuna hayranlık duymakla meşguldü. “Tüm ömrüm boyunca böylesine havalı bir şeyin içinde bulunmamıştım,” diye fısıldadı. Sürücünün onları dinlediğini düşündüğü için fısıldayarak konuşuyordu. “Seninle her ne konuşmak istiyorlarsa çok önemli olmalı.”

Basamaklar usulca bir vırıltıyla geriye katlanıp yuvalarına geri girdiler ve kapı, neredeyse çıt çıkarmadan kapandı. Ufak bir sarsıntıyla yola çıktılar.

Alfie atların burunlarından soluyuşlarını, hayvanlar dörtmala koşarken sürücünün onlara yarı şarkı söyleyip yarı bağırıldığını duyabiliyordu.

“Baba,” dedi Alfie. “Çok hızlı gidiyor olmalıyız. Bir yere toslar mıyız sence?”

“Sürücünün işini bildiğinden eminim,” dedi babası ama kendi de buna pek ikna olmuş görünmüyordu.

Araba gittikçe daha fazla hızlandı; ta ki Alfie sırtını koltuğa vermiş, elleri duvarlardaki gümüş kolları sımsıkı tutarken babasına endişeli bakışlar atana kadar. Birden araç sarsıldı ve her şey geriye savruldu. Alfie, sanki kucağında görünmez bir su aygırı oturuyormuş gibi hissediyordu. Basınç azalana kadar bu his bir-iki dakika sürdü, sonra fayton aniden durdu, böylece Alfie yeniden serbestçe hareket edebildi.

“Vay be! Bu, biraz acayipti,” dedi şaşkınlıkla; bir yandan kayıp kucağına düşen şekerleri toplarken, diğer yandan kulaklarını açmak için yutkundu.

“Daha da tuhafı var,” dedi babası, oturduğu yerde doğrulup başını pencereye uzatırken. “Dikkatle dinle. Bana ne duyduğunu söyle.”

Alfie ses duymak için kendini zorladı. “Hiçbir şey. Sadece ıslık sesi gibi bir şey.”

“Aynen öyle. Peki, neden artık atların koşturmalarını duymuyoruz?” Alfie, babasına bakakaldı. Yok artık... Uçacak halleri yok ya?”

Alfie yüzünü cama yapıştırdı, ellerini gözlerine dürbün yaptı. Dışarısı karanlıktı ve kalın, siyah camlar her şeyi daha da kara gösteriyordu. Sadece ani renk ve ışık patlamalarını seçebiliyordu. Yolculuğun çoğunu babasına kocaman sırtarak geçirdi ki babasının halinden, konuşamayacak kadar heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. Alfie, birlikte mucizevi

bir maceraya çıkıyormuş gibi hissetti ve midesinden bedenine yayılan sıcaklığı içeri hapsedebilmek için kollarını karnının üstüne sardı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra araba, yüksek bir gümbürtüyle zangırdadı. Bir aşağı bir yukarı zıplarlarken Alfie yeniden koltuğuna tutundu. Islık sesi kesilmişti. Alfie, araba kayarak dururken at toynaklarının gittikçe yavaşlayan seslerini duydu.

Kapı *pat* diye açıldı ve çocukcağz az kalsın yüzüstü çakılacaktı. Yerdeki çakılların üstüne yarı atlayıp yarı tökezlerken, babasının kolunu yakaladı. Meşeden yapılma devasa kapıları olan, ambar büyüklüğünde eski bir araba hangarının içindelerdi.

Sürücü atların önüne su varilleri koyarken hayvanlardan duman tütüyordu. Adam kişnemelerden ve burundan çıkartılan seslerden oluşan atlara özgü bir dille, onlarla usulca konuştu. Duvarlara asılı titrek meşalelerin loş ışığında Alfie'nin gözleri her ebat ve şekildeki arabaları seçti. Tekerleri dışında Eski Mısır'dan fırlamış altın kayıklara benzeyen kocaman bir araba gözüne çarptı.

“Şuna bak, baba!” diye bağırdı, boyunun yarısına gelen yeşil ve altın rengi bir fayton görüp. Ardından minik pencerelerden içeri baktı. *Herhalde bu kadar küçük bir şeyin içine kimse sığmaz.*

“Oyuncaktır herhalde.” Babası yakından bakmak için dizlerinin üstüne çöktü. “Yanlardaki şu minik sembollere bak.” Gözlüklerini düzelterip daha da yakından bakmak için öne doğru eğildi.

“Öhö!” İkisinin de omuzlarına devasa birer el kondu ve Alfie başını kaldırınca tepelerinde kule gibi dikilmiş Johannes’i gördü. “Bu taraftan beyler. Bay Bone, bekliyor.”

Onları matruşkaları andıran, gittikçe küçülerek birbirinin içine geçmiş kapılardan oluşan kocaman bir kapıya götürdü. Kapılardan en küçüğü Alfie’nin dizine geliyordu. “Buradan. Bayan Fortune kaydınızı alacak.”

“Hangi kapıyı açıyoruz?”

Sürücü kıs kıs güldü ve bir yandan atlara yulaf torbası takarken, “Hangisinin boyu size uyuyorsa Efendi Bloom, hangisinin boyu size uyuyorsa,” dedi.

Alfie, insan boyutlarına uygun kapıyı iterek açtı ve muhteşem, yuvarlak odayı görünce huşu içinde kaldı. Zemin, mermerden yapılmıydı. Odanın tam ortasında cilalı, pirinç bir disk vardı ve üzerine Munn ve Bone’un, artık gözüne tanıdık gelen amblemi yerleştirilmişti. Duvarlar siyah renkli ahşap panolarla kaplıydı ve taştan yapılma, kemerli tavan o kadar yüksekti ki Alfie kendini katedralde gibi hissetti. Panellerle kaplı duvarlara sıra sıra dizilmiş, her biçimde ve ebatta en az yirmi zırh vardı.

“Bay William Bloom ve Efendi Alfred Bloom?” dedi arkalarından gelen tiz bir ses. “Nasılsınız?”

Alfie, şaşkınlık içinde arkasına döndü. Girişin yanındaki koca masanın ardında duran genç kadını hiç görmeden yanından geçmişlerdi. Tokalaşmak üzere yerinden kalkmış, sekerek yanlarına gelen kadının uzun ve siyah saçları, sırtından aşağı dökülüyordu.

“Kusura bakmayın, sizi görmedik!” diye kekeleydi Alfie.

“Sorun değil, hem de hiç sorun değil. Buraya ilk gelen herkes böyle davranır.” Kollarını yanlara açıp olduğu yerde döndü. “Bu eski hol o kadar büyük ki ihtiyar bendeniz, yanında küçücük kalıyorum.”

Alfie şarkı söyler gibi konuşan, iri yeşil gözlere ve sivri bir surata sahip olan bu minicik kadını sevmişti. “Siz ihtiyar değilsiniz ki,” dedi elinde olmadan kızaran yüzüyle.

“Belki öyleyim, belki değilim. Nereden baktığınıza göre değişir.” Kadın gülümsedi. “Bana öyle geliyor ki sizi epey seveceğim, Efendi Bloom. Ah, ayıp yahu bana! Benim adım Emily – Emily Fortune. Aslen Amelia Fortuna, ama kulağıma artık eski geldiğinden ismimi değiştirdim. Böylesi çok daha modern, öyle değil mi? Çok klas, çok havalı ve zamanımıza uygun! İnsan asla zamanın gerisinde kalmamalı, siz de öyle düşünmüyor musunuz?” Kadın onları kendi masa-

sına doğru götürürken, Alfie yanıt verecek zamanı bulamadı. “Her neyse, haydi bakalım, siz toplantıya gitmeden önce kaydınızı alalım. Bu odayı sevdiyseniz, bir de Bay Bone’un ofisini görün. Acayip şık.”

Emily konuşmayı bitirip önlerine küt diye kocaman bir defteri koyarken, Alfie nihayet nefes verebildi. Sonra derin bir nefes aldı ve babasının da aynı şeyi yaptığını fark etti. Kadının nefes almaya nasıl zaman ayırabildiğini merak etti.

“Pekâlâ, benim için başparmaklarınızı şu mürekkebe bastırın... Güzel, şimdi parmaklarınızı isminizin ve tarihin yanına bastırın... Teşekkür ederim. Şimdi, yana kaykılıp amblemin üstüne çıkın lütfen.”

Alfie, ne yapacağını tam anlayamadı ama babasını izleyip odanın ortasındaki metal diskin üstüne çıktı.

“Şahane, teşekkür ederim. Şimdi sabit durun ve ayaklarınızı kenardan uzak tutun. Hiç acıtmayacak ve anında orada olacaksınız.”

“Bekleyin, ne olacak şimdi?” diye çekinerek sordu Alfie tavandan aşağı inen uzun, metal silindiri fark edince. “Bayan Fortune?”

“Endişe etmeyin, son derece güvenli,” diye kadın içlerini rahatlattı. “Tabii kenarlara dokunmadığınız sürece...”

3

Caspian Bone

Silindir tepelerine inince her şey karardı. Önce bir *tıkırtı* geldi, ardından *vın* diye ayaklarının altındaki amblem onları afallatacak hızda yukarı itti. Tavan-
dan inen silindirin ötesindeki duvarlar taştandı ve
diskin aşağı yukarı hareket edişi yüzünden zamanla
aşınmış, mermer gibi pürüzsüz bir hale gelmişti. Du-
varlar vızıldayarak geçip giderken, Alfie onlara do-
kunma isteğine karşı savaş verdi ve amblemin merke-
zine elinden geldiğince yakın durmaya çalıştı. Gemi
pencerelerini andıran camlar vınlayarak geçerken
kapı ardına kapı beliriyor, aralarından asansörün içi-
ne ışık sızıyordu. Alfie, bunun bindiği en harika asan-
sör olduğunu düşündü ve uçarak yukarı çıkarlarken,
minik pencerelerin ardındakilere göz atmaya çalıştı.

“Ne kadar dâhiyane bir sistem!” Alfie, bir belirip bir sönen ışığın arasından babasının ağzı kulaklarına varıncaya dek sırttığını seçebiliyordu. “Şu vızıltıyı duyuyor musun? Bahse girerim üzerinde durduğumuz disk, yukarıya havayla itiliyor. Hem bizi hem diski yukarı itmek için gereken basınç muazzam.” Alfie gülümsedi. Babasının en mutlu anları, bir şeyin nasıl çalıştığını çözmeye uğraştığı anlar olurdu hep. “Hmm, bizi doğru katta durdurması için bir düzenek olmalı – her katta çok güçlü bir kıskaç var herhalde. Tavandan yukarı fırlamamız için bu diskin kenarını tam da doğru milisaniyede kıştırması gerekiyor.”

Disk pirinç bir kapının önünde gürültülü bir tangır-tıyla durunca, babası haklı çıktı. Ayakları yeniden yere değdiğinde, zevkten gülüp duvara pat pat vuruyordu.

“Etkileyici.”

Kapı kayarak açıldı. Güzelim mavi kubbeli tavanına takımyıldızların boyalı olduğu kocaman yuvarlak odaya girerlerken, Alfie huşu içinde bakakaldı. Ahşap ve çadır bezinden yapılma kanatlı bir mekanizma, odanın merkezinden aşağı sarkıyordu. Alfie bu düzeneği tanımişti. Babasının en sevdiği kitap olan, Leonardo da Vinci üzerine yazılmış bir kitapta görmüştü.

“Alfred ve William Bloom, doğru mu?”

Uzun boylu ve ağırbaşlı bir figür, yeşil alevler saçan şöminenin önündeki deri koltuktan kalktı.

“Alfred’e gerek yok, Alfie deyin yeter,” diye kendini alıkoyamayıp karşılık verdi Alfie.

“Kayıtlarımızın aslına uygun alındıklarından emin olmalıyım,” dedi adam soğuk bir sesle. “Şimdi, izin vererseniz kendimi takdim edeyim, Caspian Bone. Bu şirketin asıl ortaklarından biriyim. Bu buluşmayı sizin hayal edebileceğinizden çok daha fazla uzun süredir bekliyorum.”

Alfie adamın elini sıkarken, Caspian Bone’un tuhaf görünüşünü inceledi. Adamın omuzlarına gelen parlak ve kapkara saçları; keskin hatlı, solgun yüzünü çerçevesiyordu. İrisleri neredeyse simsiyahtı. Yaşı otuzlarının ortasını pek geçmiyor gözüküyordu ama üzerine giydiği eski moda, terzi dikimi siyah takım elbisesi, ona Victoria Dönemi beyefendisi görünümünü veriyordu. Alfie’nin bakışları, askıdan sallanan pelerine kaydı ve hafızasında bir şey canlandı.

“Sizdiniz o!” diye zafer çığlığı attı. “Siz gerçeksiniz! Dün okul bahçesinden beni seyrediyordunuz. Kuşa dönüştünüz, ardından, araba şey yaptıktan sonra...”

“Belki de öyledir,” dedi hukuk müşaviri. Gözlerini özellikle Alfie’ye dikip, kafasını bir yandan diğerine devirdi. “Ancak bu gece sadece sizin mirasınızı ve bununla ilgili meseleleri konuşacağız.”

Alfie babasının “Biri mi öldü?” diye soru sordüğünü belli belirsiz duydu; çünkü o sırada gözlerini

avukata dikmiş, adamın gerçekte ne olduğunu ve neden kendisini gözetlediğini merak ediyordu.

“Hakkında konuşmak için burada toplandığımız mirasın yakın dostlarınızın, aile ya da tanıdıklarınızın ölümüyle hiçbir ilgisi yok. Bu, Orin Hopcraft’ın mirası.”

“Orin Hopcraft!” diye fısıldadı Alfie’nin babası hafif geriye çekilip. “Demek adam *gerçekmiş*, öyle mi?”

Alfie, babasının bu acayip isim karşısındaki tavrına şaşırdı. Kimden bahsediyorlardı yahu?

“Rica ediyorum, her ikiniz de oturun lütfen.” Caspian onları görkemli masasın başına götürdü ve Alfie bir de baktı ki, kendisine sunulan sandalyelerden birine itaatkâr bir tavırla pat diye oturuvermiş.

“Şimdi, işe koyulalım artık.” Caspian bir çekmeceye uzandı ve kocaman, deri bir cilt çıkarıp masanın üstüne, gözlerinin önüne serdi. Öne doğru oturdu; uzun, sivri burnundan aşağı bakarak gözlerini Alfie’ye dikerken, parmaklarını göğsünün önünde birleştirdi.

“Temmuz’un yirmi ikisinde, saat öğleden sonra dörtte, kimseden yardım almadan bir zaman kayması gerçekleştirdiniz.”

Alfie’nin deftere yönlendirdiği dikkati bir anda kesildi ve çocuk, suçlayan gözlerle hukuk danışmanına baktı. “Bekleyin bir dakika, *ne* yapmışım ben?” Adamın söylediği vakit, okuldan eve yürüdüğü zamana denk geliyordu.

“Alfie, kendi başına zaman kayması mı gerçekleştirmiş?” dedi babası nefesi kesilerek. “Doğum yeri yüzünden mi olmuş bu?”

“Aynen öyle,” dedi hukuk müşaviri.

Alfie, duyduklarına inanamıyordu. Caspian denen adamın, kafayı üşütmüş olduğu apaçık ortadaydı. Alfie, babasının kızarmış yüzüne bakıp, avukatın sözleri karşısında şaşırmadığını görünce, daha da büyük bir şoka uğradı. “Baba, bu adam neden bahsediyor? Hem ayrıca, Orin Hopcraft de kim?”

“Kusuruma bakmayın,” dedi Caspian, gözlerini çocuğun babasından çekip Alfie’ye yöneltti. “Babanızın, doğumunuzu çevreleyen alışılmadık şartları size açıklamadığından haberim yoktu.”

Alfie’nin babası, sandalyesinde huzursuzca kırmıldandı. “Pek gerçek gibi gelmemişti,” diye mırıldandı, gözlerini Alfie’nin bakışlarından kaçırmaya çalışarak. “Annesi bunu ona doğum yerini ziyaret ettiğimizde anlatmak istiyordu aslında; söylemeye bir türlü dilimiz varmadı...”

“Neyi söylemeye?” diye sordu Alfie öfke içinde. Caspian’ın masasına tekme atmamak için kendini çok zor tutuyordu.

“Ne yazık ki bu konuşma sizinle babanızın arasında,” diye sözünü kesti Caspian. “Şu an konuşacak başka meselelerimiz var.”

Alfie'nin konuyu burada böylece bırakmaya hiç mi hiç niyeti yoktu, ama avukatın göz kırpmadan attığı bakışlar ve otoriter ses tonu, savaşı kazanmıştı. Alfie sandalyesine geri çökerken, Caspian deri ciltli defteri masanın üstünden ona doğru itti. Saçları gaz lambalarının ışığında mavi ve mor renklerle parlar-ken, adam artık kuzguna daha da çok benziyordu. Alfie, dosyayı açtı. İçinde zarif el yazısıyla yazılmış, hafif kahverengiye dönmüş ve kenarları kıvrılmış belgelerden oluşan bir tomar vardı.

“Bu tapular, on ikinci yaş gününüzde size devredilmeleri şartıyla çok uzun yıllar önce bu şirkete emanet edildi. Lakin dünkü... *olayı* göz önünde bulundurunca, mirasınızın size daha erken tarihte devredilmesini uygun gördük.”

Alfie yasal metinlerle dolu kâğıtları taradı ve gözüne tanıdık bir isim çarptı. Bu, anne tarafından akrabalarının halen yaşamakta olduğu köyle ilintili bir isimdi. Şaşkınlık içinde başını kaldırdı. “Bu belgeler... Bunlar Hexbridge Şatosu'yla mı ilgili?”

“Sizin şatonuz,” dedi Caspian üstüne basarak.

“Şaka mı yapıyorsunuz?” Alfie, bunun şaka olduğuna dair ufacık bir işaret bulmak amacıyla Caspian'ın yüzünü inceledi. Hiçbir şey bulamadı.

“Ben şaka yapmam. Bu tapular sizin, dolayısıyla şato da öyle.”

Alfie her an elinden uçup gidebilirmişçesine kâğıtları göğsüne bastırdı.

“Cidden mi? İstesem orada yaşayabilir miyim yani?”

“İşin aslı, bu mirasın tek şartı bu. Şatoda yaşamak *zorundasınız*. Orin’in çalışmalarının ve en kıymetli eşyalarının çoğu orada. Bunlar sadece size ve varislerinize devredilebilir. Şato asla satılamaz veya sizin ailenizin elinden çıkamaz. Eğer oraya kendi evim demeyi bırakırsanız, şato kendini sonsuza dek mühürleyecektir.”

“Alfie’nin bir şatosu nasıl olabilir? O daha on bir yaşında!”

“Neredeyse on iki oldum, baba,” dedi Alfie. Çoktan hayallere kapılmış, kuzenleri Madeleine ve Robin’in yaşadığı çiftliğe yakın olan Hexbridge Şatosu’nda hayatını geçirdiğini düşünüyordu. Hem böylece kuzenlerini her gün ziyaret edebilecekti!

“Bildiğiniz üzere şato yüzyıllardır mühürlü,” diye sözünü sürdürdü Caspian. “Gerçi terk edildiği günkü kadar sağlam ve iyi durumda. Binanın kimi özelliklerinin modernleştirilmesine ihtiyaç duyacağınızı düşünerek, yenileme işlerini düzenlemeyi kendi üstüme aldım. İşler önümüzdeki dört gün içinde bitecek, bunun ardından yeni evinize geçebileceksiniz.”

Alfie, Caspian'ın "modern" sözcüğünü tükürür-cesine söylediğine dikkat etti. Sözcük adamın ağzında kötü bir tat bırakmıştı sanki.

"Yapılacak çok fazla iş vardır muhakkak," dedi babası. "Bu kadar kısa zamanda biter mi, sahiden? Herhalde haftalar sürecektir."

"Söz konusu bizim ustalar olduğunda, her şey mümkündür," diye karşılık verdi hukuk müşaviri. "Anahtarları teslim etmek üzere dört gün sonra öğle vaktinde, şatonun önünde sizi bekliyor olacağım."

"Bir dakika, Bay Bone." Alfie'nin babası, sanki aniden rüyadan uyanmıştı. "Bizden çok fazla şey bekliyorsunuz. Bu konuda bizim de söz hakkımız yok mu? Ben böylesi bir yapının bakımının altından kalkamam. Faturalar ne olacak?"

Caspian'ın sanki hafiften eğleniyor gibi bir hali vardı.

"Siz de fark edeceksiniz ki şato, kendi bakımını kendi halletmek konusunda şaşırtıcı derecede yeterlidir. Alfie'nin koruyucu vekili olarak size her ay cömert miktarda bir aylık ödenecek ve yaşı geldiğinde bu para Alfie'nin ismine yatırılacak. Söz konusu para, her ikinizin de ihtiyaçlarını yeterince karşılayacaktır."

"Anlattıklarınız doğru olsa bile tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzel. İşin içindeki bit yeniği nedir, Bay Bone?"

"Bit yeniği yok. İster kabul edin, ister geri çevirin."

Caspian parmaklarını sabırsızca masanın üstünde tıklatırken, Alfie inanamayan gözlerle babasına baktı. “Hâlâ neyi düşünüyorsun, baba? Bizim eski püskü apartman dairesinde yaşamak yerine bir şatoda yaşayabiliriz! Tüm o işlerde çalışma konusunda bir daha endişe etmene gerek kalmayacak.”

“Biliyorum, Alfie ama bunun akla yatkın olup olmadığını düşün bir.”

“Buluşların üstünde çalışmak için çok daha fazla yerin olacak.” Alfie, babasını beleş bir şatoyu kabul etmeye ikna etmek zorunda kaldığına inanamıyordu. “Atölyenin fazla küçük olduğunu söylersin hep. Çalışacak onca alan varken neler icat edebileceğini düşün bir.”

Babası başını kaldırıp tavandan sarkan kanatlı mekanizmaya baktı. Alfie, babasının direncinin zayıfladığını sezdi ve onun bitirebileceği tüm projeleri bir bir saymaya girişti.

“Tamam, tamam,” dedi babası sonunda iç çekerek. “Ama tüm bunlar çok hızlı gerçekleşiyor. Kendi seçim hakkım olduğunu da düşünmek isterim.”

“Haddimi bilmez davrandığımı düşündürdüysem kusuruma bakmayın,” dedi Caspian Bone, bir yandan tırnaklarına bakıp pişmanlığa dair en ufak bir belirti bile göstermezken. “Ancak kararı vermek Alfie’ye kalıyor ve onun çoktan karar verdiğine inanıyorum.”

Alfie babasına kocaman sırttı, babası güldü ve pes edencesine ellerini kaldırdı.

“Sözüme devam edebilir miyim?” Caspian defterin yapraklarını çevirmeye başladı, ancak Alfie sayfaların daha birkaç saniye önce bomboş olduklarına yemin edebilirdi. “Sizin de gördüğünüz üzere tapuların üstündeki isim artık Alfred Bloom olarak geçiyor. Bu belgelerin güvenli bir yerde saklanması gerek. Benim tavsiyem onları bize emanet etmeniz olur.”

“Bana uyar,” dedi Alfie. Yaptığı bu tuhaf yolculuktan sonra, içinde Muninn ve Bone şirketinin oldukça güvenli ve sahiden de gizli bir yer olduğuna dair bir his vardı.

“Akıllıca bir karar, Efendi Bloom. Belgeler, kasa ya geri götürülecek. Şimdi, gündemimizdeki son meseleye gelelim.” Caspian, göğüs cebinden minik, kadife bir kese çıkardı ve Alfie’nin avcuna yerleştirdi. “Aç bakalım.”

Alfie içine uzandı ve metal para büyüklüğünde ince, altın bir disk çıkardı. Diskin tepesindeki delikten deri bir ip geçirilmişti, böylece boyuna takılabiliyordu. Altın diskın üstüne çizilmiş bir sürü minik rün sembolü, merkezdeki mor renkli mercekten dışarı doğru sarmallar çiziyordu. Parmaklarına sıcaklık veren disk, eski görünüyordu. Hem de çok eski.

“Nedir bu?” diye sordu.

“Mercekli tılsım,” diye karşılık verdi Caspian sanki yanıt çok ortadaymış gibi. “Boynunuza takın.”

“Ne tılsım dediniz?”

“Mercekli. Yani içinden bakabilirsiniz. Boynunuzdan hiç çıkarmayın.”

“Neden?” diye sordu Alfie, kordonu boynunda sıkılaştırırken.

“Ben artık müsaadenizi isteyeyim,” diyerek Caspian ayağa dikildi ve ceketini düzeltti.

“Ama ben şeyi sormak istiyordum...” diye söze başladı Alfie.

“İşimiz burada sonlandı. Başka bir yerde ilgilenmem gereken işlerim var.” Caspian masanın etrafını dolaşıp yeniden ellerini sıktı. “Bu fevkalade miras için sizi kutluyorum. Bir sonraki toplantımız yeni evinizde olacak.”

Alfie ve babası, haberler karşısında hâlâ sersemlemiş, toplantının aniden bitmesine şaşırılmış halde ayağa kalktılar.

“Siz bizimle gelmiyor musunuz, Bay Bone?” diye sordu Alfie metal diske geri götürülürlerken.

“Ben diğer çıkışı kullanacağım,” diye karşılık verdi Caspian.

Alfie’nin gözleri kocaman, açık pencereye gitti ve kapı kayarak kapanmadan önce Caspian ona belli belirsiz kafa salladı.

Neyse ki asansör aşağı inerken daha yavaştı. Emily Fortune onları en alt katta karşıladı ve oradan ayrıldıkları vakti kayıt altına almak için defteri imzaladılar. Alfie bu sefer deftere biraz daha uzun göz atabildi ve diğer parmak izlerinden kiminin ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Anca büyüteçle okunabilecek iki ismin yanında, iki tane minicik parmak izi vardı. Kargacık burgacık bir imzanın yanında yumruk büyüklüğünde bir parmak izi basılmıştı. O gün gelen diğer üç ziyaretçinin isimleri hiyeroglifle yazılıydı ve parmak izlerinin tepesinde, sanki pençeleri varmışçasına minik çentik izleri görünüyordu.

“Ooo, görüyorum ki Orin’in tılsımını takmışsınız,” dedi Emily defteri kapatırken. “Çok güzel, ama Bay Bone size onu saklı tutmanızı söylemeliydi. Karşınıza böyle bir şeye sahip olduğunuzu bilmesini istemeyeceğiniz insanlar çıkabilir.”

“Bunun ne olduğunu ve neden takmak zorunda olduğumu biliyor musunuz?”

“Yani size bunu henüz kimse açıklamadı mı?”

“Kimse hiçbir şey *açıklamadı!*”

“Hay aksi! Bay Bone işleri gizemli tutmayı seviyor gerçekten.”

“Bu konuda yalnız değil.” Alfie yan gözlerle babasına baktı, babası da sanki bir anda tavanı çok ilginç bulmuş gibi gözlerini yukarı dikti.

“İzin verir misiniz?” Kadın diz çöküp diski elinde tuttu. Alfie, kadının parmaklarının çok güzel, nadide gümüş yüzüklerle bezeli olduğunu fark etti. “Bu, aynı anda birçok şey – asla açılmaması gereken bir kapının, ayrıca diğer başka kapıların da anahtarı ve sırları ortaya çıkaran, enerjiyi bir noktaya odaklayabilen bir mercek. Bunların yanı sıra koruyucu bir tılsım. Orin Hopcraft’ın yadigârı, çok kıymetli bir hediye.”

“Caspian sürekli bu ismi söylüyordu. Kim bu?”

“Yüce Druid. Onu en son tam burada, bu ofiste çok yıllar önce görmüştüm. Onunla siz de tanıştınız, doğduğunuz gün. Bu tılsım size on ikinci yaş gününüzde hediye olarak verilecekti. Artık şatoya taşındığınıza göre tılsımı şimdiden takmaya başlamanız gerektiğini düşündük; ne olur ne olmaz.”

“Ne olur ne olmaz derken?”

Emily, tılsımı çocuğun gömleğinin içine soktu ve omuzuna pat pat vurdu. “Seni korkutmak istemem ama üzüleceğine, temkinli davranman daha iyi. *Pişman olacağına mı* demeliydim yoksa? Bilemedim. Şatoyu keşfederken harika vakit geçireceksin – o kadar uzun zamandır boş ki.” Alfie’nin eline bir dosya tutuşturdu. “Şatoyla ilgili haber kupürlerini toplayıp sana şatonun planlarının bir kopyasını çıkardım. Eminim ki planların üstünde işaretli olmayan daha bir sürü harika şey vardır, ama en azından

hangi yatak odasının senin olacağına bunlara bakarak karar verebilirsin.”

Alfie dosyayı alıp göğsüne sıkı sıkı bastırırken zihninin içi tahtlarla, zindanlarla, gizli tünellerle dolup taşıyordu.

“Pekâlâ, işler hiç bitmiyor. Sizi kışkıışladığım için kusuruma bakmayın ama yapılacak işler, görüşülecek kişiler var.”

Emily her ikisinin de sırtına narin ellerini koyup onları acele acele kapıya doğru götürürken “Bayan Fortune, bize nerede olduğumuzu söyleyebilir misiniz?” diye sordu Alfie. Randevu mektubunun üzerinde adres olmaması yetmiyormuş gibi, epey tuhaf geçen yolculuk da Alfie’nin kafasını iyice karıştırmıştı.

“Ay, bu konuda benim de Bay Bone kadar esrarengiz olmam gerek. Ofisimizin muhiti, emanetimizde bulunan eşyaların doğası gereği sonsuza kadar saklı kalmak zorunda. Gerçi buradan daha güvenli bir yer yoktur ama bu, nerede olduğumuzu afişe edeceğimiz anlamına gelmiyor. Şimdi, kendinize iyi bakın. Eminim ki yeniden görüşeceğiz. Bu arada lütfen bana Emily deyin.”

Bunun üzerine kadın hafifçe el salladı ve kapıyı kapatıp onları, evlerine götürmek üzere bekleyen at arabasının bulunduğu hangarda bıraktı.

4

Sığır Hırsızları

Takip eden birkaç gün epey bir hareketli geçti. Alfie'nin babası telefon açıp haberleri verince, Alfie'nin yengesi Grace, hemen Hexbridge'e taşınmaları konusunda ısrar etmişti. Onları şato hazır olana kadar çiftlikte kalmaları için çağırmıştı. Alfie, beklemeye dayanamıyordu. Sahip olduğu az biraz eşyayı çoktan kutulara kaldırmış, babasının buluşlarını söküp kutulamaya girişmişti. Yarisinin bile tam olarak ne işe yaradığını bilmiyordu ve içindeki kuşku, ona babasının da bilmediğini söylüyordu.

Birlikte koli yaparlarken, Alfie aklını bu taşınma faslını çevreleyen gizemden uzaklaştıramıyordu. Hayatı son birkaç günde oldukça tuhaf bir yola sapmıştı. Sanki biri gelip ona her şeyin bir yanlışlık olduğunu

nu, Emily'nin yanlış Alfie Bloom'la iletişime geçtiğini söyleyecek diye bekliyordu. Babasına sürekli baskı yapıp Orin Hopcraft'ı ve neden bir yabancının kendisine bir şato bırakacağını anlatmasını istiyordu; ama babası sinir bozucu bir inatla sır vermiyor, onun yerine Hexbridge Şatosu'na taşındıkları zaman her şeyi açıklığa kavuşturacağına söz veriyordu. Alfie onun neden bu kadar ağzı sıkı davrandığını anlayamıyordu. Doğduğu gün ne olmuştu acaba?

Ev sahibesi Bayan Craddock, üç aylık ihtar süresini başlatmıştı ve Alfie, gideceklerini öğrendiğinde kadının oh çektiğini düşünüyordu. *Herhalde daireden gelen tüm o patlamalardan sonra tepesi attı* diye düşünüyordu Alfie. Nihayet her şey özenle kutulanıp etiketlendiğinde, Alfie kaçamak yapıp Amy'yi ziyarete gitti.

“Alfie Bloom, kendi şatosunun kralı.” Amy kolasından bir yudum alırken duyduklarına inanamaz bir halde kafasını beşinci kez kafasını sağa sola salladı. “Delilik.”

Amy, çay dükkânlarının üst katında anneanne siyle birlikte yaşıyordu. Kızcağz beş yaşındayken annesi ile babası Edinburgh'a geziye çıkmış ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı. Alfie'nin annesi öldüğünde; diğer çocuklar ne diyeceklerini

bilememiş, onunla konuşmaktan kaçınmışlardı. Ne hissettiğini anlayan tek kişi Amy olmuştu. O olmasaydı, okulda tek başına kalırdı.

İkisi birlikte çayevinde kek tıkınıırken, Alfie ona okul kapandığından beri olan her şeyi anlattı. Normalde Amy hiçbir şeye şaşmazdı, bu yüzden ilk kez olsun onu küçük dilini yutmuş halde görmek Alfie'ye zevk vermişti.

Amy, "Sakin artık bana lordluk taslayabileceğinizi aklınızdan geçirmeyiniz, majesteleri," diye arkadaşını ikaz ederken; Alfie'nin babası yeşil renkli, ahşap çerçeveli Morris Minor marka arabasıyla onu almak için kenara yanaştı.

"Aklımdan bile geçirmem, seni köylü," dedi Alfie sırtarak. Ardından aşırı yüklü arabaya bindi ve Galileo'nun seyahat kafesini dizlerinin üstünde dikkatle dengeledi. "En yakın zamanda ziyaret edeceğine söz verir misin?"

"Söz!" Amy kolunu araba camından içeri uzattı ve yumruklarını toslaştırdılar. "Kendine dikkat et, Al."

"Sen de."

Alfie sokak boyunca Amy'ye el salladı ve en yakın dostunu geride bırakırken bir anda boğazına takılan yumruyu yutkunmaya çalıştı.

"Apartman dairemize veda et!" diye bağırdı babası, Abernathy Sokağı'ndan son kez geçerlerken. Alfie el sallayıp veda etti. Elveda küflü minik daire, elveda

şehir, elveda eski ve sıkıcı hayatı. Kalbi havada süzülüyordu. Sanki uykusundan uyanıp gerçeğe dönüşmüş mükemmel bir rüyanın içinde bulmuştu kendini.

Alfie dört saatlik yolun ilk yarısını, yüzlerce yıl önce ölmüş birinin kendisine nasıl bir şato bırakmış olabileceğini açıklaması için babasını ikna etmeye çalışarak geçirdi. Bu, işe yaramayınca yolculuğun geri kalanını tahmin oyunları oynayarak geçirdiler. Alfie babasıyla en son ne zaman bu kadar uzun sohbet etmişti, hatırlamıyordu. Nihayet Hexbridge'in ilk tabelalarını görmeye başladı ve gittikçe yaklaşırlarken, kalan kilometreleri geriye doğru saydı.

“İşte orada, Alfie,” dedi babası sonunda. “Bizim yeni yuvamız.”

Alfie, Hexbridge Şatosu'nu, yani *kendi* şatosunu görmek için araba camından dışarı baktı. Bir uçurumun tepesine dikiliydi ve uçurum, aşağıdaki Archelon Gölü'ne bakıyordu. İnanılmazdı. Sanki biri diğer kalelerin en güzel yanlarını bir araya toplamış, bunları bir araya sıkıştırıp kulelerle, burçlarla, mazgallı siperlerle dolu bu şatoyu inşa etmişti. Daha yüksekteki tepelerden hızla aşağı akan minik bir nehir, önce şatonun çevresini dolanıyor, sonra şatonun yanlarından çağlayanlar halinde dökülüp, uçurumdan aşağı parıl parıl iki şelale olarak akıyordu. Al-

fie, nefesi kesilerek seyretti. Hayatında gördüğü en güzel şeydi. Keşke şatoya taşınmadan önce iki gece daha beklemek zorunda olmasaydı.

Nihayet yapraklarla kaplı, güneş ışıklarının benek benek aydınlattığı yola sapınca gözlerini manzaradan ayırdı ve yol onları Merryweather Çiftliği'ne, annesinin ve Herb Dayı'nın doğup büyüdüğü yere götürdü. Sıra çalıların arasından neredeyse görünmez bir boşluğa doğru saparlarken, iki çocuk keyifle bağırıp üzerinde oturdukları çitlerden yere atladılar. Kızın koyu sarı saçlarının günlerdir fırça yüzü görmemiş bir hali vardı. Oğlanın saçları kızinkiy-le aynıydı, ama kıyafetleri gibi saçları da gözle görülür derecede daha derli topluydu. Alfie gülümsedi. Kuzenlerinin aynı anda hem bu kadar benzer hem de farklı görünmeleri onu daima şaşırtırdı.

“Alfie!” diye bağıldılar, dış kapıyı sonuna kadar açtılar ve araba, yolu tıngır mıngır tırmanıp çiftlik evine doğru ilerlerken yanından koşturdular.

“Biz de *hiç* varamayacaksınız sandık!”

“Annem dedi ki şatoda yaşayacakmışsınız,” diye haykırdı Madeleine pencereden içeri. Saçları arkasından uçuşuyordu. “Orayı size kim verdi? Siz artık zengin misiniz?”

Alfie buna yanıt verecek zamanı bulamadan, sohbete diğer pencereden Robin de katıldı. Onun da gözleri parlıyordu.

“Seninle birlikte keşfe çıkabilir miyiz? Şimdiye dek gördüğüm tüm kaleler harabe halindeydi. Yüzyıllardır kilitli kalmış bir şatonun içini görmek şahane olur.”

Alfie, kuzeninin normalde ciddi olan ifadesini heyecan içinde görünce güldü.

“Zindanları görmek istiyorum,” diye ekledi Madeleine, daha araba durmadan kapıyı açıp Alfie’yi dışarı çekti. “Eminim ki aşağı katlarda işkence aletleri bile vardır!”

“Aşk olsun yahu, zavallı çocuğa bir nefes aldırın,” dedi bir ses. “Zaten bütün gün yol tepmiş, eminim siz onun başını etini yemeden önce bir şeyler yemek ister.”

“Grace Yenge!” diye bağırdı Alfie, kıvrıkcık saçlı bir kadın apar topar çiftlik evinden çıkmış onlara doğru yürürken. Alfie daha ne olduğunu anlayamadan öyle sıkı bir kucaklamayla karşılaştı ki, zor nefes aldı.

“Hımm, biraz solgun ve cılızsın,” dedi kadın, çocuğu tepeden tırnağa süzerken. “Ama bol oksijen ve güzel yemeklerin halledemeyeceği bir şey değil! Sana gelince, William Horatio Bloom!” Grace Yenge arkasına döndü ve Galileo’nun kafesini arabadan çıkartan Alfie’nin babasını teftiş etti. “Şu bir deri bir kemik halini düzeltmek için sana biraz güzel et yedirmemiz gerekecek. Neden bu kadar zamandır bizi ziyarete gelmediniz?”

Alfie ve babasını mutfağa götürdüler. İkizler sofrayı hazırlıyorlardı. Alfie ne kadar acıktığını fark etmeye başlamıştı ki; bembeyaz saçlı, muzip bakışlı, ufak tefek bir kadın bir hışımla içeri girdi ve her iki yanağına da kocaman birer öpücük kondurdu. Menekşe kolonyası ve nanenin tanıdık kokusu çocuğu kuşattı. Burnuna bu kokular geldiğinde anneannesini düşünmediği bir an yoktu.

“Benim minik torunum! Şu haline bak, boyun benimkini geçmiş. Yeterince uzayınca büyümeyi bırak artık. Bak benim oğlum zamanında unutmuş, kapılardan geçerken eğilmek zorunda kalıyor.”

“Babam burada olamadığı için özür diliyor,” dedi Madeleine ve Alfie mutfak masasının başına otururken, ona meyve suyu koydu. “Bizim ineklerden bazılarının yerine yenilerini almak üzere hayvan pazarına gitti ve çok geç dönecek.”

“Haydi, yiyin bakalım,” dedi anneanesi. “Yengen size elma tatlısı yaptı. Zaten halinize bakılırsa haftalardır adamakıllı bir şeyler yememişsiniz.”

Alfie aç olduğuna sevinliyordu; öyle çok yemek vardı ki bunların ağırlığı altında masadan çıkan gıcırtiların, karnından gelen gurultulardan daha yüksek olduğuna yemin edebilirdi. Üç çeşit taze pişirilmiş keki, fırından yeni çıkmış sıcak ekmeği, tereyağlı tap-taze patatesleri ve bahçeden taze toplanmış salata ve

domatesle çevrili altın sarısı tavuk rostosunu görünce Alfie'nin ağzı sulandı. Yemeklerden oluşan dağ ve ikizlerin şato hakkındaki bitmek tükenmek bilmeyen sorularıyla geçen yemek, epey uzun sürdü.

Nihayet artık kimse bir şey yiyemeyecek hale gelince, Grace Yenge tabakları ortadan kaldırdı ve yetişkinler etrafı toplayıp arabayı boşaltırken, Alfie ve ikizlerden büyükannelerini evine götürmelerini rica etti. Alfie'nin bulaşıktan kurtulmak için ikna edilmeye pek de ihtiyacı yoktu zaten.

Sokaktan yürürlerken anneannesi Alfie'nin koluna girdi, Madeleine de etrafta koşuşturup çalılarının arasına saklanmış tavşanları bulmaya çalıştı.

“Dayım neden yeni inek almaya gitti? Diğerlerine bir şey mi oldu?”

“Buralarda hayvanlar kaybolup duruyor,” dedi Madeleine parmaklarının arasından sıvışan kurbağayı yakalamaya çalışırken. “Hem de bayağı uzun süredir.”

“Doğru söylüyor,” dedi büyükannesi. “İhtiyar Ernie Wilmslow diyor ki, büyük-büyükbabası bile her sene birkaç hayvan kaybedermiş. Hem de yeni ay zamanı, yani gecenin en karanlık olduğu dönem. Bence birileri sığır hırsızlığını aile mesleği edinmiş.”

“Babam dedi ki, küçükken o ve Jenny Hala, tuzak kurmak için birlikte gizlice dışarı çıkarlarmış,”

diye Robin söze girdi. “Gerçi hiç kimseyi görememişler.”

“Dedeniz işin sonunda onlara azarı çekmişti,” dedi büyükannesi. “Çünkü ne zaman büyükbaş kulübesine girse, kafasının üstüne ağ düşmesinden gına gelmişti.”

Alfie annesini ve dayısını yaramaz çocuklar olarak kafasında canlandırmaya çalıştı, ama Herb Dayı’yı bir çocuk olarak düşlemesi kesinlikle mümkün değildi. Çiftlik evine dönüş yolunda aklına muhteşem bir fikir geldi.

“Hey, neden pusuya yatmıyoruz? Belki hırsızları biz kendimiz yakalarız. Yaz tatili için yaşanacak en güzel macera olmaz mıydı?”

Maceranın bahsi geçince, Madeleine’in yüzü parladı. “Bunun aklımıza hiç gelmemesine inanamıyorum. Madem babam kendi de böyle bir işe kalkışmış, bize hayır demesine imkân yok!”

Çiftlik evine döndüklerine bunu kafalarına koymuşlardı.

“Önümüzdeki yeni ayların ne zaman olduğunu öğreneyim ben,” dedi Robin, yatağının yolunu tutmuşken. “Ancak plan kurarken dikkat etmeliyiz. Tehlikeli olabilir.”

Madeleine, Alfie’ye bakıp gözlerini devirdi, ardından odasına girip gözden kayboldu.

Ertesi sabah Robin'in ranzasında uyanan Alfie'nin nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniye sürdü. Sabah güneşinin ışıkları karşısında gözlerini kırptırdı ve oturduğu yerde doğrulmaya kalkışınca, başını tavandan sarkan ahşap uçağa çarptı. Duvarlar yıldız haritalarıyla, böcek şemalarıyla ve dinozor posterleriyle kaplıydı. Robin masasının başına oturmuş, önünde duran karınca çiftliğini incelerken minik not defterine bir şeyler karalıyordu.

“Günaydın, kuzen.” Alfie yataktan aşağı indi ve pencerenin önündeki koca teleskoptan baktı. “Gördüğüm kadarıyla şöyle... yani her şeyle ilgilisin!”

Robin güldü. “Maddie diyor ki beynimde, öğrenmek istediğim her şeye yetecek kadar yer yokmuş.”

“Çünkü beynin küçücük ve içinde yer bulabilmek için senin şu mikroskopla bakmak gerek,” dedi Madeleine başını kapı arasından çıkarıp.

“Bu bir teleskop, mikroskop değil, ileri zekâlı seni.” Robin teleskobu çevirip Madeleine'in kulağına yöneltti. “Hey, Alfie. Bak, doğruca öbür tarafı görebiliyorsun!”

“Ahmak kafalı!”

Madeleine teleskoba vurup onu döndürürken, Alfie eğildi.

“Her neyse, kalkın bakalım. Yapacak tonla işimiz var ve babam biz gitmeden önce Alfie'yi görmek istiyor.”

Alfie bütün günü kuzenlerle birlikte macera peşinde koşarak geçirdi. Onlarla vakit geçirmeyi ne kadar sevdiğini unutmuştu. Robin derli toplu, düzenli ve görünüşe göre her konuda bilgi sahibi bir çocukken; Madeleine'in dizleri dirsekleri daima çizik ve yara kabuklarıyla kaplıydı ve her birinin müthiş bir hikâyesi olurdu – her zaman gerçek olmasalar bile.

Ormanı keşfetmekle, elma toplamakla, Archelon Gölü'nde taş kaydırmakla ve ikizlerin eğreti ağaç evinde korsancılık oynamakla geçen yorucu bir günden sonra Alfie kurt gibi acıkmıştı. Grace Yenge onları akşam yemeğine çağırdığında, kuzenleriyle yarışarak mutfağa koştu.

O gün öğleden sonra bir nakliye kamyonu apartman dairelerindeki tüm eşyaları getirip bırakmıştı, ancak buluşları hâlâ kutuların içinde olduğundan Alfie'nin babası bütün günü Herb Dayı'yla tarlada çalışarak geçirmişti. Uyuyakalıp kafası yahninin içine, çıtır tavuk parçalarının üstüne devrilmesin diye Alfie'nin onu birkaç kez dirsekle dürterek uyandırması gerekmişti.

“Bekleyin bir dakika!” diye seslendi Grace Yenge. O sırada Alfie ve ikizler yemeklerini bitirmiş, kutu oyunu oynamak üzere sıvışmaya hazırlanıyorlardı.

“Biliyorum – bulaşıklar!” dedi Robin, uygun adımda yürüyen askerler gibi mutfağa geri dönerlerken.

“İyi tahmin, ama bu sefer değil,” dedi Grace Yenge, onlara içi reçel ve turşu dolu bir poşet uzattı. “Üçünüzün bunları Bayan Emmett’a götürüp, elmalarını çaldığınız için özür dilemenizi istiyorum.”

O sabah kimin elmalarını toplayıp yediklerini öğrenince, Alfie’nin yüreği çöktü. İkizler en masum ifadelerini takınırken onların arkasına saklandı.

“Aynen öyle. Sakın sizi onun ağaçlarının üstünde görmediğimi sanmayın. Ben gördüysem, Bayan Emmett da görmüştür. Kısaca, hemen oraya gidin ve kadın kapımızı çalmadan önce ondan özür dileyin. Bakın kontrol edeceğim sonra ha!”

“Amaaan, daha olmamışlardı bile,” diye sızlandı Madeleine, üçü birlikte ayaklarını sürüyerek evden çıkarlarken.

“Ona dün bizim arazide koyunlarından üçünü bulduğumu söyleyin,” diye Herb Dayı arkalarından seslendi. “Hayvanlar biraz tedirginler sanki. Sabaha sakinleşmiş olurlarsa onları ben götürürüm.”

“İyi,” dedi Madeleine huysuzca, ardından homurdanmaya başladı. “O zaman neden reçeli de yarın *sen* götürmüyorsun?”

“Ne dedin bakayım?” diye Herb Dayı mutfaktan seslendi.

“Yok bir şey!”

Sokaktan yürüyüp komşu çiftliğe giderlerken, Alfie’nin midesi burulmaya devam etti. Daha önce-

ki birkaç ziyaretinde Bayan Emmett’la tanışmıştı ve ona dair anılarının çoğu, kadının onları kovalamasından ibaretti. Hatta bir keresinde Alfie ona postanenin kapısını tuttu diye bile kadın onu postaneden dışarı kovalamış, sokaktakilere bağırıp “Ben kapıyı açmaktan aciz miyim?” diye sormuştu.

Bayan Emmett’ın evine ulaştıklarında karanlık daha çökmemişti. Alfie oranın yakınından bile geçse daima gerilir, sanki kadın her an dışarı koşup onu kovalayacakmış gibi gelirdi. Meyve bahçesinde sinsi sinsi yürürlerken, kuzenlerinin de kendisi kadar tetikte olduklarını görebiliyordu. Burası, Alfie’nin gördüğü en ürkünç görünümlü meyve bahçesiydi. Ağaçlar yaşlı cadılar gibi eğrilip bükülmüş; uzun, yamuk yumuk parmaklarıyla ona doğru uzanıyorlardı.

“Sen çal kapıyı,” dedi Madeleine, eve ulaştıklarında Robin’i öne doğru dürterek.

“Hayatta olmaz, elma toplamak senin fikrindi!” dedi Robin kardeşinin arkasına geçerek.

“Tamam da en son ben çalmıştım.”

“O zaman da *senin* fikrindi!”

Alfie bunun saatler sürebileceğini biliyor, Bayan Emmett’ın arazisinden mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyordu.

“Ben yaparım,” dedi nihayet, iç çekerek. Kapıya üç kez hafifçe vurdu, nefesini tutup çok uzun sürmüş gibi hissettiren bir dakika boyunca evden gelen

sesleri dinledi. Yanıt gelmedi. Robin ve Madeleine, onu öne doğru itip arkasına saklandılar. Alfie ileri doğru uzanıp daha da hızlı vururken, ağaçların kendisini izlediğinden emindi. Kapı, elinin değmesiyle birlikte açılınca Madeleine korku içinde ciyaktı.

Sinirler yerlerinden oynadı. Alfie rutubetli, eski mutfağın kapısından içeri başını soktu. “Bayan Emmett – orada mısınız?” deyip bir-iki adım geri çekildi, yaşlı kadın belirirse diye kaçmaya hazırlandı. “Kesinlikle evde değil,” diye fısıldadı sonunda.

“Süper,” dedi Madeleine epey bir rahatlayarak. “O zaman bunları bırakıp dönebiliriz.”

“Bir dakika, Madeleine. Bayan Emmett’in kapıyı bir saniye bile olsa kilitlemeden bırakacağını aklın alıyor mu?” dedi Robin.

“Demek ki yakında geri dönecek, haydi sıvışalım!” dedi Madeleine, poşeti kapıdan içeri koydu ve hızla dışarı geri fırladı.

Alfie’nin göğsünde rahatsız edici bir his vardı. Mutfağı geçip sobaya dokundu. Soğuktu, sanki bütün gün yanmamıştı. Yakındaki bir tezgâhın üstünde boş bir gaz lambası duruyordu. Sanki yana yana bitmiş gibi duruyordu. Çaydanlığın yanındaki fişek dolu teneke kutunun açık olduğu gözüne çarpınca, Alfie fişeklerden birini ikizlere doğru tuttu. “Büyük bir terslik var.”

“Bizim çiftlikteki koyunlar!” dedi Robin kesilen nefesiyle. “Dört gece önce yeni aydı. Belki de hırsızları duyup, karşılarına dikilmek için dışarı çıktı.”

Alfie dışarı koşup tarlalara bakındı. “Koyun ağılına bakın!”

Ağılın sadece bir yüzü sağlam kalmıştı, geri kalanı sanki bir devin ayağı altında kalmışçasına paramparçaydı. Bir koşu yanına gittiler ve onları dehşet verici bir manzara karşıladı. Ağılın içine saçılmış tahta parçaları, kan lekeleri içindeydi.

Alfie ayağıyla tahta parçasını dürttü ve tahta kayıp ardından kanlı bir toynak meydana çıkınca korku içinde geriye sıçradı.

“Hiç mantıklı değil. Hırsızlar, çaldıkları hayvanları neden öldürsünler ki?”

“Kazara olmuştur,” dedi Robin bir sopayla toynacı ittirirken. “Koyunları götürmek için mutlaka bir kamyonetleri olmalı. Belki ağılın çitlerini kırarken, bir tanesini kazara öldürmüşlerdir.”

Alfie hiç tekerlek izi göremedi. Keşke Bayan Emmett kapıyı açmadığında eve gitselerdi, diye içinden geçirdi. Burada çok fena bir şey olmuştu.

“Gelin de şuna bir bakın,” diye seslendi Madeleine.

Olağan bir yangın yerini hiç andırmayan, çember halinde kavrulmuş toprağın içindeki küllere bakıyordu.

Robin sopasıyla kraterin içindeki kararmış çamuru eşeledi. “Taşların nasıl çatladıklarına bakın. Sanki biri toprağa kocaman bir alev makinesi tutmuş.”

Alfie kuzenleriyle birlikte toprağı eşeledi ama tüm bulabildiğı, taşlar ve muhtemelen yıllardır toprağın içinde kalmış olan eski, paslı bir kovaydı. Tam pes edip ipucu aramayı bırakıyorlardı ki, Robin, taşların arasında farklı bir şey buldu. Üstündeki kiri temizleyip isi silmek için mendiliyle ovalarken, Alfie onu seyretti.

“Nedir o?” diye sordu Madeleine kolunu çekiştirerek. “Hadisene, ben de bakayım!” Robin donakalmış, elinde tuttuğı şeye bakıyordu.

“Ne bulmuş?” diye sordu Alfie, Madeleine’in betinin benzinin attığını görünce.

Madeleine, kardeşinin tuttuğı küçük ve kararmış nesneyi Alfie de görsün diye Robin’in kolunu aşağı indirdi. Ateşin ısısından çatlamış, kısmen erimişti ama ne olduğuna hiç şüphe yoktu. Alfie gözlerini aşağı dikmiş Robin’in eline bakarken; Bayan Emmett’in çatlak, mavi cam gözü doğruca ona geri bakıyordu.

5

Alfie'nin Olağanüstü Mirası

Herb Dayı'nın kamyoneti şatoya doğru çıkan yokuşu tıngır mıngır tırmanırken, Hopcraft Tepesi'nin dibine toplanmış kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Bloom ailesinin tüm mal varlığı kamyonun arkasına tıktırılmıştı. Alfie kalabalığa el sallarken ünlü biri gibi hissediyordu, gerçi önceki geceden kalma dehşet duygusu hâlâ damarlarında dolaşıyordu.

Polis geç saatlere kadar çiftlikte kalmıştı. Alfie ve ikizler, neden Bayan Emmett'ın çiftliğinde oldukları ve cam gözü tam olarak nerede bulduklarına dair bir ton soru yanıtlamak zorunda kalmışlardı. Alfie, dehşet verici keşiflerinin ardından kusacak gibi hissetmişti. Madeleine normalde o kadar korkusuz olmasına rağmen konuşurken o bile titremişti. Bayan

Emmett'in gözü mutfak masasının üstündeki plastik delil poşetinden onlara bakarken, Robin hayalet benzeyen bir heykel gibi kalakalmıştı.

Polis nihayet sorularını bitirdiğinde Müfettiş Wainwright delil poşetini üniforma cebine tıktırıp Herb Dayı'yla iki çift laf etmek üzere dışarı çıkmıştı. Grace Yenge, Alfie ve ikizlere kremalı kakao ve marşmelov ikram etmiş, kâbus görmelerini engeller umuduyla biraz çizgi film seyretmelerine izin vermişti. Ama işe yaramamıştı.

Babası ve dayısı yükü boşaltmaya başlarken, Alfie kamyonun arkasından aşağı indi. Kutulardan birinin üstüne oturup, yengesinin alelacele tepeden aşağı koşturuşunu, aralarında heyecanla konuşan köylülere katılışını seyretti. Kalabalık açılıp, onu içine aldı.

"Onlara Bayan Emmett'ı anlatmaya gitti," dedi Madeleine, kolilerden birinin üstündeki bandı sökerken. "Bütün sabah boyunca telefonda şeker dükânının sahibi Gertie Entwistle'la konuştu."

"Sence ona ne oldu?" diye sordu Alfie. İhtiyar kadının çiftliğine doğru uzanan tarlalarda göz gezdirirken, içinin ürperdiğini hissetti.

"Bunun üstüne düşünmek istemiyorum."

"Müfettişin dediğine göre bu, sığır hırsızlarının işine benzemiyormuş," dedi Robin. "Daha önce hiç

böyle bir şey görmemişler. Belki yıldırım falan çarptı kadına, ha?”

“Bakın, bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz lütfen?” dedi Madeleine.

Alfie, Madeleine’in yüzündeki bakışı gördü ve şatonun planlarının bulunduğu dosyayı çıkarıp çabucak konuyu değiştirdi.

“İşte – neden kendinize yatak odası seçmiyorsunuz? Sonra gelip bende istediğiniz kadar sık kalırsınız.”

İkizler şaşkınlık içinde ona baktılar.

“Gerçekten mi? Ciddi misin?” diye sordu Madeleine, Alfie planları eline tutuştururken. Üçü birlikte çimenlere uzanmış, planları gözden geçirirken; Robin sanki keyiften patlayacak gibi görünüyordu. Şurası kesindi ki, şatoda gerçekten de çok fazla oda vardı.

“Duvarların ne kadar kalın olduğuna bakın,” dedi Robin. “Benim odamın bütününden daha genişler. Alfie, uzaylılar Hexbridge’i işgal ettiklerinde temelli sana taşıyorum!”

“Emily bana şato hakkında yazılmış bu makaleleri verdi,” dedi Alfie, dosyadan bir haber kupürü çıkardı. “Bu, en sevdiğim. Diyor ki 1890 yılında tuğla çalmak için buraya üç tane taş işçisi gelmiş. Üçü birden çılgınlık içinde tepeden aşağı koşmadan önce tanıklar bir ışık patlaması görmüşler. Sonra adamlardan birini çiftçinin tekinin tarlasında, do-

muzlarla birlikte çamurun içinde yuvarlanırken bulmuşlar; bir diğeri mısır tanelerini kuş gibi gagalayıp köyün etrafında dolanırken bulunmuş, üçüncüyse iki gün boyunca göl kenarında oturup diliyle sinek yakalamaya çalışmış.”

“Oraya hiç girilmediğine şaşmamak lazım,” dedi Robin, hep birlikte başlarını kaldırmış şatoyu seyrederlerken. “Böyle hikâyelerin üstüne kimse buna kalkışmaz.”

Köyün saati on ikiyi vurduğu anda Alfie, Caspian Bone’a dair herhangi bir iz görmek üzere tepeden aşağı baktı. Buluşmalarını unutmuş muydu acaba?

“Bakıyorum da arkadaş getirmişsiniz,” dedi tam arkasından gelen bir ses ve herkesi yerinden sıçrattı. Alfie, Caspian Bone’un ansızın ortaya çıkışına çocukların verdikleri tepkiden son derece keyif aldığını düşündü.

Alfie’nin babası ve dayısı aceleyle yanlarına gelirken, “Evet, Efendi Bloom,” dedi hukuk müşaviri. “Tüm bölümler güncellendi ve artık size yeni evinizin iki takım anahtarını sunabilirim.”

Anahtar takımlarının her birinde büyük, demir bir anahtar, gümüş Muninn ve Bone amblemi ve üstünde iki metal düğme olan dikdörtgen bir tahta parçası vardı. Alfie’nin anahtarlığına ayrıca minik, gümüş bir düdük takılıydı.

Alfie, ahşap cismi tutup gösterdi. “Bu, ne için?”

“Alttaki düğmeye bas da gör,” dedi müşavir.

Alfie düğmeye bastı. Gürültülü bir tangırtı koptu. Asma köprüünün asırlardır ilk kez alçalışını seyrederken, beton harcından kırıntılar ve tozlar aşağıdaki hendeğin içine yağdı. Köprü, önünde duran taştan kesite dayanırken ağır bir *küt* sesi çıktı ve artık önlerinde hendeğin üstünden geçen oldukça sağlam bir köprü duruyordu. Şato girişini engelleyen parmaklıklar tangır tungur yukarı açılırken, tepenin dibinde toplanmış kalabalıktan alkışlar geldi.

“Vay!” diye haykırdı ikizler tek bir ağızdan.

“Gördüğünüz üzere ustalarımız şatodaki yaşamı –orijinal özellikleri yok etmeden– mümkün olduğunca kullanışlı bir hale getirmeyi amaçladılar,” dedi Caspian.

Alfie yarışırcasına köprüünün üstünden koşup kemerli girişten geçti; hemen arkasından ikizler ve babası izliyordu. Kocaman bir avluya varınca durdu ve huşu içinde etrafına baktı. Çiçek açmış bitkiler duvarlara tırmanıyor, vitray pencerelerin üstünden zarifçe sarkıyorlardı. Meydanın tam ortasında devasa bir meşe ağacı duruyordu. Yapraklarının arasından güneş ışıkları sızıyor, gövdesini kısmen kuşatan taştan bankın üzerine benek benek ışıklar saçılıyordu.

Kaldırım taşlarıyla döşenmiş alanın ötesinde cıvıldaayan kuşlarla, sincaplarla ve çimlerin arasında

zıplayan tavşanlarla capcanlı, bereketli bir bahçe vardı. Alfie babasını dürttü ve duvara oyulmuş, ağzından kristal kadar berrak su fışkırtan iblis heykeli şeklindeki fıskiyeyi gösterdi. Sular, koca Japon balıklarının nilüfer yaprakları arasında kabarcıklar çıkarttığı kayalık bir göle dökülüyordu.

“Çok güzel, Alfie. Bugüne kadar gördüğüm en harika yer.”

“Üstelik bizim, babacığım!” Alfie, mutluluktan patlayacağını düşündü.

“Zahmet edip anahtarınızı kullanırsanız, içeri girebileceğiz,” dedi Caspian.

Alfie avlunun ta öbür ucundaki kocaman, ahşap çift kapıya yaklaştı. Kilit, kulakları okşayan bir şıkırtı sesiyle açıldı, Alfie kapıyı iterek açtı ve karşılarına muazzam bir giriş holü çıktı. Holün kocaman taş basamakları yukarı tırmanıyor, teraslı bir sahanlığa varıyordu. Tavana uzanan üç adet vitray pencereden içeri güneş giriyor, holü gökkuşağı renklerinden oluşan bir mozağe dönüştürüyordu.

“Şatonun farklı bölgelerine çıkan bir sürü merdiven var,” dedi Caspian. Alfie hayranlıkla pencerelere bakıyordu. “Mesela köşedeki şu küçük kapı, mazgallı siperlere çıkan sarmal merdivenlere açılıyor. Zamanla fark edeceksiniz ki; kimi yerlere ulaşmanın birbirinden farklı bir sürü yolu varken, kimi yerlere

sadece tek bir şekilde varılabiliyor. Yanlış bilmiyorsa elinizde binanın temel planları olmalı; ama daha detaylı projeleri görmeyi derseniz, şato kütüphanesine bakmanızı öneririm.” Alfie, kütüphane sözcüğü üzerine Robin’in gözlerinin parladığını fark etti.

“Bu goblenler,” dedi babası düşünceli bir tavırla en yakmındaki köşesini kaldırıp. “Bunlar orijinal. Yüzlerce yıllık olmalı, ama mükemmel durumdadır.”

“Bu şatonun...” Caspian duraksadı. “Sanırım *korumalı ortam* diyebileceğiniz bir özelliği var. Siz de fark edeceksiniz ki, buradaki her şey oldukça iyi bir şekilde muhafaza edilmiştir.”

“Evet de bunu nasıl...”

“İzin verirseniz Bay Bloom,” diye Caspian adamın sözünü kesti ve elini havaya savurarak soruyu geçiştirdi. “Yetişmem gereken başka önemli meseleler var. Şatoya birkaç adet telefon bağlatıldı.” Caspian duvardaki oldukça eski, çevirmeli telefonu gösterdi. “Yardıma ihtiyacınız varsa, ay ve yıldızı çevirin; doğrudan ofisimize bağlanırsınız.”

Alfie telefona hızlı bir bakış attı ve sıfırdan sonra minik, gümüş bir ay, onun ardından da yıldız ve güneş sembollerinin geldiğini gördü.

“Şatoya giden tel ya da kablo yok ki,” dedi babası. “Telefonlar nasıl çalışıyor?”

“Bay Bloom,” dedi Caspian pelerini savurup kapıdan geri çıkarken. “Ne kadar sıradan sorular soruyorsunuz sahi.”

Madeleine ve Robin çoktan etrafta koşturmaya, her yeni keşiflerinde bağrıışmaya başlamışlardı. Alfie onlara katılmaya can atıyordu; ama Caspian’a sorması gereken, içini yiyen bir soru vardı. Avukatın peşi sıra dışarı çıktı ve adamın meşe ağacının altındaki banka oturmuş beklediğini gördü.

“Bana okulda gördüğün kuzgunun ben olup olmadığını sormak istiyorsun ha?” diye sordu adam. Alfie yutkundu ve sorusu içine geri kaçtı. “Yanıt, evet. Seni insan gözlerimle görebilmek için kısa bir süre kuzgun formundan çıktım. Hatalı bir karardı ki, bunu çok ender yaparım.”

“Siz biçim-değiştiricisiniz!” dedi Alfie banka oturup. Kanıtı kendi gözleriyle görmüş, yine de inanamamıştı. “Sizin gibi başka insanlar da var mı?”

Caspian, saçını geriye savurdu. “Benim gibisi pek yoktur,” diye karşılık verdi. “Lakin dünyada başka biçim-değiştirici olup olmadığını bilmek istiyorsan, evet, hem de bir sürü. Eminim sırtlan biçimine bürünen Afrikalı Bouda’ları veya Nepal’in yılan insanları Naga’ları duymuşsundur, değil mi?”

Alfie, Caspian’a boş gözlerle bakarken, biraz utandı. Hukuk müşaviri, diliyle cık cık sesi yaptı.

“Okulda işine yarayacak hiçbir şey öğrenmiyor musun? Sanırım kurt adamları veya vampir yarasa-ları daha iyi biliyordur, ha? Böylesi masallarda söylenenin aksine, biçim-değiştiricilerin tek amacı ellerinden geldiğince çok insan ısırarak ya da hırpa-lamak değildir.”

“Peki, neden beni seyreliyordunuz?” diye sordu Alfie.

“Seni bir süredir izliyorduk, Efendi Bloom. Orin Hopcraft’ın mirasını korumak için.” Ayağa kalktı ve takım elbisesini silkeledi.

Alfie, Caspian’ın sorulardan çabuk usandığını fark etti, dolayısıyla bunun üstüne tek kelime daha edemeden sohbetin sonlandığına pek şaşırmadı.

“Şimdi, kusuruma bakmazsan neredeyse bir son-raki randevumun saati geldi. Erken varmayı yeğ-lerim.” Alfie’ye belli belirsiz eğilerek selam verdi. “Eminim çok geçmeden yine görüşeceğiz.”

Asma köprüye varmak üzereyken durdu ve arka-sına seslendi. “Anahtarlıktaki gümüş düdük – ne işe yaradığını bulmak için güney kulesine tırman.”

Alfie, minik düdüğü elinde çevirdi, ardından ba-şını kaldırdı ve kocaman bir kuzgunun tepelerin üs-tünde süzülerek uzaklaştığını gördü.

*

O gün vakit akşamüstüne yaklaştığında Alfie zemin katın, birinci ve ikinci kat odalarının çoğunun keşfini bitirmiş, mazgallı siperlerin arasında kuzenleriyle düello bile yapmıştı. Şimdilik en sevdiği oda; devasa masası, kocaman avizesi ve incelikle işlenmiş kirişleriyle Büyük Salon'du. Derin, kemerli bir oyuğun içine taştan bir şömine inşa edilmişti ve her iki yanına görkemli, kadife minderli iki minik bank yerleştirilmişti. Robin, Alfie'ye buna ocak başı bölmesi dendiğini öğretti. Şöminenin her iki yanında taştan yapılmış minik iblis heykelleri oturuyor, çocuklar sırayla bacanın içinden yukarı bakarken sanki onlara surat asıyorlardı.

Alfie'nin kedisi Galileo da kaleye getirilmişti ve en az Alfie ve ikizler kadar etrafı incelemeye hevesliydi. Kulakları ve kuyruğu havaya dikilmiş, çocukların yanında tın tın yürüyor, her köşeye ve deliğe girip çıkıyordu. Kedi, çocukların ayaklarına dolanıp onları neredeyse üç kez yere düşürdükten sonra dışarı çıkıp kayboldu; Alfie onun fare ve kuş nüfusunun durumunu değerlendirmeye gittiğini düşündü.

Alfie, Robin'in en sevdiği odanın muazzam kütüphane olmasına şaşırmadı. İçerisi yüksek tavana ulaşana kadar yukarı tırmanan kitap raflarıyla, en tepedeki kitaplara ulaşmayı sağlayan raylı merdivenlerle doluydu. Kitap raflarının arasındaki kemerli geçidin iki yanında ahşaptan yapılmış birer tane ko-

caman, aslan kafalı kuş heykeli duruyor; heykeller gururla Alfie'nin hayatında gördüğü en güzel kitapları bekliyorlardı. Kitapların yumuşak, deri kapları ve parşömen sayfaları, inanılmaz derecede iyi muhafaza edilmişti. Baktığı kitaplar, incelikli bir el yazısıyla birçok farklı dilde yazılmıştı. Kitaplarda mitolojik yaratıklardan ve mekânlardan gündelik yaşamda insanın karşısına çıkacak çiçek ve şifalı otlara kadar her türlü şeyin resmi vardı. Orin bu koleksiyonu toplamak için oldukça uzak yerlere seyahat etmiş olmalıydı. Gerçi Alfie fark etmişti ki; nispeten daha yakın geçmişe ait olan kitaplara bakılırsa birileri, şatonun mühürlendiği on yedinci yüzyılın ortalarına kadar koleksiyona kitap eklemeyi sürdürmüştü.

Sıra sıra kitap raflarının ötesinde basılı kitaplardan oluşan koleksiyonlar duruyordu. Alfie, Robin'in bunları görünce ağzı açık kalakaldığını fark etti.

“Bu, bir Gutenberg İncili!” diye haykırdı.

“Bir *ne*?” diye sordu Madeleine yatağın üstünde hoplayıp zıplayarak.

“Ne olacak, *basılmış* İLK kitap. Tüm dünyada bunlardan elliden az var. Bunun en az beş yüz yıllık olduğunun farkında mısın?”

Robin kitaba parmaklarıyla dokunmadan bakmaya çalışırken, Alfie güldü.

“Onun benim öz kardeşim olmadığından eminim,” dedi Madeleine, kardeşi meşeden yapılma geniş masanın üstünde bulduğu büyük bir cımbızla kitabın kapağını açarken.

Alfie nihayet ikizleri keşfe ara vermeye ikna etti ve eşyalarını kocaman yatak odasına yerleştirmesine yardım etmelerini istedi. Kıyafetleri, dev gardırobun anca dörtte birini doldurmuştu. Odasında iki tane balkonun yanı sıra pencere önü divanları, büyükçe bir şömine ve şahsına ait mozaik desenli kocaman banyosuna açılan gizli bir panel vardı. Yatak odasının duvarları, duvar kâğıdı yerine pahalı bir kumaşla kaplıydı. Alfie özellikle yüksek ve kubbeli tavanı sevmişti. Tavana yıldızlar ve gezegenler çiziliydi ve biraz Caspian’ın ofisini andırıyordu. Çocukların hepsi birden dört köşesi direkli devasa yatağın üstüne atladılar ve perdeleri kapadılar. Alfie etrafı kapalı alana baktı ve sırf yatağın bile eski odasından büyük olduğunu fark etti.

“Peki, Orin denen bu adam nasıl olmuş da sana bu şatoyu bırakmış?” diye sordu Madeleine.

“*Hâlâ* bilmiyorum,” dedi Alfie. “Babam biliyor gerçi ve yakında bana söylemezse, onu mahzene kapatacağım!”

Grace Yenge, Büyük Salon’da yenecek akşam yemeği için sandviç hazırlamıştı. Anneannesi, Alfie’yi masanın başındaki en büyük sandalyeye oturttu.

Herkes aklıktan ölüyormuşçasına tıknırken; Alfie o sabahdan beri aklında olan, ancak anneannesi ve yengesi gelene kadar beklettiği bir soruyu sordu.

“Babacığım, şatoya taşınmamızın şerefine tüm köy için parti düzenleyebilir miyiz? Lütfen?”

İkizler tezahürat ederken, babasının yüzüne korku dolu bir ifade yayıldı.

“İyi diyorsun da, Alfie,” dedi babası yaygaraya başlayıp. “Köy çok kalabalık ve sen de biliyorsun ki, ben parti düzenlemekten hiç anlamam. Onuncu yaş günün için yaptığımız sürpriz partiyi hatırlıyor musun?” Alfie, istemediği kadar iyi hatırlıyordu. Babası davetiyeleri göndermeyi unutmuştu. Alfie aslında buna hiç aldırmamıştı. *Zaten gelse gelse Amy gelirdi* diye düşünmüştü, hem millet gelseydi babasının acayip sandviçleri ve bilimsel temelli parti oyunları hakkında ne düşünürlerdi bilemiyordu.

“Aman sen de Will!” dedi Alfie’nin anneannesi. “Bunu yapmazsan, köydeki herkes bir bahane bulup zırt pırt ziyarete gelecek. Oysa bu şekilde hepsini bir seferde halletmiş olursun.”

“Şey, sanırım okula başlamadan önce Alfie’nin yeni arkadaşlar edinmesi için de iyi olur.”

“Pekâlâ o zaman, anlaştık,” diye ilan etti Grace Yenge, Alfie’nin babasına cayacak fırsat bırakmadan. “O zaman Cumartesi akşamı saat altı için anlaşılm. Köye afiş asarız.”

Babası pes ederken, Alfie'nin ağzı kulaklarına vardı.

“Eh, peki madem,” dedi babası. Neşesi hafiften yerine geldi. “Caspian Bone’un verdiği dokümanlarda bize burada yardım edecek bir kâhyanın bahsi geçiyor. Belki parti düzenleme işini o kıvrabilir, ha?”

Kâhya mı? diye düşündü Alfie şok içinde. Yok daha neler! Eski yaşamına kıyasla bu resmen bambaşka bir dünyaydı.

İkizler yatıya kalmak için büyükleri ikna etmiş, şatodaki ilk gecelerini birlikte geçirebilmek için Alfie'nin odasına şişme yatak kurma konusunda ısrar ediyorlardı. Herb Dayı'nın kamyoneti tepeden aşağı gözden kaybolduktan sonra Alfie'nin babası, küçük bir sürprizi olduğunu duyurdu. Onları Büyük Salon'un hemen bitişiğindeki daha küçük bir odaya götürdü.

“Ta-taaa!” dedi sırtarak ve kapıyı iterek açtı. “Ben buraya Abernathy Odası diyorum.”

Alfie, Abernathy Sokağı'ndaki evinden gözünün aşına olduğu salon mobilyalarının bire bir aynı şekilde yerleştirilmiş olduğunu görünce, şaşkınlık içinde güldü. Hafiften eskimiş olan modern mobilyalar, oda yüzünden oyuncak gibi kalıyor, duvarlardaki lüks kumaşla tezat oluşturuyorlardı ama Alfie bunu şahane buldu. Yumuşak divana pat diye çöküp babasına gülümsedi.

“Yuvamıza döndük.”

6

Altı Yüz Yaşındaki Çocuk

Ertesi sabah erkenden ikizler isteksizce eve döndüler. Babası, pencereleri tam hendeğin üstüne bakan alt katlardaki bir odaya atölyesini kurarken, Alfie ona yardım ediyordu. Babasını daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. Adam sanki şatodaki her şey karşısında büyüleniyordu. Alfie her ne kadar babasıyla vakit geçirmekten keyif alsa da, onun bir an önce icatlarının başına dönmeye can attığını görebiliyordu; bu yüzden onu kendiyle baş başa bıraktı ve sabahın geri kalanını yalnız başına keşfe çıkarak geçirdi.

Alfie, şatoyu kimin modernize ettiği konusunda hâlâ bir fikre sahip değildi. Değişiklikler yersiz durmuyordu ama bunları her kim yaptıysa, amaçlarını

pek anlamadığı belliydi. Işık düğmeleri, ampul yakmak yerine duvarlara asılı meşaleleri ateşe veriyordu, hem de meşaleler yerlerine takılı olmasalar bile.

Büyük Salon'daki büyük ışık düğmesinin çok acayip bir işlevi vardı. Alfie şalteri yukarı itince, kocaman avizenin tepesinden bir kapak açılıyor ve mekanik bir kol aşağı iniyordu. Tıkırtı sesiyle ucunda minik bir alev beliriyor, avize yavaşça dönüyor, mumlar bir bir yanıyor. Şalteri öbür tarafa itince kol bu sefer ucunda mum söndürücülerle beliriyordu. Duvarda, mumların değiştirilebilmesi için avizeyi aşağı indiren minik bir direksiyon vardı.

Alfie nihayet ana banyoyu bulduğunda; karşısına odanın ortasına yerleştirilmiş, ayakları pençe biçiminde kocaman, pirinç bir küvet çıktı. Küvetin tepesinde yükselen kemerli bir tavan vardı ve üzeri, suyun basıncını ve küvete akışını ayarlayan şalter ve tuşlarla kaplıydı. Aldığı ilk duş o kadar soğuktu ki "Ayy, dondum!" diye çığlığı basıverdi ve küvete girmesiyle çıkması bir oldu. Sanki biri onu duymuşçasına su akmayı kesti. Borular tangırdamaya başladı ve foşurtu sesleri eşliğinde küvete yağmur gibi su yağmaya başladı. Yoksa ses komutuyla çalışan bir termostat mı vardı? "Çok sıcak!" diye bağırdı Alfie bu sefer. Buhar dağılmaya başladı ve su soğuyup ılık ve güzel bir dereceye ulaştı. Alfie, hop diye

yeniden küvetin içine atladı. “Mükemmel, teşekkür ederim,” diye banyonun içine doğru seslendi. Borular sanki yanıt verir gibi küçük bir tıkırtı çıkardı.

Birinci kat koridorunun sonundaki goblenin ardında Caspian’ın söz ettiği, güney kulesine açılan kapı vardı. Kapı, gürültülü ve kulak okşayan bir gıcırta sesiyle açıldı, karanlığın içine doğru sarmal çizerek yükselen taştan basamakları göz önüne serdi. Merakıyla boğuşan Alfie, kapıyı kilitledi ve gobleni yeniden kapının üstüne örttü. Kuzenlerinin bir sonraki ziyaretine kadar bekleyebilirdi. Ayrıca mahzenleri de sonraya sakladı. Karanlık ve tüyler ürpertici mekânlar, başkaları varken o kadar da korkutucu gözüküyorlardı; hem yeni evinin keşfini mümkün olduğunca uzatmak istiyordu.

Alfie bunu nasıl bildiğinden emin değildi, ama şatonun kendi varlığından mutlu olduğuna yemin edebilirdi. *Acaba bir binanın yalnız hissetmesi mümkün mü*, diye merak etti.

Birinci katta bulunan daire biçimindeki bir oda, ona tuhaf bir rahatlık vermişti. Duvarlar gök mavisine boyalıydı ve üzerine yumuşak renklerle detaylı bitkiler ve çiçekler çiziliydi. Alfie bir süre bu odada kaldı, Archelon Gölü’ne bakan pencere divanlarından birine çöküp çizgi roman okudu.

“Alfie, neredesin?” diye babasının uzaktan gelen sesinin yankılandığını duydu.

“Burada, yukarıdayım!” Babası sesini takip edebilsin diye ona seslenmeyi sürdürdü. Böylesine büyük bir eve alışıp alışamayacağını merak etti.

“Seni burada bulmam ilginç oldu,” dedi babası, çay ve hafif yanık kızarmış balıklı sandviçlerle dolu bir tepsiyle kapıda belirince.

“Nedenmiş o?” diye sordu Alfie, pencere oturduğunda yer açıp gecikmiş öğle yemeğini iştahla midesine indirirken.

“Sen küçükken, anneanneni ve dayını ziyarete gittiğimiz bir sırada Hexbridge’de doğduğunu söylemiştik. Yani bu, aslında öykünün sadece bir kısmıydı. Sen burada, bu odada doğdun; yaklaşık altı yüz sene önce.”

Alfie, duyduklarına inanamıyordu. “Bir dakika, ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Yapmıyorum. Caspian, uzun zamandır tuhaf ve yanıltıcı bir anı olduğunu düşündüğüm bir olayın gerçekliğini doğrulamış oldu.”

“Anlamıyorum – sen gerçekten ciddi misin?”

“Kesinlikle. Artık bunu sana anlatmanın zamanı geldi. Çok acayip bir hikâye, bu yüzden ben öyküyü anlatırken sorularını sorma konusunda ne yazık ki sabırlı olacaksın.”

Alfie, hâlâ sersemlemiş halde başını aşağı yukarı salladı.

“Seni birkaç sene önce doğum günün için buraya getirdiğimizi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” dedi Alfie. “Pazar yerinde büyük bir Cadılar Bayramı partisi düzenlenmişti. Anneannem bana Hasat Festivali olduğunu söylemişti.”

“Doğru, Samhain Hasat Festivali’ydi. İşte yıllar evvel, senin doğduğun günden üç hafta önce yine Hasat Festivali vardı ve annen bunu kaçırmak istememişti. Ancak kalabalık ve keşmekeş biraz fazla gelmişti, dolayısıyla تنها diye buraya yürüdük. Annen şatoyu ay ışığında görmeye bayılırdı. Hendeğin kenarına oturup, elmalı şekerlerden yedik ve annen bana anneannenin Archelon Gölü’nde yaşayan tarih öncesi bir kaplumbağayla ilgili öykülerinden birini anlatmaya başladı.”

Alfie pencereden dışarıyı, gölün karanlık sularını seyredip gülümsedi. Yaşlı Merryweather, asla gerçeklerin iyi bir hikâyenin önüne geçmesine izin vermezdi.

“Derken annen hikâyeyi yarıda bırakıp kolumu çekiştirmeye başladı. Sen doğmak üzereydin.” Başını aşağı çevirip Alfie’ye gülümsedi. “Her zaman sabırsızdın zaten.”

“Aşağı koşup arabayı almaya yelteniyordum ki, tepenin yoğun bir sisle kaplandığını fark ettik. Her yer sessizliğe gömülmüştü – köyden gelen müzik ve

sesler kesilmişti. Ne yapacağımı bilemedim. Derken kale köprüsü alçalmaya başladı. İçeriden ışıklar ve sesler geliyordu. Biz daha ne olduğunu anlayamadan bir grup kadın dışarı fırladı ve alelacele bizi içeriye soktular.”

Alfie, afallamış halde sessizliğe gömüldü. Bunların hiçbirini daha önce duymamıştı. Şato, doğduğu gün annesiyle babası için mi açılmıştı? Bir de şu sis – okulun son günü gördüğü gibi bir sis miydi? Başını kaldırıp uzun uzun babasına baktı, ağzından çıkan her olanaksız sözcüğe tutunup kaldı.

“Anneni tam da bu odaya getirdiler. Onun sakinliği karşısında şaşırıp kalmıştım. Peşinden girmeye çalıştım, ama işin başındaki kadın kesinlikle dışarıda beklememi tembihledi. Dışarıda iki saat geçirip haber bekledim. İşte tam o zaman burası hakkında düşünmeye başladım. Gördüğüm insanlar, yüzlerce yıl öncesinin kıyafetlerini giyiyorlardı. Hayalet olup olmadıklarını düşünmeye başlamıştım!

Kadınlardan biri bir kez daha yanımdan koşup geçerken, ona insanların şatoda ne kadardır yaşadıklarını sordum. Bana, şato on beş sene önce inşa edildiğinden beri orada yaşadıklarını söyledi. Ona şatonun yüzlerce yıllık olduğunu söyleyince güldü ve şöyle dedi: “Tabii *size* elbette öyle gelecektir; ama burada, şu anda şato on beş yıllık.”

“Yani, sen... zaman yolculuğu mu yaptın?” dedi Alfie. Artık bunun üstüne babasının uçmayı öğrendiğini söylemesini yarı bekler haldeydi. “Nasıl? Şatoyla bir ilgisi var mı?”

“Bilemiyorum. Sormadım, çünkü tam o sırada senin ağladığını duydum. Ses, aklımdaki diğer tüm düşünceleri kovup attı. Hanımlar tek sıra halinde buradan çıktılar ve içeri girdiğimde bir baktım, annen seni battaniyeye sarmış kucağında tutuyor. Minicik olmana rağmen o kadar kusursuzdun ki, gözlerimize inanamıyorduk. Birkaç dakika sonra kapı çalındı.”

“Orin Hopcraft mi?” diye fısıldadı Alfie. Babası başını salladı. “Nasıl biriydi?”

“Üzerine bir tunik giymişti; gri-kahverengi gür saçları, deri bir kayışla arkadan topluydu ve uzun, örgülü sakalı vardı. Yaşını tahmin etmesi zordu; yaşlı görünüyordu ama sanki halinde bir gençlik vardı.”

“Emily, adamın bir druid olduğunu söylemişti. Öyle miydi sahiden?” diye sordu Alfie. Okulda druidler hakkında bir şeyler okumuştı – onlar eski çağların öğretmeni, büyücüsü, astroloğu, savaşçısı ve filozofuydu. Babasının gerçek bir druid ile tanışmış olabileceğine inanamıyordu.

“Belki de son druiddi. Yani bize söylediklerinden öyle anlaşılıyordu. Bize senin aynı anda iki ayrı zamanın çocuğu olduğunu; onun zamanında da, bizimkinde de yaşayabileceğini söylemişti. Ancak an-

nen ve ben oraya ait olmadığımız için Evren daha fazla kalmamıza izin veremezdi. Sonra sana emanet edeceği bir şeyi olduğunu söyledi bize. Sağ eli, beyaz bir ışıkla parladı ve parmak uçlarını senin alnına dokundurdu. Sanki ışık senin tarafından emildi ve çevremizdeki her şey kararmaya başladı.

“Hastane koltuğunda uyandım. Jenny, yakındaki bir yatakta uyuyordu ve yanındaki bebek karyolasında sen vardın. Üzerine örtülü battaniye olmasa, her şeyi kendimizin hayal ettiğini düşünebilirdik. Bunu bir tek anneannene anlattık – bize bir tek o inanırdı. Annen öldükten sonra bunu neredeyse bir daha hiç aklıma getirmedi. Birkaç gün öncesine kadar benim için acayip ve puslu bir anıdan ibaretti.”

Alfie oturduğu yerde bacaklarına sarılmış, çenesini dizlerine yaslamıştı. Öykü sırasında neredeyse hiç kımıldamamıştı. Tüm parçaları bir araya getirmeye uğraşırken, derin düşünceler içinde oturuyordu.

“Peki, kafama yaptığı şu şey, size ne olduğunu anlattı mı?” diye sordu Alfie.

“Zaman yoktu. Biz bunun bir çeşit kutsama gibi bir şey olduğunu düşünmüştük.”

Bu inanılmaz hikâyeye, Alfie’nin kafasında dönüp durmaya başladı. İki ayrı zamanın çocuğu... Birden Caspian’la ilk buluşmalarını anımsadı. Avukat da ona okulun son günü zaman kayması gibi bir şey yaşadığını söylememiş miydi? Alfie, *ışınlandığı o tuhaf*,

sisli mekânı babasına anlatmasının zamanı geldi diye düşündü, ama başına iş açmamak için kabadayılarla olan kavgasını ve az daha araba çarptığını anlatmadı.

“Bu, inanılmaz,” dedi babası. “Caspian haklıydı demek. Herhalde zaman kayması yaşadın, şehrin henüz kurulmadığı ve arazinin çoğunun orman olduğu bir zamana gittin!”

“Sen ciddi benim zamanda yolculuk yaptığımı mı düşünüyorsun? Bu, nasıl mümkün olabilir ki?”

“Düşün bir. Sen bizim zamanımızda büyümene rağmen Orin’in zamanında doğdun. Kim bilir? Belki bu, sana zamanda seyahat etmek gibi doğuştan bir yetenek kazandırdı. Dünya, keşfedilecek daha nice şeyi olan olağanüstü, büyümlü bir yer. İnsan ne kadar çok keşifte bulunursa, o kadar az şey bildiğini fark ediyor. Belki Caspian bize daha fazlasını anlatabilir. Gerçi o adamdan cevap almak, taştan su çıkarmaya benziyor.”

Alfie, doğuştan zaman yolcusu olmanın ne demek olduğunu, bunu bir daha yapıp yapamayacağını merak etti. Çıtır balıklı son sandviçe başladığı sırada bundan daha önemli bir şey aklına dank etti. “Bir dakika yahu. Eğer ben altı yüz yaşındaysam, senden daha büyüğüm demektir bu!”

“Yüzlerce yıl önce doğmuş olabilirsin ama hâlâ on bir yaşındasın,” dedi babası gülerek. “Yani yakın zamanda bana büyüklük taslamaya kalkma sakın.”

7

Murkle ve Snitch

Babasının ortaya döktüğü sırların ardından Alfie, öğle sonrasının çoğunu gözlerini kısıp irade gücüyle kendini zaman yolculuğu yapmaya zorlayarak geçirdi. Eline geçen tek şey baş ağrısı olunca, nihayet pes etti.

O akşam saat altıda Kâhya Ashford, Hexbridge Şatosu'nun giriş holüne vardı. Uzun boylu, cılız bir adamdı ve özenle düzeltilmiş esmer saçları, arkada kısa bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı. Adam üzerine seçkin duran koyu yeşil bir takım giymişti ve ellerinde beyaz eldivenler vardı. Alfie insanın ancak resimli peri masallarındaki uşak çizimlerini görerek böyle giyinmiş olabileceğini düşündü. Adamın davranışları da hafiften acayıptı.

“Alfie ve William Bloom,” dedi adam. Alfie, adamın tavrında huysuzluk sezdi. Ashford, Alfie ve babasının ellerini sıktı, onları tepeden tırnağa süzdü ve sanki varlıklarının her bir noktasını incelercesine onları seyretti. “Sizinle böyle tanışmak biraz tuhaf oldu. Caspian, espri anlayışından tamamen yoksun olsa da böyle minik şakalar yapmayı seviyor.” Alfie, kâhyanın mengene gibi sıktığı elini kurtardıktan sonra adamın ne demek istediğini merak etti. “Neyse, işte buradayım. Yani, kâhyalığa başlasam iyi olacak sanırım. Alt katta kalıyorum galiba, öyle mi?” Alfie ve babası şaşkınlık içinde birbirlerine bakarken, Ashford merdivenlerin altında kalan panele bir şey yaptı ve diğerlerinin orada olduğunu bile bilmedikleri bir kapı açtı. Sonra elinde bavuluyla merdivenleri inerken diğerleri arkasından seyrettiler.

Ashford, kendine bir oda seçip alt kata yerleştikten sonra doğruca mutfağa gitti ve mis kokulu bir akşam yemeği hazırlamaya girişti. Alfie’nin babasının yemeğini atölyede yeme ricası, sert bir şekilde reddedilmişti.

“Efendim, şatonun her yerinden yarısı bitmiş yemek tabaklarını toplayacak değilim. Siz de oğlunuzla aynı vakitte Büyük Salon’da yemek yiyeceksiniz.”

Ashford, entrika çevirdiğini ima eden bir tavırla Alfie’ye göz kırparak onu şaşırttı. Alfie, bu kural-

dan çok memnun kalmıştı. Babası kendini icatlarına kaptırdığında, onu neredeyse hiç görmüyordu ve artık birden fazla işte çalışmak zorunda olmamasına rağmen, çok geçmeden eski davranışlarına geri dönecek diye korkuyordu. Alfie, minnet dolu ifadeyle kâhyaya baktı.

Cumartesi günü Ashford, sanki baştaki kırıcı tavrını telafi etmek istercesine, adeta yoktan muhteşem yemekler yaratıyordu. Bütün gün boyunca mis gibi kokular şatoyu sarmış, Alfie'nin karnının sürekli guruldamasına yol açmıştı. Grace Yenge ziyarete gelip mutfakta kendisine gerek duyulmadığını öğrendiğinde, Alfie kadının bozulduğunu düşünmüştü.

O akşam, daha parti başlamadan çok önce düzinelerce misafir şatonun dışında toplanmaya başladı. Büyük Salon'daki saat altıyı vurunca; Ashford şatonun ağır, meşe kapılarını açıp asma köprüyü indirdi ve Alfie ona yardım etti. Yengesinin en yakın dostu Gertie Entwhistle, kucağında üstünden çikolatalar dökülen koca pastasıyla köprüden geçen ilk kişi oldu. Onun ardından kalabalık, mırıltılar içinde köprüye doğru aktı.

“Hexbridge Şatosu’na hoş geldiniz,” diye duyurdu Ashford hafif eğilip selam vererek. “Size ev sahibimizi takdim edeyim, Alfie Bloom.”

Köy halkı kalenin içini ilk kez görme hevesiyle içeri akın ederken, herkes Alfie ve babasıyla el sıkıştı.

Partideki çocukların büyük bir çoğunluğu, Alfie'nin Eylül'de kuzenleriyle birlikte gitmeye başlayacağı Wyrmwald Lisesi'nde öğrenciydi. Çocukların hepsi onunla tanışmaya can atıyor, dikkatini çekmeye uğraşüyor, şato hakkında sorular soruyorlardı. Alfie başta rahatsız hissetti – ilgi odağı olmaya alışık değildi. Gittiği son okulda, annesi ölen çocuk olarak tanınıyordu ve bu, onu yalnızlığa mahkûm etmişti. Çocukların sorularını yanıtlarken çok daha iyi hissetmeye başladı. Burada kimse ona acımıyor veya ondan kaçmıyordu. Alfie, Hexbridge'de kendisine şato miras kalmış tek çocuktı.

Alfie, ikiz kuzenlerinin tanıştırdığı herkesi çok sevmiştir – özellikle ikizlerin komşusu Jimmy Fee-ney ve Madeleine'in en yakın dostu Holly Okoye'yi. Onlara etrafı gösterirken epey vakit geçirdi, hatta keşfettiği gizli tünellerden birini bile görmelerine izin verdi. Ona mı öyle geliyordu, bilemiyordu ama sanki etrafta bir mutluluk hissi vardı. Sanki şato, koridorlarında bu kadar ses ve kahkaha olmasından memnuniyet duyuyordu.

“Şimdi bakma ama sana bir şey söyleyeceğim, Alfie,” dedi Holly birden. “Murkle ve Snitch babanı esir almışlar.”

Alfie arkasına döndü ve babasının sert yüzlü iki kadının arasında dikildiğini gördü.

“Hoppaaa, onlar kim?”

“Bilmiyor musun?” diye patladı Jimmy. “Rob ve Mads seni şimdiye dek uyarmış olmalıydı. Bizim okula başlayacaksan, Murkle ve Snitch hakkında mutlaka bilmen gereken bir-iki, hatta bir sürü şey var!”

“Önce yerleşip alışsın istedik,” dedi Robin. Alfie onun Jimmy’yi dirseğiyle dürttüğünü fark etti.

“Neymiş bu kadınlarla ilgili bu kadar kötü olan?” diye sordu Alfie, tedirgin bakışlarla kadınları gözleyerek.

“Yıllardır okulun müdürlüğünü yapıyorlar,” diye karşılık verdi Robin. “Annemle babama bile öğretmenlik yapmışlar. İkisi kardeş ve katı bir mizaçları var, ama Jimmy her zaman abartır.”

“Pöh! Sen Eylül’e kadar bekle de, gör bakalım abartıyor muyum? Hem erkek hem kız kardeşlerim, sürekli olarak yok yere ceza etüdüne bırakılıyorlar.”

“Yok yere mi? Sahi mi?” diyerek güldü Robin. Jimmy onu duymazdan gelip sözünü sürdürdü. “Geçen sene Charlie Belcher’a ne yaptıklarını duydun mu? Kız kardeşim Sinéad hepsini görmüş, öyle değil mi Sinéad?” Alfie’nin yanındaki uzun boylu, esmer kız başını salladı.

“Gördüm tabii. Snitch, Charlie’yi tatlı çalarken gördüğünü sanmış, böylece onu kusturana kadar tüm öğleden sonra boyunca oyun bahçesinin etrafında zorla koşturdular.”

“Bu, doğru olamaz,” dedi Alfie.

“Ben çalmadım,” dedi bir ses. Kalabalık ortadan yarıldı ve suratı kızarmış Charlie Belcher ortaya çıktı. “Ben Carter’a tatlı karşılığında oyun kartlarımdan birini verdim, ama bir türlü inanmadılar bana.”

“Annenle baban ne yaptılar? Onlara söyledin mi?”

“Hem de eve gider gitmez. Şikâyet etmek üzere doğruca okula gittiler. Döndüklerinde saçma sapan davranıp yalan söylediğim için bana ceza verdiler.”

“Aynı şeyi biz de yaşadık. Abim Cormac’ın yeni alınmış kırmızı spor ayakkabılarına el konulduktan sonra annem de okula gitti,” dedi Jimmy. “Okula giderken öfkeden duman tütüyordu, ama döndüğünde büsbütün acayip davrandı ve ayakkabılarını kaybettiği için Cormac’i azarladı.”

Alfie, yeni arkadaşlarının abartılı öykülerine kibarca gülümseyerek karşılık verdi. Yine de bu yeni okul müdürlerinin tersine gelmemek için çok dikkatli olmaya karar verdi.

“Ben korkmuyorum onlardan,” dedi şık giyinmiş bir oğlan kibirli bir sesle. “Bana bir şey yapmaya kalkışırlarsa, babam onları kovdurur.”

“Aman kes be, Edward,” dedi Jimmy. “Onlarla uğraşmaya cesaret edemezsin sen. Geçen hafta öğretmen mantar tabancana el koydu diye gözlerin yerinden çıkıncaya kadar zırladın.” Kimisi yüksek sesle güldü. Edward, parlak kırmızıya büründü.

“Ben ağlamıyordum! Saman nezlesi olmuştum.” Jimmy’nin onu yalancılıkla suçlamasına fırsat vermeden ayaklarını yere vura vura yürüyüp uzaklaştı. Alfie çocuğun, kendisi kadar kibirli anne babasına katılışını seyretti. Edward’ın annesi, tabağındaki sosisi sanki gizlice tabağına tırmanmış kocaman bir sümüklü böcekmiş gibi dürtüp duruyordu.

“Bunlar Lord ve Leydi Snoddington,” dedi Robin. Alfie o sırada Edward’ın babasını seyrediyordu. Adam, sanki şato ona bir hakarete bulunmuşçasına ters ters çevresine bakınıyordu. “Onlar köyün dışındaki kocaman bir malikâne olan Hexbridge Hall’un sahibi. Edward daima buralardaki en büyük evde yaşıyor diye hava atar.”

“Artık atamaz,” dedi Madeleine burnundan gülererek. “Senden nefret ettiğine bahse girerim, Alfie!”

Edward’ın kendisine kaş çatarak baktığını gören Alfie, ona hak verdi.

“Alfie!” diye seslendi babası odanın öbür ucundan telaş içinde oğlunu çağırırken. “Gel de yeni okul müdürleriyle tanış.”

Alfie inleyerek yanlarına gitti.

“Bol şans,” diye fısıldadı Holly.

“Alfie, Bayan Evelyn Murkle ve Bayan Edwina Snitch’e merhaba de.” Alfie, babasının bu insanları tanıştıırken neden sinir küpüne dönüşmüş olduğunu anlayabiliyordu. Kadınların görünüşleri birbirinden farklı olmasına rağmen ikisindeki acımasız ve kötü niyetli bakışlar aynıydı. Bayan Murkle kısa boylu, al yanaklı, çılgın gibi kıvrırcık saçlara sahip toplu bir kadındı. Bayan Snitch uzun boylu, solgun renkliydi ve koyu renk saçları arkada sımsıkı bir topuz şeklinde toplanmıştı. Burnu sivri, tırnakları sipsivriydi ama Alfie çok geçmeden kadının en sivri tarafının sesi olduğunu fark etti.

“Tanıştığımıza memnun oldum, delikanlı.” Kadının sesi, kara tahtaya sürtünen tırnaklar gibi dişlerini gıcırdattı.

“Gerçekten öyle,” diye ekledi Bayan Murkle, ancak bunu öyle ekşi bir suratla söyledi ki durumdan hiç hoşnut olmadığı belliydi. Alfie bu iki ürkünç kadınla arasına babasını sokmak için ayaklarını sürüyerek hafif geri çekildi.

“Müdire hanımlar şato hakkında bir sürü soru sordular,” dedi babası. “Neden rehberlik edip onları tura çıkarmıyorsun? Hem bu arada onlara yeni okulunu sorarsın.”

“Buna gerek yok,” diye kız kardeşler tam aynı anda karşılık verdiler. Alfie, Bayan Snitch’in haline bakıp kadının kendisiyle vakit geçirme fikrinden büsbütün iğrendiğini düşündü. “Artık müsaadenizi isteyelim.” Arkalarına dönmüş uzaklaşırken adımları birbirleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Alfie, babasını derin bir oh çektiğini duydu.

“Öhm!” Alfie arkasına dönünce Lord ve Leydi Snoddington’u, bir de asık suratlı Edward’ı gördü. Ashford önlerinde duruyordu. Lord Snoddington kâhyayı sırtından dürttü ve adama şöyle çıkıştı: “Hadisene be adam!”

Alfie, Ashford’ın yüzünde ansızın beliren bir keskinlik gördüğünü sandı. Ancak ifade geldiği kadar çabuk kayboldu ve uşak, cazibeli bir tebessüm takındı. “Efendim,” diye duyuruda bulundu. “Lord Tarquin ve Leydi Lucretia Snoddington size burada olduklarını bildirmemi istediler.”

Alfie arkadaşlarına hüzünlü gözlerle uzun uzun baktı ve Lord ve Leydi Snoddington gevezelik edip kendi miraslarını anlatırken, bir yandan babasının soyunu sopunu sorgularken elinden geldiğince kibar davranmaya çalıştı. Şatonun Bloom ailesine nasıl miras kaldığını öğrenmeye kararlılardı. Alfie, Orin Hopcraft’ın ismini geçirmemeye karar verdi ve kalenin eskiden uzaktan bir akrabaya ait olduğunu söyleyerek sorularını geçiştirdi.

Eninde sonunda sohbet, Lord Snoddington'un soylulara yaraşır uğraşlar olarak adlandırdığı konulara geldi.

“Eee, Alfred, hiç tilki avına çıktın mı bakalım? Çok güzel bir spordur. Genç Edward sekizinci yaş gününden beri bana at üstünde eşlik ediyor. Bir sonraki avda bize katılmak ister miydin?”

Edward, nasıl olduysa daha da fazla surat asmayı başaramadı.

“Yok, teşekkür ederim Lord Snoddington,” dedi Alfie. “Bu, yasa dışı değil mi? Ayrıca ben tilkileri severim. Eskiden bizim bahçeye uğrayan bir tilki vardı, annemle ona yemek bırakırdık.”

“İnsan neden bir tilkiyi bahçeye girmeye teşvik eder yahu?” Leydi Snoddington'un uzun ve ince kaşları öyle yukarı kalktı ki, saçlarının içinde kaybolacaklardı sanki. “Zararlı hayvan onlar! Hem hastalık da bulaştırırlar!”

“Bence araştırırsanız tilkilerin ne kadar zeki hayvanlar olduklarını siz de keşfedersiniz,” dedi parlak yeşil gözlere ve capcanlı, kızıl saçlara sahip bir kadın. Saçlarını eski film yıldızları gibi yüzünden geriye savurması, Alfie'nin hoşuna gitmişti.

“Pfff! Senin o tiplerden olduğunu anlamalıydım,” diye çıkıştı Lord Snoddington. Olmayan saatine yalandan bakıp şöyle dedi: “Hay aksi, ne kadar

geç olmuş! Bizi mütevazı evine davet ettiğin için teşekkür ederiz, genç Alfred. Şoförümüz bizi bekler. Hem hırlısı hırsızı her türlü insanın önünde Bentley’i bırakmak doğru olmaz.”

Uzaklaşırken adamın, “Kahrolası doğa sevdalıları,” diye homurdandığını duydu Alfie.

“Sizi temin ederim ki, köyde nispeten normal denebilecek insanlar da var,” dedi kızıl saçlı kadın sırtarak. Elini uzattı. “Hazel Reynard. Wyrmwald Lisesi’nde İngilizce öğretmeniyim.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Reynard,” dedi Alfie’nin babası. Alfie babasının ardından eli ayağı birbirine karışmış halde öğretmenin elini sıktı.

“Bayan Murkle ve Bayan Snitch, tura çıkmak istememiş olabilirler ama ben kütüphaneyi görmeyi çok isterim. Tabii Alfie bana etrafı gezdirmeyi uygun görürse, ha Alfie?”

O sırada hafiften morali bozulmuş Gertie Entwhistle, kendi yaptığı pancarlı çikolatalı pasta mı yoksa Bayan Arbuckle’ın limonlu yumurtalı pastası mı daha güzel diye sormak üzere babasını yanlarından alıp götürdü.

Alfie, Bayan Reynard’ı yukarı kata götürürken, ikizler de onlara katıldı. Kütüphaneye yaklaşırlarken Alfie, içeriden ses gelmesine şaşırdı. Bayan Reynard, parmağını dudaklarına götürüp ses çıkarma-

malarını işaret etti ve kapıyı dinlemek üzere sessizce yaklaştılar. Sanki mobilyalar hareket ettiriliyor, çekmeceler açılıp kapanıyordu.

“Nerede olduğunu ve nasıl açacağımızı gösterecek bir şey olmalı,” diye öfkeli bir ses duydular.

“Vardır elbette – yeterince dikkatli bakmıyosun,” diye çıkıştı bir diğer ses.

“Anahtarı var mıdır sence?”

“Biz de bunun için arıyoruz ya, anahtar var mı diye öğrenmek için! Şimdi, zaman kaybetmeyi bırak da etrafı kolaçan et. Veletler etrafta karınca gibi geziniyorlar ve ne zaman arkama dönsem Merryweather denen şu kadını ensemde buluyorum.”

Ayak sesleri kapıya yaklaştı. Bayan Reynard çabuk bir hareketle kapıyı açtı ve sanki bir şey anlatıyormuşçasına konuşmaya başlayıp rüzgâr gibi odaya girdi. “... İşte eskiden kale kapısındaki parmaklıkları *böylesine* korkunç bir amaçla kullanırlarmış. Ah, merhaba Bayan Murkle. Kusura bakmayın, kapıyı yüzünüze çarpmadım umarım? Bayan Snitch, sizi sosyal bir etkinlikte görmek ne güzel. Ev sahibimiz ve kuzenleriyle tanıştınız mı? Hepsi de Eylül’de bizim okula başlıyorlar.”

Alfie, Bayan Reynard’dan giderek daha fazla etkileniyordu. Murkle morarmış burnunu ovuşturup ters ters baktı. Sessizliği Snitch’in sesi böldü.

“Evet, tanıştık. Biz maalesef kaybolduk da; bu yetmezmiş gibi şatoda başıboş gezinen birkaç çocuğa rastladık. Onları hemen gönderdik ve etrafa zarar verip vermediklerinden emin olmak istedik.”

Bayan Reynard gülümsedi. “Eminim Alfie size minnet duyuyordur.”

“Eee, evet çok teşekkür ederim,” dedi Alfie role girip. Snitch kendisine öyle ters bir bakış attı ki, çocuk neredeyse yere devrilecekti.

“Şey, görünüşe göre her şey yerli yerinde; biz gidelim artık.” Bayan Snitch, odayı terk etmeden son kez Alfie’ye keskin bir bakış attı. Murkle onun peşinden badi badi yürürken; Robin, Bayan Reynard’ın kulağına bir şey fısıldadı.

“Bayan Murkle, sanırım bir şey unuttunuz,” diye seslendi kadın, müdirenin hırkası altında saklamaya çalıştığı bir şeyi işaret etti.

“Hay aksi,” dedi eli ayağına karışan Murkle. “İçeri girdiğimizde yerdeydi. Ben de, eee, nereye koysam bilemedim.” Bir tomar kâğıdı isteksizce uzattı. Alfie, koridordan yürüyerek uzaklaşmalarını seyrederken, ne işler çevirdiklerini merak etti.

“Bayan Murkle’dan ne aldınız?” diye sordu git-tiklerinden emin olunca.

“Görünüşe göre şatonun planları.” Bayan Reynard ruloları özenle masanın üstüne serdi. “Acaba ne arıyorlardı?”

“Her ne idiyse, duyduklarımıza bakılırsa bulamadılar,” dedi Alfie.

“Bu, doğru. Bu yüzden onların yanındayken dikkatli olmak lazım. Murkle ve Snitch, ilgilerini çekmek isteyeceğin türden kişiler değiller.”

Alfie, kadının müdirelerden söz ederken unvan kullanmamasına şaşırmıştı.

“Şimdi onların konusunu kapatalım artık.” Kadın gülümsedi. “Hadi, bu odanın sakladığı hazineleri keşfedelim.”

Bayan Reynard, kütüphanenin mimarisini hayranlıkla seyretmeden önce büyük bir zevkle kitapları karıştırdı.

“Şunun ardındaki sembolizmi biliyor musunuz?” diye sordu, şömine rafının üstündeki, süslü ve boyalı oyma heykelleri gösterdi. Eski tip bir çıkırığın çevresinde duran üç tane kadın vardı. Alfie, başını iki yana salladı.

“Bunlar Moira kardeşler, mitolojide kader tanrıçaları. Eski Yunan halkı bunların doğumda hayatımızın haritasını çıkardıklarına ve bir insanın ne kadar iyi ya da talihli olacağına onların karar verdiğiğine inanırlarmış. En küçükleri Klotho, yaşamın ipliğini örüyor. Yaşamın ne kadar mutlu geçeceğine karar veriyor. Ablası Lakheesis, kişinin ne kadar uzun yaşayacağına karar vermek için ipin uzunlu-

ğunu ölçüyor. En büyükleri Atropos. Ölüm vakti geldiğinde ipliği o kesiyor.”

Bayan Reynard konuşurken, Alfie gözlerini büyülenmişçesine kız kardeşlere dikmişti.

“Yunan filozof Philostratus demiş ki Moira kardeşler birinin Olimpiyatlarda yarış kazanacağını söylerse, o kişi bacağı kırılsa bile kazanırmış. Eğer bir adamın kaderinde büyük bir okçu olmak varsa, gözlerini kaybetse bile hedefi ıskalamazmış.”

Madeleine, düşüncelere daldı. “Yani kaderimde sınavlardan kalmak varsa, ne kadar çalışırsam çalışayım geçemem, öyle mi?” dedi gülümseyerek. “O zaman çalışmanın hiç anlamı yok, gerçekten.”

“Hmm... Şey, onlara soramayacağımıza göre kaderinde matematikten kalmak varsa bile bunu öğrenmenin hiçbir yolu yok,” dedi Bayan Reynard. “Yani dersleri bırakmayı aklından bile geçirme.”

Alfie, kader tanrıçalarına son bir bakış attı ve partiye geri dönerken istemsizce titrediğini fark etti. İnsanın bütün hayatının haritasının çıkarılmış ve değiştirilemez olduğu düşüncesi, dehşet vericiydi.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

8

Geçmişten Bir Mektup

Alfie'nin babası, takip eden birkaç hafta boyunca atölyesinde epey fazla vakit geçirdi. Alfie, onun her gün buluşları üzerinde özgürce çalışmaktan ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordu; ama Muninn ve Bone'dan mektup geldiğinden beri birlikte eskisi kadar vakit geçirmiyor olmalarına üzülmekten kendini alıkoyamıyordu. Neyse ki Ashford yemekleri düzenli olarak Büyük Salon'da Alfie'yle birlikte yemesi kuralını zorla sürdürüyordu, hatta babası kilo bile almaya başlamıştı. Alfie akşam yemeklerine Ashford'ın da katılması konusunda ısrar etmişti, böylece her akşam devasa masanın bir ucuna toplanıyorlardı. Ashford, onlara epey ısınmıştı. Ancak Bloom ailesiyle bu kadar yakından ilgilenirken, kendi hakkında çok az şeye yanıt vermişti.

“Ben yemek sohbetleri için fazla sıkıcı bir konuyum,” dedi, Alfie ona nereli olduğunu sorunca. “Sıkıntıdan uyuyakalırsınız, kafalarınız yemeklerin içine düşer. Şimdi, bana son okulunuzu anlatın, bakalım. En sevdiğiniz dersler nelerdi?”

Bir gün Amy’den üzeri pul kaplı minik bir koli geldi. Amy, hâlâ anneannesiyse Asya’yı turluyordu. Kolinin içinde ahşaptan yapılmış boncuklu bir bilezik, bir de minik yelek çıktı. Mektupta bileziğin Beijing’deki bir tapınaktan geldiği, yeleğin de Galileo için olduğu, Hong Kong’da ziyaret ettikleri bir kedi kafesinden aldığı yazıyordu. Alfie, Amy için fotoğraf çekmek istedi; ama yeleği giydireyim derken Galileo’ya karşı verdiği mücadele, birkaç çizikten fazlasına mal oldu – kedi hediyeinden hiç mi hiç etkilenmedi. Amy, ayrıca seyahatlerinde çektiği kimi fotoğrafları da zarfa koymuştu. Alfie’nin en sevdiği fotoğraf, Amy’nin Tayland’ı ziyaret ettiğinde tapınağın birini kuşatan ağaç köklerine tırmandığı fotoğraftı. Fotoğrafın altına, *Sanırım anneannem köklerimi keşfetmemi isterken bunu kastetti* yazıyordu. Alfie, fotoğrafı gardırobunun kapağına yapıştırırken güldü. *Keşke Amy tüm yaz boyunca uzakta olmasaydı* diye içinden geçirdi, çünkü şatonun ve babasının ortaya döktüğü sırlar hakkında onunla konuşmaya can atıyordu.

Alfie şehirde uzun ve sıkıcı bir yazı tek başına geçirme korkusunu yaşamamanın ardından, Hexbridge'e geldikten sonra neredeyse kafasını kaşıyacak vakti bile bulamıyordu. Şatoda geçirdiği kadar zamanı çiftlikte de geçiriyor, dayısı onu ikizlerle birlikte çalıştırıyordu. Günleri saman balyaları dizmekle, yumurta toplamakla ve çitleri onarmakla geçiyordu.

Ağustos'ta güneşli bir öğleden sonra Alfie ve kuzenleri büyükbaşların kulübesini boyamış, nefeslenirken, ormandan bir av borusunun sesi yükseldi. Ardından, çalılıarın arasına karışan köpeklerin havlamaları duyuldu. Robin ayağa sıçradı. "Snoddington ve ahbabları. Avlarından birine başlıyorlar."

"Of, zavallı tilki!" diye Madeleine oturduğu ağaçtan aşağı seslendi. "Umarım o koca burunluyu arkasından ısırır da, onu kuduz eder."

Alfie öğleden sonranın geri kalanı boyunca tilkiye bakındı, çiftliğe doğru kaçarsa onu saklarlar diye umdu. Ama ne yazık ki öyle olmadı. Boru yeniden ötüp köpekler havlamaya başlayınca, Alfie tilkinin acı bir sonla karşılaştığını tahmin etti. Kasvetli bir sessizlik içinde boyayı bitirdi.

Akşam yemeğinde karşılarına harika bir sürpriz çıktı. Merryweather ailesinin komşusu Dermot Feneley ve oğlu Jimmy, anlatacakları bir hikâyeyle ziyaretlerine gelmişlerdi. Dermot, kahkaha krizlerinin

arasında, tarlasına gübre püskürttüğü sırada tilkinin nasıl da av grubunu peşine takıp doğruca yanına getirdiğini anlattı. Alfie, avcılarının lekesiz kırmızı ceketleri ve beyaz pantolonlarının üstüne leş kokulu dışkıların püskürtüldüğünü dinledikçe, yüzündeki sırıtışı durduramadı. Jimmy, Lord Snoddington'un ağzına kaçan gübreleri tükürüp diğerlerine geri çekilmelerini söyleyişini taklit ederken, gülmekten herkesin karnına ağırlar girdi.

“Dur! Dur!” diye çığlık attı Grace Yenge gözlelerinden süzülen yaşları silerek. “Yanaklarım acıyor!”

Alfie o akşam şatoya döndüğünde, gözlerini zor açık tutuyordu. Saat daha anca yedi buçuk olmasına rağmen babası banyo yapıp doğruca yatağa gitmesi konusunda ısrar etti. Galileo çoktan her zaman ki pozunu almış, Alfie ışıkları kapatırken yatağının ucuna yerleşmişti.

Gecenin yarısında kopan bir gürültüyle Alfie uyandı. *Tak-tak-tak*. Yatağında doğrulup dinledi... *Tak-tak-tak*. Galileo alçak bir sesle guruladı ve çalıya dönmüş karman çorman kuyruğuyla pencereye doğru sessiz sessiz yürüdü. Alfie yataktan çıktı ve perdeleri araladı. Galileo pencere divanına dikilmiş, patilerini cam kenarına yerleştirmişti. Çocuk, geceyi seyretti. Hiçbir şey yoktu. Acaba esen rüzgâr sarmaşıkların cama çarpmasına mı yol açmıştı?

Tak tak tak! Galileo tısladı ve Alfie dışarıda, pencere kenarına tüneyen kocaman kuzgunu görünce korkudan ödü koptu. Kuzgunun gagasında bir zarf vardı ve parlak, siyah boncuklara benzeyen gözle-riyle Alfie'ye bakıyordu.

“Caspian?” diye sordu Alfie, pencereyi açtı ve zarfı aldı. Galileo yerinden fırladı ve tek patisi pencere kenarına basarken, diğerini çılgın gibi savurup kuşu yakalamaya çalıştı.

“KRAAAAAA!” diye öfkeyle ciyakladı kuzgun, ardından kanat çırpıp gecenin içinde kayboldu. Alfie zarfın mührünü kırdı, içinden katlanmış bir parşömen, bir de Muninn ve Bone şirketinden gönderilmiş bir kart çıkardı. Kartta şöyle yazıyordu:

Alfie,

*Umuyorum ulağım seni kolaylıkla bulur.
Zarfın içinde Orin Hopcraft'ın bize emanet
ettiği bir dizi mektuptan ilki bulunmakta.
Gerisi, Yüce Druid'in belirlediği zamanlarda
sana gönderilecektir. Bu yazışmaların,
doymak bilmeyen merakını gidermende
yardımcı olmasını umuyorum.*

İçten dileklerimle,

Caspian Bone

Alfie pencere kenarına oturdu. Yüzlerce yıl önce bizzat Orin tarafından yazılmış bir mektup! Parşö-

menin katlarını özenle açtı ve sayfayı görünce şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. Hiçbir şey yoktu. Acaba geçen tüm yıllardan sonra mürekkep büsbütün solup gitmiş olabilir miydi? Sayfayı çevirdi ama diğer yüzü de boştu. Belki üzerinde gizli bir mesaj vardı, tıpkı Amy'yle birlikte limon suyuyla yazdıkları mesajlar gibi. Işık düğmesini açtı ve duvarlardaki meşaleler alev aldılar. Mektubu alevlere yaklaştırıp sayfanın üstünde kahverengi harflerin belirmesini bekledi. Yine de hiçbir şey olmadı.

Hayal kırıklığına uğrayan Alfie parşömeni katladı ve yatağa geri döndü. Belki babası sabaha ne olduğunu çözerdi. Galileo, başka kanatlı misafirler gelirse diye pencere kenarında kalıp nöbet bekledi. Alfie uyuyakalmak üzereyken birden Emily Fortune'un sözleri zihninde dolanmaya başladı. Tılsımla ilgili ne demişti bakayım? Bir anahtar olduğunu, ayrıca sırları ortaya çıkaran ve enerjiyi odaklayabilen bir mercek olduğunu söylememiş miydi? Anında doğruldu, kâğıdı kaptı ve tılsımı çabucak pijamasının üstüne çıkardı. Onu gözüne tuttu ve merceğin içinden parşömene baktı. Gördüğü şey karşısında az daha elinden yere düşürüyordu. Mercek sayesinde rengi mora çalan parşömenin üstü artık karanlıkta parlayan el yazısıyla dolup taşmaktaydı. Kalbi güm güm atan Alfie, tılsımı yanağı ve kaşı arasına tek camlı bir gözlük gibi sıkıştırdı ve okumaya başladı:

Sevgili Alfie,

Zamanın sınırlarını aşıp nihayet seninle sohbet edebilmek ne kadar güzel bir şey. Bu mektubun miras aktarıldıktan kısa bir süre sonra sana gönderilmesini talep ettim. Şatomuzu nasıl buldun? Maalesef burayı ilk ziyaretinde sana epey büyük bir yük bıraktım. Şato, işte sana bu mektupta açıklamayı umduğum cüretkâr davranışımı telafi etmek için bir hediye.

Sihir, Evren'de en eski zamanlardan beri mevcuttur. Sihir, bizim dünyamız yaratılmadan önce de vardı ve zamanın sonunda da var olmayı sürdürecektir. Druidler ki kendimize bu zamanda böyle diyoruz, en kadim büyülerden – ki bunlar asla kullanılmaması gereken büyüler – bir kısmının bekçileriydiler. Bu büyüler, binlerce yıl boyunca ustadan çırağa aktarıldı. Benim ustam, muhafızı olduğu büyüü ölmeden önce bana aktardı. Yaratma büyüü olan bu sihir; enerjiden, gerek ısıdan, gerek yıldırımdan, diğer büyülerden, hatta yaşamın kendisinden bile beslenen bir sihir. Bir kez beslendi mi, bu enerjiyi dilediğin her şeyi yaratmak için kullanabilirsin. Yahut yok etmek için. Böylesi bir büyü, eminim sen de anlayacaksın ki gizli kalmalı. Yanlış ellere düşerse gerçekten çok korkunç olur.

Ben iksir yapımı ve doğadan güç alan büyüler üzerine kendi hünerlerimi geliştirmeyi

sürdürürken günün birinde tehlikeli bir druid beni görmeye geldi: Agrodonn. Zamanında bilmiyordum, meğer diğer druidleri avlayıp muhafızı oldukları daha küçük büyülerinden alıyormuş. Önce benimle anlaşmaya varıp büyümü paylaşmak istedi, onunla neler neler yaratabileceğimizden konuştu. Ben onu geri çevirince, zorla almaya kalktı. Ama onun için fazla güçlüydim. Sahip olduğu büyüün çoğu çalınıyordu. Hak edilmeden elde edilen sihir, tehlikelidir ve kontrol etmesi zordur. Ben de onu kovdum böylece.

Bir sonraki ziyaretinde, idaresi altına aldığı güçlü müttefikler getirdi. Benden yine büyümü ona vermemi talep etti. Onu reddettim ve müttefikleri, köylülerin mahsullerini ateşe verip hayvanlarını katlettiler. Bana bir sonraki sefer sıranın insanlara geleceğini söyleyince, hiddetlendim. İçimde fokurdayan büyü, benden onu kullanmamı talep etti. Agrodonn, köyde yol açtığı katliam karşısında gülünce, büyü benliğimi ele geçirdi ve bedenimden fırlayarak adamın üzerine saçıldı, içinde kalan bütün büyüü emip her zerresiyle beslendi. Agrodonn, etkisinden kurtulup kaçışan müttefikleri gibi kaçtı.

Agrodonn bir daha dönmedi. Muhafızlığını yaptığım büyü, yeterince beslenmişti ve onu kullanmaktan başka çarem yoktu. Adamdan

emdiği büyüyle bu şatoyu yarattım. Burası, güç zamanlarında köylülere yuva oldu, okul oldu. Lakin kader tanrıçaları Moiralar, çok geçmeden büyüünün bir süre dünya yüzünden kaybolması gerektiğine karar verdiler. Büyü bu süreçte bir canlının, bir çocuğun içine gizlenecekti. Kendi istekleri doğrultusunda kullanmadan, onun yeni muhafızı olacak cesarete ve kuvvete sahip bir çocuk. Büyü, daha önce hiç eğitimsiz ve bu kadar genç birine aktarılmamıştı ama kaderin kız kardeşleri hükümlerini vermişlerdi. Yeni muhafız, sen olacaktın.

İçinde yükselen telaşlı duyguyu yutkunarak bastırmaya çalışan Alfie'nin başı dönüyordu. Demek Orin'in ona aktardığı ışık, büyüydü. Orin ona şatoyu bu yüzden bırakmıştı. Alfie'yi, içine büyüünün gizlendiği bir saklama kabı olarak kullanmıştı. Hem bu öyle bir büyüydü ki zamanında korkunç bir druid, uğrunda adam bile öldürmeye kalkışmıştı! Alfie artık Orin'in bunu niye annesine ve babasına anlatmadığını biliyordu – büyüü yeni doğmuş çocuklarına aktarmasına asla izin vermezlerdi.

Samhain Festivali'nin olduğu gün, dünyalar arasındaki sınırlar iyice incelik ve zaman, daha akışkan hale gelir. Ben, zamanda bir yırtık açıp annenin ve babanın bebek beklediği ana

varmayı başardım. Üçünüz yeniden kendi zamanınıza dönerken büyü, altı yüz yıllığına dünya yüzünden kayboldu. Sizin zamanınızda kimse onun var olduğunu bilmiyor. On üçüncü yaş günün yaklaştıkça varlığını gitgide daha fazla hissedeceksin ama tılsım, kontrol etmene ve gizlemene yardımcı olacak, yani güvendesin. Bu konuda senin fikrin alınmamış olsa da (ki bunun için affına sığınıyorum) umuyorum ki, kadim büyülerin son muhafızlarından biri olma rolünü kabul edersin.

Daha söyleyecek çok şeyim var ama burada yazdıklarımı sindirmen için şimdilik söyleyeceklerimi sonlandırıyorum. Çalışma odamı yakında bulmanı umuyorum. İçinde barındırdığı bilgi, belki de benim sana en büyük hediyem olacak.

*Sonsuza dek dostun,
Orin Hopcraft*

Alfie derin bir nefes aldı ve mektubu iki kez daha okudu. Kendi içinde büyü olduğunu hiç hissetmemişti ve başkalarına anlatsa bile ona inanacaklarından şüphe duyuyordu, ancak böylesi tehlikeli bir şeyi içinde barındırmak onu korkutuyordu. Her türlü şeyi yaratabilecek veya yok edebilecek, ancak

önce enerjiyle, hatta yaşamın kendisiyle beslenen bir büyü. Orin'in bunu bu kadar gizlemek istemesine şaşırmamak gerekirdi. Eğer Orin kaleyi bu büyüyle inşa ettiyse, o zaman elektrikle veya enerji santralleriyle beslenecek olsa neler yaratabilirdi kim bilir? Güçlü silahlar? Yenilmez ordular? İnsanlar böylesi bir güçle neler yaparlardı? Yatağının sıcaklığına rağmen içi ürperdi. Druid, ona güvende olduğunu söylemişti. Alfie, haklı olduğunu umuyordu.

9

Gökyüzünde Saldırı

“Sanki tarihi bir şeymiş gibi görünüyor,” dedi Robin yere serili, tozlu ayı postunun açık ağzını gözetirken.

Orin Hopcraft’ın gönderdiği mektubun üstünden birkaç gün geçmişti. Alfie babasına mektuptan söz etmemişti. Ya babası telaşa kapılıp Caspian’ın büyüyle birlikte şatoyu da geri almasını isterse? Alfie, şatoyu ve babasıyla paylaşmaya başladığı yakınlığı kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Hem ilk kez olsun kendi sırrına sahip olmanın keyfini çıkarıyordu. Orin, ona Alfie’nin zamanından kimsenin büyüden haberdar olmadığını söylemişti; dolayısıyla işin ucunda ödül olarak şato varsa, sırrın saklandığı yer olmayı kaldırabilirdi. Gerçi kadim bir büyüünün muhafızı olmak ne demek, hâlâ emin değildi.

Robin ve Madeleine yine yatıya kalacaklardı ve hep birlikte şatoyu keşfetmek için gece görevine çıkmışlardı. Alfie, Orin'in çalışma odasını bulamamıştı, bu yüzden güney kulesini keşfe çıkmalarına karar vermişti. Gizli kapının kilidini açtığı saniye Madeleine yanından kurşun gibi fırlamış, merdivenlerden yukarı roket gibi çıkmıştı.

Çocuklar çoğu bomboş olan karanlık odaları incelerken, sarmal basamaklar sanki sonsuza kadar yukarı tırmanıyordu. Alfie, Caspian'ın da talimat verdiği gibi gümüş düdüğü yanında getirmişti. Geçtikleri her odada düdüğü çalmış ama hiçbir şey olmamıştı – hatta düdükten ses bile çıkmıyordu. Yoksa bozuk muydu? Kulenin tepesindeki son oda, diğerlerinden farklıydı. Mobilyalar rahat bir şekilde tasarlanmıştı ve oda farklı birçok ülkeden gelen eşyalarla, boyalı kalkanlarla, rengârenk maskelerle, Çin'den gelmiş boyalı ipekten resimlerle dekore edilmişti. Uzak köşede bir arp duruyordu ve yanında tuhaf görünen bir gayda vardı. Şöminenin önünde, Robin'in o sırada ağzının içine baktığı ayı postundan kilim seriliydi.

“Hayattayken epey dehşet saçıyordu herhalde,” dedi Madeleine ve Alfie düdüğü son kez çalarken halıyı okşadı.

“Ne kadar incesiniz, küçük hanım,” diye derinden gelen gümbürtülü bir ses duyuldu ve ayı, başını kaldırıp onlarla yüz yüze gelmek için kafasını çevirdi.

Alfie, az daha düdüğü yutuyordu. Robin ise konuşan halıdan alelacele uzaklaşayım derken, telaş içinde geri geri gidip Madeleine'i yere devirdi. Alfie şok içinde ayıyı seyrederken; hayvan usulca süzülerek havalandı, gürültüyle esnedi ve yeni banyo yapmış köpek gibi silkinmeye başladı. Asırlarca birikmiş toz ve dökülmüş kıllar, odanın çevresinde uçuştular.

Hayvan nihayet yeterince silkindikten sonra Alfie'ye döndü ki, şimdi de Alfie'nin saçı toz içindeydi.

“Pekâlâ, delikanlı. Çoktur uyuyorum ve kürkümü şöyle bir havalandırmaya hiç itirazım olmaz. Madem beni sen uyandırdın, nereye gideceğimize de sen karar verebilirsin.”

Alfie, ayının parlak, cam gözlerine ve sırttan ağzına uzun uzun baktı; ona yanıt mı verse yoksa canını kurtarmak için kaçsa mı diye düşündü. Ayı, karşılaştığı tepkiden memnundu. Hayvan önce gözlerini devirdi, ardından çok yavaş ve çok sesli bir şekilde, sanki duyma sıkıntısı çeken biriyle konuşurcasına şöyle dedi: “NE-RE-YE GİT-MEK İS-TER-SİN?”

“Nereye istersek götürebilir misin yani?” diye sordu Robin, nihayet konuşacak cesareti bulduğunda.

“Şimdi anladın işte,” diye gürledi ayı sırtarak. “Tabii akla yattığı sürece. Mesela Ay'a gitmek epey bir sürer, bu yüzden yanınıza bolca sandviç, bir de kazak almanız lazım – orası soğuk.”

Alfie, aklını toplamaya çalıştı. Ayı onu yiyemezdi – hayvanın midesi bile yoktu. Alfie, onu sinamaya karar verdi. Bir pencere açtı ve Merryweather Çiftliği’ni gösterdi.

“Bizi şuraya, şu çiftlikteki ağaç eve götürebilir misin?”

Tekliften hiç etkilenmeyen ayı, gürültüyle kocaman esnedi.

“Newcastle’a ne dersin?” diye atladı Robin. “Buranın doğusunda kalıyor ve yaklaşık yarım saatlik bir mesafe.”

Alfie, omuzları olmayan bir yaratık olarak ayının omuz silkişini oldukça başarılı buldu. “Amaaan!”

“Tamam,” dedi Robin. “O zaman şeye ne dersin–”

“LONDRA!” diye bağırdı Madeleine havaya sıçrayarak.

“Aptallaşma Maddie. Saatler sürer.”

“Ayı uçuşuyla o kadar sürmez,” diyerek güldü yaratık. “Aranızda maceraperest biri olduğunu görmek güzel. Şimdi hepiniz binin bakalım, kalkıyooooor!”

Yavaşça havaya yükselmeye başladı. Alfie sonunda, eğer Orin bu hayvanı şatoda tuttuysa o kadar tehlikeli olmayacağına kanaat kıldı. Derin bir nefes aldı ve üstüne atladı, ardından onu ikizler takip etti.

“Sıkı tutunsanız iyi olur – bunu epeydir yapmıyorum!”

Alfie yerden üç metre havalanıp yüzleri pencereye dönünce, ayının kürküne sımsıkı tutundu. Halı havada dalgalanırken, altlarında sanki ılık bir rüzgâr birikiyordu.

“Herkes hazır mı? Herkes sımsıkı tutunuyor mu?” diye sordu ayı. Madeleine öne atıldı, ayı kükrerken bacaklarını ayının boynuna sımsıkı doladı.

“İşte... şimdi... GİDİYORUZ!”

Bunun üzerine pencereden dışarı fırladılar, şatoyu kaplayan çatıların üstünden süzöldüler ve gece semasına uçtular. Alfie heyecan ve korkuyla gülüyor, altlarında kalan yer gittikçe uzaklaşırken, midesi taklalar atıyordu. Hep birlikte sıkı sıkı tutunurlarken, Alfie’nin yanında oturan ikizler neşeyle bağırıp çığlıklar atıyorlardı. Alfie dünyanın en acayip eğlence trenine binmişler gibi hissediyordu. Ayı, kükreyip hızlandı ve doğuya, sahile doğru yönelmeden önce son bir kez şatonun çevresinde tur attı.

“Aşağı iniş yolunda biraz deniz meltemi yiyelim dedim. Üzerimde biriken örümcek ağlarından kurtulmak istiyorum.”

Altlarında kalan tarlaların oluşturduğu yamalar, dakikalar içinde gözden kayboldu ve ayı, güneye dönüp Kuzey Denizi’ne doğru yol aldı. Çocuklar

karınlarının üstüne yatmış, altlarından hızla geçen ince bulutların arasından etrafı seyrediyorlardı. Alfie ta aşağılarda, denize açılmış gemilerin uzaktan gelen ışıklarını seçebiliyordu.

“Çok hızlı gidiyoruz,” dedi Robin. “Neden rüzgâr bizi uçurup düşürmüyor?”

“Sihir!” diye karşılık verdi ayı başını çevirip. “Elinle dışarı doğru uzan, ne demek istediğimi anlayacaksın.”

Çocuklar kollarını uçan halının kenarından dışarı doğru uzattılar. Alfie, rüzgârın parmaklarının arasından geçtiğini hissetti – ne kadar öteye uzanırsa rüzgâr sanki o kadar hızlanıyordu. Elini yeniden ısıtmak için koltuk altına soktu. Sanki kendilerine özel sıcak, minik bir baloncuğun içindeydiler.

Arada bir uzaktan uçakların ışıkları yanıp sönüyordu. Uçaklardan birine yaklaşırlarken, Alfie yanlardaki minik pencerelerin hepsini görebiliyordu. Kiminin ışığı yanıyordu ve içerideki yolcuların uyukladığını ya da bir şeyler okuduklarını seçebiliyordu. *Ne kadar sıkıcı bir yolculuk biçimi* diye düşündü sırtarak.

“Baylar bayanlar, Londra’ya inişe geçiyoruz,” diye duyurdu ayı.

“Bu kadar çabuk mu?” dedi Madeleine.

Alfie, aşağıdan kendisine göz kırpan şehir ışıklarını görmek için halının kenarına yanaştı. St. Paul Ka-

tedrali'nin koca kubbesinin üstünden vın diye geçip Thames Nehri'ne yaklaşırlarken, yüreği ağzına geldi.

“Ooo, bunlar hep yeni,” dedi ayı, Tower Bridge'in altından uçarlarken. Köprü'nün altından geçmek çok etkileyiciydi. Ardından daire çizip yeniden göğe tırmandı, sonra yavaşlayıp nehrin kıvrımını takip etmeye koyuldu.

“Buraya daha önce geldin mi?” diye sordu Alfie.

“Yangından beri gelmemiştim. Yeniden inşa etme konusunda fena iş çıkarmamışlar. Gerçi şu aşağıdaki yer biraz değişmiş sanki.” Pençelerinden biriyle Shakespeare's Globe tiyatro binasının yeniden inşa edilmiş halini gösterdi.

“Söz ettiğin yangın, Büyük Londra Yangını mı?” diye sordu Robin. “Ama o yangın 1666'da çıktı! Sen kaç yaşındasın?”

“İşte Big Ben!” Parlak ışıklarla bezenmiş Westminster Sarayı ve sarayın meşhur saat kulesi sağ taraftan yükselirken, Alfie sözünü kesti. “Bizi en tepeye çıkarabilir misin?”

“En tepeye mi?” diye sordu ayı kulenin ucundaki sivri çıkıntıya doğru süzülürken.

“Hayır!” diye hep birden bağırdılar.

“Peki, şurası nasıl?” Madeleine, en yukarıda kalan çatıyı çevreleyen balkonu gösterdi. “Holly ve annesi buraya geçen sene özel bir turla gelmişler. Saatin için-

de fotoğraf çektirmiş. Ondan daha yukarı tırmandı-
ğımı söylemeye şimdiden sabırsızlanıyorum!”

“Sanki sana inanacak,” dedi Robin ve o sırada
ayı, nazikçe balkona kondu.

Alfie titreyerek aşığı adım atıp parmaklıkların
arasından yere bakarken, sanki hâlâ hareket ediyor-
muş gibi hissediyordu. “Vay be, bu kadar yüksek
olduğunu tahmin etmemişim.”

“Neredeyse yüz metre boyunda ve yüz elli yıl-
lık,” dedi Madeleine bilirkişi rolünü üstlenerek.
“Holly anlattıydı. Artık Big Ben hakkında tonla şey
biliyor da.”

Robin burnundan güldü. “Sahi mi? Big Ben’in
kulenin ismi olmadığını bile bilmiyor. Big Ben, kule-
ye değıl, ana verilen isim.”

Alfie, manzaranın keyfini çıkarırken, kulaklarını
ikizlerin didişmesine tıkadı. Ilık bir akşam olması-
na rağmen havada ince bir sis vardı. Korkuluklara
dayanmış, gözlerini Thames Nehri’nin üstünde gez-
dirirken, onu kucaklayan serinliğin tadını çıkardı.

“Şurası London Eye,” dedi Madeleine kafasını
Alfie’nin omuzunun üstünden pat diye uzatarak.
“Holly oraya da gitmiş.”

“Kime ne?” diye bağırdı canı sıkılan Robin.

İkizler Buckingham Sarayı’nın ne tarafta kaldığı-
nı tartışırken, Alfie yanlarından sıvıştı. Ayı postun-

dan halıyı bıraktıkları noktaya doğru avare avare yürürken, acayip bir manzarayla karşılaştı. Haline bakılırsa ayı, tozlardan büsbütün arınmak istemiş kulenin etrafında uçuyor, manevra yapıyor, dönüyor, takla atıyordu. Bir noktadan diğerine giderken ardında uçuşan minik toz ve kıl bulutları bırakıyordu. Alfie, yürümeyi kesip ta tepesinde uçan tuhaf şeklin ne olduğunu çözmeye çalışan bir yayayı gördü. Yarınki gazete başlıklarını hayal ederken güldü: **BIG BEN’İ TURLAYAN DEV YARASA**. Ayı silkinmeyi bıraktı ve saatin aydınlatılmış yüzünde uçuşan güveleri kovalamaya başladı. Alfie, yüksek sesle düdük çaldı.

“Hey! Şehirdeki herkesin seni görmesini mi istiyorsun?”

Ayı sırtıp tepesinden uçtu.

“Nasıl görünüyorum?” diye gururla sordu, Madeleine seke seke onlara doğru yaklaşıırken.

“Çok yakışıklısın,” dedi kız gülerek. “Bir dahaki sefere kürkünü taramak için tarak getireceğim.”

“Belki kendi üzerinde de kullanmayı denesen iyi olabilir,” diye takıldı Robin ve karşılığında Madeleine’den fena bir bakış yedi.

Ayı bu sefer daha nazik bir kalkış yaptı ve yukarı doğru süzüldü. Çok geçmeden kulenin ucuyla aynı yükseklikteydi. Alfie uzanıp, tepedeki küreyi çev-

releyen altı adet altın çiçekten birine dokundu; bunları son yüz elli yılda kendisi kadar yakından gören biri olup olmadığını merak etti. Robin fotoğraf makinesini kol uzunluğunda kaldırmış, grubun resmini çekerken; Alfie yüzüne şapşal bir ifade takındı.

“Peki, sen nasıl oluyor da bir halısın?” diye sordu Madeleine, karnının üstüne yattı ve bulutların arasından eve doğru uçarlarken ayının kulaklarının arkasını kaşdı. “Biri seni öldürdü mü yoksa?”

“Maddie!” dedi Robin yüksek sesle fısıldayarak. “Terbiyesizlik yapma!”

“Önemli değil,” dedi ayı kıs kıs gülererek. “Ne olduğunu pek hatırlayamıyorum. Orin bana bir avcı tarafından öldürüldüğümü ve adamın postumu haliye çevirdiğini söyledi.”

“Bu, korkunç,” dedi Madeleine hayvanın başını okşarken.

“Peki, nasıl oluyor da hem uçup hem konuşabiliyorsun?” diye sordu Alfie. *Hem uçan hem de sohbet edebileceğim bir halının olması ne kadar harika* diye içinden geçiriyordu.

“Orin büyüsunü benim üzerimde kullandı. Ruhumun hâlâ bedenimde olduğunu anlamıştı ve hem konuşmama hem de hareket etmeme yardım etmek istiyordu. İnsanları nasıl anladığımı bilmiyorum doğrusu. Belki tüm ayılar anlıyordur da karşılık ve-

remiyorlardır, ha? Çok yıllar boyunca Orin'e arkadaş oldum ve gezilerinde ona eşlik ettim. Buradan ayrıldığında, bana uyuyup seni beklememi söyledi."

"Orin burada ölmedi demek?" dedi Alfie druidin şatoyu arkasında bomboş bırakıp gittiğine şaşırılmış halde.

"Oh, hayır, burada ölmedi." Ayı muzip bir gülücük attı ama başka bir şey söylemedi.

"Bir ismin var mı?" diye sordu Alfie, birden bunu daha önce sormadığını düşünüp utanarak.

"Orin, bana Artan ismini verdi. Küçük ayı anlamına geliyor."

"Artan... Sevimli bir ayı için sevimli bir isim," dedi Madeleine gözlerine uyku düşmüş, ayının tüy yumağı başının tepesinde dinlenirken.

"Ah, bu beni neşelendirdi, küçük hanım. Son zamanlarda kendimi ayakaltına alınmış gibi hissediyorum da." Hepsi birden inlerken, Artan kendi şakasına kıkır kıkır güldü ve çocukların altındaki halı dalgalandı.

Birkaç dakika sonra Artan, "Artık Hexbridge'e yaklaşıyoruz," diye onlara seslendi.

Sözcükler tam ağızından çıkmıştı ki, önlerindeki sisin içinden kocaman bir karaltı fırladı. Başlarının üstünden uçtu ve yarattığı rüzgâr, Artan'ı tepetaklak etti.

“Tutunun!” diye bağırdı ayı yeniden kontrolü ele geçirmek için didinirken.

“O neydi?” diye haykırdı Alfie ve sisin içindeki şeklin ne olduğunu anlamak için gözlerini kısarak baktı. Yaratık arkasına dönmüş, yüksek bir hızda doğruca onlara doğru uçuyordu.

“Bu her neyse bizi gökyüzünden aşağı düşürmeye çalışıyor!” dedi Artan. “Yine bize doğru geliyor. Sıkı tutunun, özel manevralar deneyeceğim!”

Alfie ve Robin öne atıldılar ve Madeleine’in her iki tarafından haliya sımsıkı tutunurlarken; kocaman karanlık şekil, üstlerine doğru çullandı. Tam çarpacakken Artan, bir boğa dövüşçüsünün pelerini misali kenara çekildi. Saniyeden daha kısa bir süre çocuklar havada sallanırken –Alfie güçlükle tutunuyordu ki– ayı yeniden düzeldi ve çocuklar yeniden üstüne yerleştiler.

“Herkes hâlâ benim üstümde mi?”

“Öyle sayılır,” diye bağırdı Alfie kıvrıla kıvrıla kenardan uzaklaşırken.

“Yine geliyor. Bulutların arasında izimi kaybettirmeye çalışacağım.”

Alfie parmaklarını ayının kalın postuna gömdü ve sıkı sıkı tutundu. Madeleine ve Robin de aynısını yaptılar ve ayı, sisin içinden dik bir tırmanışa geçti. Karanlık şekil onların arkasından tırmanırken yeniden hız kazandı.

“Daha hızlı gidebilir misin, Artan?” diye seslendi Robin. “Yetişiyor bize!”

Ayı, “Üstümde üç yolcu varken elimden geldiğince hızlı gidiyorum,” diye gürleyerek karşılık verdi. “Cesaret edebildiğiniz kadar yaklaşmasına izin verin – sonra bize çarpmadan bir saniye önce bağırın.”

Alfie ardına baktı ve yaratığın hızla onlara yetiştiğini gördü, havadaki çürük yumurta kokusu burnuna geldi. Şekil yaklaştıkça koku artıyordu sanki. Birden sisin için bir çift sarı göz ona ters ters baktı. Sağ taraflarında bir çift göz daha belirirken bir çığlık duyuldu.

“İki tane var!” diye bağırdı Artan uğuldayan rüzgârın içinden. “Çok yakınlar!” Yaratıklar birden öne atıldılar ve neredeyse tepelerine çıktılar. “Şimdi, şimdi, ŞİMDİ!” diye bağırdı Alfie. Artan anında tırmanmayı kesti ve aşağı doğru dalışa geçti. Yaratıklar yanlarından hızla geçerken yüksek bir çığlık sesi geldi ve ardından saldırganlar bulutların arasında kayboldular. Madeleine zafer dolu bir edayla yumruğunu havaya savurdu.

“Maddie!” diye haykırdı Robin. Yaratıkların yol açtığı rüzgârın üzerine aniden manevra yapınca halı dönmeye başladı ve Madeleine’in elleri kaydı. Ayı, dalışı bırakıp yükseldi ve Alfie kuzenini kolundan yakaladı, ama Madeleine elinden kayıyordu. Kızca-

ğız Artan'ın postunu kavradı ve halının kenarından aşağı sallanırken, son anda Alfie'nin ayakkabısına tutundu. Alfie aşağıya uzandı ve kuzeninin elini yakalamaya çalıştı, ama saniyeyle kaçırdı. Ayakkabısı ayağından çıktı. Madeleine korkunç bir çığlıkla sislerin içinden aşağı taş gibi düşmeye başladı.

“Sıkı tutunun!” diye bağırdı Artan. Madeleine’e doğru kafa üstü dalışa geçerlerken, Alfie elleri ve dizleriyle kenetlendi. Yaratıklar izini kaybettikleri avlarını ararken, Alfie hüsrân içindeki feryatlarını duyabiliyordu.

“Zamanında yetişemeyeceğiz!” diye bağırdı Robin bulutları geride bırakırlarken. Madeleine taklalar atarak düşerken, ağaç tepelerine giderek yaklaşıyordu. Fazla hızlı düşüyordu. Alfie aerodinamiği artırmak için bedenini haliya bastırdı, tüm yüreğiyle ayının daha hızlı gitmesini diledi. Robin de aynısını yaptı.

Artan, Alfie'nin mümkün olduğunu düşünmediği bir hızla aşağı doğru süzüldü. Alfie tehlikeyi göze alıp aşağıya bir kez daha baktı ve gördüğüne inanmadı – Madeleine’e yaklaşıyorlardı. Vızıldayarak aşağı uçarlarırken kızcağızın çığlıkları gittikçe yükseliyordu.

“Haydi, haydi!” diye nefesinin altından fısıldadı, bir yandan umut etmeye korkarken. Saatler gibi geçen saniyelerden sonra Artan, sonunda Madeleine’i

geçip altına girdi. Alfie ve Robin yanlara çekildiler ve kızın yalpalayan bedeni küt diye aralarına, ayının üstüne düştü; bunun üzerine oğlanlar zıplayıp havalandılar ve az daha düşüyorlardı. Artan ağaç tepelerini sıyırıp yeniden göğe fırlarken, Robin kollarını Madeleine'e doladı ve ona var gücüyle sarıldı.

“Aman diyeyim, evlat,” diye seslendi Artan. “Kızcağızı sıkarak zaten tükenmiş olan nefesinden edeceksin.” Robin kollarını gevşetti ve Madeleine, öksürükle hıçkırık arası sesler çıkardı.

“Teşekkür ederim, Artan,” dedi Robin kısık ve ciddi bir sesle, bir yandan ayının sırtını okşarken. Hep birlikte Hexbridge Şatosu'nun mazgallı siperlerine doğru usulca süzülürken, Alfie fark etti ki tıpkı Madeleine gibi Robin'in de beti benzi atmıştı.

“Muhteşemsin, Artan.” Yere konarlarken Madeleine kollarını ayının boynuna doladı. “Teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz, ufaklık,” dedi ayı hafif utanmış ama aldığı övgüden de gururlu bir tavırla. İkizler Artan'ın sırtından inerlerken her ikisi de hafif sersemlemişti; öte yandan Madeleine'in yanaklarına yeniden renk geldiğini gören Alfie, az da olsa rahatlamıştı.

Derken Alfie birden nefesinin kesildiğini hissetti, çünkü Artan etraflarına sımsıkı dolanmış onları sıkıyordu.

“Sizi yeniden görmek ne güzel oldu, eski dostlar,” dedi ciddi bir sesle, ardından onlara en büyük tebesümünü sundu. “Bana ihtiyaç duyarsanız Orin’in düdüğünü üfleyin yeter, ben size gelirim. Birlikteyken maceraların en güzelini yaşıyoruz!”

“Ama daha yeni tanıştık,” dedi Alfie şaşkınlık içinde, Artan o sırada kuleye dönmek üzere yeniden havada süzölmeye başladı.

“Doğru, ama yanlış!” diye Artan aşağı doğru seslendi ve küçük bir takla atıp oda penceresinden içeri kayboldu.

Kendilerini yataklarına atarlarken Alfie, Artan’ın tuhaf sözleri üzerine düşündü. İkizler hâlâ onun odasındaki şişme yatakları kullanıyorlardı. Yaşadıkları dehşetengiz deneyimden sonra hiçbir uyuymaya hazır değildi.

Alfie yakın zamanda gerçekleşen olayları –okulun son günü yaşadığı zaman kaymasını, Caspian Bone’un gerçek formunu ve Orin’in mektubunu– kuzenlerine söylemenin artık zamanının geldiğine karar verdi. İkizler kocaman açılmış gözleriyle çıt çıkarmadan dinlediler. Alfie onlara tılsımın merceğinden mektubu okurken yorganlarına sarınıp sarmalandılar.

“Dün anlatsaydın inanır mıydım bilemiyorum,” dedi Madeleine nihayet nefes vererek. “Ama bu gecenin sonra...”

“Tüm bunlar doğru mu yani?” diye sordu Robin.
“Sen gerçekten burada, yüzlerce yıl önce mi doğdun?”

Alfie başını salladı. “O kısmı bana bizzat babam anlattı.”

“Peki, Orin’in senin içine gizlediği büyü – onunla *herhangi bir şey* yaratabilir misin?”

“Belki. Ama mektubu okuduktan sonra hayatta denemem. Anlaşılan göre bana başka mektuplar da gönderecek. Belki ileride bunun hakkında daha fazla şey anlatacaktır.”

“Şu yaratıklar,” dedi Madeleine. “Sence neydi onlar?”

“Hiç fikrim yok,” dedi Alfie. “İkinizden biri onlara iyice bakabildi mi?” İkizler başlarını iki yana salladılar.

“Ak kuyruklu deniz kartalları olabilirler,” dedi Robin. “Kanat genişlikleri iki buçuk metreye kadar uzanıyor ve İskoçya’da bunlardan dolu var. Yuvalarının çok yakınından mı uçtuk acaba?”

Robin bu acayip yaratıkların açıklamasını bulmaya uğraşırken, Alfie’nin aklı başka yerlere kaydı. Madeleine, Robin’in teorisini memnuniyetle kabul etmeye razıydı ama ikizler onları kovalayan şeylerin gözlerini görmemişlerdi. Alfie, onu sıcak tutan yorgana rağmen titriyordu. “Peki, kuş değilse, neydi onlar?”

10

Wyrmwald Lisesi

Alfie, uçuşlarından beri Orin'in çalışma odasını bulmak için aramadık yer bırakmamıştı. İçindeki büyü-
nün yanı sıra yaratıklara dair bilgiler de içermesini
umuyordu. Robin ve Madeleine ona kalenin altını
üstüne getirmesinde yardım ediyorlardı. Çocuklar
çeşitli odalarda duvarların her karışını incelerken,
Ashford onlara o kadar çok kez rastlıyordu ki adam
şaşakalmıştı. Ancak yeni okul üniforması alışverişi;
uçan yaratıkların, ayı postundan halıların ve giz-
li çalışma odasının bahsini bile gölgede bırakınca
araştırmalara ara verildi.

Babası ona yepyeni bir forma alırken, Alfie se-
vinçten havalara uçuyordu. Eski okulunda onu
utandıran, rahatsız, ikinci el kıyafetler giymeye alı-

şıktı. Oysa şimdi ona yeni bir ceket, ayakkabılar, spor çantası ve pahalı duran eşofmanlar alınmıştı. Muninn ve Bone şirketinden gelen aylık maaş iyiydi herhalde. Babası, ayrıca yeni atölyesinde icat ettiği buluşu için gerekli envaiçeşit ekipmanı almaya giderken, onu bir sürü hırdavatçıya da götürmüştü.

Dönemin ilk gününün sabahı nihayet geldi çatı. Alfie, okul bahçesinde Robin ve Jimmy ile top peşinde koşturmanın tadını çıkarıyordu. Madeleine ve Holly, bahçenin kenarındaki ağaçların altında, dikenli yeşil kabukların arasında at kestanesi arıyorlardı. Alfie, okuldan şimdiden etkilenmişti. Kırmızı tuğladan inşa edilmiş eski bina; çakıl kaplı çirkin duvarlara sahip yassı çatılı eski okul binasına kıyasla dev gibi duruyordu.

“Neden şurada, çitlerden uzakta oynamıyoruz?” diye önerdi, top çitlerin üstünden üçüncü kez uçarken.

“Ne diyor bu yahu!” dedi Jimmy çitlerin arasından ite kaka geçip topu geri fırlatırken. “Orası Murkle ve Snitch’in ofisi. Önünde oynarsak, bizi ceza etüdüne bıraksınlar diye onlara bahane vermiş oluruz. Hatta daha kötüsünü bile yapabilirler.”

“Doğru söylüyor,” diye ekledi Robin. “Geçen sene Billy Reynolds kazara futbol topunu camlarına fırlattı. Eline zorla kör makas tutuşturup, ona topu tam bin parçaya böldürdüler. Ardından parçaları

bir ipliğe dizmek ve onu bütün dönem boyunca boyuna takmak zorunda kaldı. Kolye şimdi Pişmanlık Koridoru'nda asılı.”

“Ne koridoru?” diye sordu Alfie. Duyduğu şeyden bir nebze olsun haz almamıştı.

“Pişmanlık Koridoru. Müdür odasına çıkan koridorun bütününü, verdikleri acayip cezaları sergilemek için bir galeri olarak kullanıyorlar. En sevdiklerini çerçeveletip herkese gösteriyorlar.”

“Yok daha neler!” Alfie, partide anlatılan öykülere inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. “Böyle bir şey yapsalar, okul müfettişleri onları işten kovar veya okulu kapatırdı.”

“Sana ailelerin şikâyet etmeye gidince başlarına ne geldiğini anlattım ya?” dedi Jimmy. “Okul müfettişleri doğruca ofislerine götürülüyorlar, ardından etrafa bakınma zahmetine bile girmeden gidiyorlar. Abim Cormac rüşvet yedirdiklerini düşünüyor, ama bence hipnoz falan yapıyorlar.”

“Anneme, Jenny Hala'mla burada okurlarken onların zamanında da böyle şeyler yapıyorlar mıydı diye sordum,” dedi Robin. “Hatırlayamadı. Kim bilir, belki o zamanlar daha iyi insanlardı.”

“Annem mi?” dedi Alfie şaşkınlık içinde. Robin onun ismini geçirince, diğer tüm düşünceler pat diye uzaklaşmışlardı. Annesinin yaklaşık yirmi beş

sene önce bu okulda öğrenci olduğunu unutmuştu. Onunla aynı okulda okuma düşüncesi, Alfie'ye hoş bir sıcaklık verdi. Acaba annesinin de başı Murkle ve Snitch ile sık sık belaya girmiş miydi diye düşündü.

Havayı yaran tiz bir düdük sesi duyuldu ve okul bahçesini anında sessizliğe gömüldü.

“Kımıldamayın!” diye hiddetle fısıldadı Jimmy. Alfie o sırada çevresine bakıp, yaşça büyük çocukların heykel gibi donduklarını gördü. Bayan Snitch, dudaklarının arasında düdükle yakınlarında dikilip durdu, gözlerini kısarak oyun bahçesini süzdü. Bayan Murkle, donmuş çocukların arasından usulca yürümeye başladı. “İşte geliyor,” diye mırıldandı Jimmy. “İkinci düdüğü duyana kadar kılını bile kıpırdatma.”

Alfie kılını bile kıpırdatmazken, Murkle daha da yaklaştı; hareket eden var mı diye okul bahçesini taradı. En yakınındaki kız düdük çaldığında seksek oynuyordu ve iki ayağını birden zemine koyacak kadar hızlı davranamamıştı. Tek bacak üstünde dengede durmaya çabalarken, alnında biriken ter, parlamaya başlamıştı. Murkle kızın önünde durdu, başını bir yana devirip bekledi. Alfie, kızın bacağının titremeye başladığını görünce yüreği onun için cızladı. Murkle'ın bir an olsun kırpmadığı gözlerinin önünde dengede durma çabası, kıza fazla gelmişti. Sonunda bacağı dayanamadı ve öne, arkadaşının üstüne doğru düştü.

“CE-ZAAAA-LI-SI-NIZ!” diye haykırdı Murkle, güdük parmağını zafer içinde kızlara uzattıktan sonra kendine başka bir kurban aradı. Asır gibi geçen bir süreden sonra düdüğün keskin sesi bir kez daha patlak verdi. Tüm okul bahçesi sonunda rahatladı ve Alfie, yüzleri okula dönük halde sıraya girmek üzere ana girişe doğru akan çocuk kalabalığına katıldı.

“Birinci sınıflar buraya, lütfen!” diye hengâmenin içinden tanıdık bir ses duyuldu. Alfie, sıralardan birinin önüne dikilmiş olan Bayan Reynard’ı gördü ve onlara katılmak üzere kalabalığın arasından boğuşarak geçti. “Mümkün olduğuna dik ve uslu durun,” dedi öğretmen çocuklara. “Müdireler az sonra sizi teftiş edecekler. Gözlerine batacak bir şey yapmayın.”

Alfie, Robin’le Madeleine’e gülümsedi ve Jimmy’ye kaş göz ederek futbol topunu çantasına tıktırmasını söyledi. Alfie diğer çocukları taklit etti, elinden geldiğince düzgün ve sessiz durdu, Murkle ve Snitch yaklaşırken, onlarla göz teması kurmaya cesaret edemedi.

“Hımm, görünüşlerine bakılırsa, serserilerden ve hergelelerden oluşan karman çorman bir çocuk sürüsü,” dedi Murkle, titreyen birinci sınıfların oluşturduğu kuyruğa tepeden bakıp süzerken. Kadının yüzü, sanki limon yalamış gibi ekşiyip buruştu.

“Katılıyorum,” dedi Snitch sıranın diğer yanından kardeşiyle aynı hizada ilerlerken. Öğrencilerden birinin başındaki şapkaya fiske vurdu, şapka havaya uçtu, ağacın dalına takıldı ve oraya yuva yapmış bir serçe ailesi ürküp şaşırdı. Sırada Holly Okoye vardı. Snitch, kızın saçındaki turuncu tokayı çekip çıkardı ve sıranın yanında ilerlemeyi sürdürürken, tokayla kendi kulağını temizledi. Alfie ezilip büzüldü. “Sanırım bugün öğleden sonra toplandığımızda, kurallara uygun kıyafet giyme konusunda yeniden bir eğitim vermemiz gerekecek, Bayan Murkle.”

İnsana ağrılar veren, Alfie’nin nefes bile almaya korktuğu, sessizlik dolu uzun bir dakika daha geçtikten sonra Snitch düdüğünü kaldırıp ince dudaklarına götürdü ve gürültüyle çaldı. Son kez ters bakışlar atarak arkasına döndü ve sert adımlarla okul basamaklarını çıkıp, peşi sıra giden Murkle ile birlikte büyük ahşap kapılardan içeri girdi. Gözden kaybolurlarken, hem öğretmenler hem de öğrenciler rahatlayıp bir oh çektiler.

Sınıf öğretmenleri, sıraların önündeki yerlerini aldılar. Beşinci sınıflardan başlayarak öğrencileri bir bir sınıflarına götürdüler.

“Ortaokulda böyle şeyler yapmak zorunda olduğumuzu bilmiyordum,” diye fısıldadı Alfie, diğer sıraların uygun adımda yürüyerek kapılardan geçişlerini seyrederken.

“Her gün olmuyor,” diye fısıldadı Jimmy. O sırada Bayan Reynard birinci sınıfları yeni okullarına sokuyordu. “Abim dedi ki ne zaman canları öğrencilere sataşmak istese teftiş yapıyorlarmış.”

Okul, yüksek tavanları ve ahşap panolu duvarlarıyla Alfie’nin gözünü korkuttu. Serin koridorlarını bal mumu, dezenfektan ve cila kokusu dolduruyordu ve koku sanki zemin döşemelerden, dökme demir kaloriferlere kadar her yere sinmişti.

Okul müdirelerinin ofisine ve uğursuz Pişmanlık Koridoru’na açılan çift kapının önünden geçerlerken, “Mahşerin Kapıları!” dedi Jimmy abartılı bir tavırla.

Bayan Reynard’ın dersliği okulun tam arka tarafında kalıyor, pencereler tepeleri görüyordu. Aydınlık, havadar bir sınıftı ve sürüyle rafın üstünde çeşit çeşit, ilginç nesneler duruyordu – fosiller, taklit kılıçlar, kabilelere ait başlıklar, eski bir gaz maskesi, Stephenson’un *Rocket*’inden Japonların hızlı trenine kadar her türlü tren modeli. Bayan Reynard onlara en sevdiği projeleri az biraz anlatırken, Alfie öğretmenini izledi; babası bir şeyin işleyişi hakkında nasıl heyecanlanıyorsa, onun da tarih hakkında böyle heyecanlandığını düşündü. Sene boyunca sınıf öğretmenlerinin Bayan Reynard olacağını öğrenmek onu sevindirmişti.

Çocuklar haftalık ders programlarını deftere yazıp okul rehberini okurlarken, sabah kuşağı çabucak geçti. Bayan Reynard, sınıftakiler birbirini çabucak tanısinlar diye bir isim oyunu uydurmuştu. Alfie tüm sınıf arkadaşlarıyla tanıştığına memnun oldu; tabii Edward Snoddington ve meymenetsiz arkadaşı Hugo Pugsley dışında. Jimmy, Hugo'nun ifadesini eşek arısı çiğneyen pug cinsi bir köpeğin yüzüne benzetiyordu.

Okul yemeği, keyifsiz bir deneyim olmuştu. Alfie önceki okulunda servis yapan teyzeleri severdi ama buradakiler, hayatında gördüğü en suratsız teyzelerdi. Çocukcağızın öğle yemeği kocaman, taş gibi bir dilim haşlanmış ciğer; çatalıyla dürttüğü anda ezme-ye dönüşen havuç ve Brüksel lahanasından ibaretti. Tatlıysa tadı antiseptiğe benzeyen jöle kıvamında pembe bir şeydi.

“Kusura bakma, seni uyarmayı unuttuk,” dedi Madeleine yanında getirdiği öğle yemeğinin poşetin açarken. Alfie'nin yengesi belli ki okul yemeklerini hâlâ unutamamış, bu yüzden ikizler için kocaman meyveli kek dilimleri ve birer sandviç hazırlamıştı. Çocuklar Alfie'ye birer dilim bağışladılar ve Alfie minnet içinde yemeye girişip, leziz kuru üzümün tadını çıkardı. Bir yandan Ashford'dan sakıncası yoksa kendisine öğle yemeği hazırlamasını rica etmeye karar verdi. Bir daha asla okul yemeğinden yemek istemiyordu.

Dönemin ilk günü olduğundan, öğleden sonra toplantı vardı. Tüm okul sıralar halinde konferans salonuna toplandı ve öğrenciler, yıllar boyunca üstünde kımıldanan popolar tarafından aşındırılmış dizi dizi sıralara oturdular. Birinci sınıfların, okul müdirelerinin dikkatli gözlerinin tam önünde sıraya girdiğini görünce Alfie biraz gerildi. Bu yetmezmiş gibi Edward Snoddington da tam yanına oturmayı tercih etmişti. Halinden anlaşıldığına göre çocuk bunu sırf Alfie'ye sataşmak için yapıyordu.

“Aramıza yeniden hoş geldiniz,” diye gürledi Bayan Murkle okul sahnesinden. “Umuyoruz ki beyinleriniz kullanım eksikliğinden çürümemişlerdir. Bundan emin olmak için önümüzdeki hafta sizi her konudan teste sokacağız.”

Öğrencilerden birkaç inilti duyuldu ama Bayan Snitch konuşmayı sürdürmek üzere ayağa dikilince anında sustular.

“Herhangi bir dersten C ve altında not alan her öğrenci, bilgilerini pekiştirmek için iki hafta boyunca okul sonrası ceza etüdüne kalacak.”

“Demek ki önümüzdeki iki hafta futbol antrenmanlarını kaçıracağım,” diye Alfie arkadan birinin homurdandığını duydu.

Snitch bir an olsun kırpmadığı gözlerini öndeki sıraya çevirirken Alfie istemsizce kasıldı. “Orta birler, okulun kıyafet kurallarına karşı bugün göster-

dikleri kayıtsızlıktan dolayı yarın sabah da kontrol edilecekler, bu yüzden size okul el kitabının tüm içeriğini ezberlemenizi öneririm.”

İki okul müdiresi herkesi ayağa kaldırıp okul kurallarını ezbere okuturken, Alfie içine doğru inledi. O akşam Artan’a uğramayı düşünüyordu ve bunun yerine ders çalışmayı hiç mi hiç istemiyordu.

“Oturabilirsiniz,” dedi Snitch nihayet bitmek bilmeyen kural listesi sonlanınca. Alfie, oh çekerek yeniden sıraya oturdu, ardından çığlık atıp havaya sıçradı, pantolonunun arkasını ovuşturdu. Arkasına bakınca sıranın üstünde dikenli bir at kestanesi kabuğu buldu ve Edward’a keskin bakışlar attı. Edward doğruca önüne bakarken; Alfie, çocuğun ağzının kenarlarında oynayan kurnaz sırıtışı gördü.

“Sen, evladım!” Bayan Snitch, keskin nişancı misali kusursuz gözleriyle Alfie’yi tespit edip, ona bağırdı. “Ellerin poponda ne yapıyorsun öyle?” Orta birlerden bazıları gülmeye başladı. Özellikle Edward ve Hugo, epey bir gülüyorlardı. Bir tek, böyle davranmamayı öğrenecek kadar uzun süre okulda kalmış öğrencilerden gergin öksürükler yükseliyordu. Ancak başka kimsenin endişelenmesine gerek yoktu – Snitch, bugün tüm zehrini Alfie’ye saklıyordu.

“Demek şatonun kralı, aynı zamanda soytarı, öyle mi?”

“Hayır efendim,” dedi Alfie utançtan kor gibi yanan yanaklarıyla. “Sıramda at kestanesi kabuğu vardı ve...”

“Sessiz ol, seni komik çocuk seni! Annen de yaptığı tüm o saçma sapan şakalarla kendini komik sanırdı. Bir sene boyunca ceza etüdüne kalınca gülme-yi kesti ama!”

Tüm salonun nefesi kesildi. Murkle ve Snitch ile *bir sene* cezaya kalmak mı? Annesinin başının okulla derde girdiğine inanamıyordu ve okul müdri-lerinin kafayı ona takmalarına çok öfkelenmişti. Murkle ve Snitch’ten nefret ediyordu.

“Sen de annen gibi haylaz mısın?”

Alfie kadına ters bakışlarla karşılık verdi.

“Dilini mi yuttun?”

Başını iki yana sallayıp dudağını ısırıldı.

“O zaman sorumu yanıtlasana, çocuk. Sen de mi haylazsın?”

Snitch ona bağırırken, Alfie’nin yanakları yanı-yordu.

“EEE?”

“Hayır, Bayan Snitch,” diye patladı en sonunda. “Ayrıca annem de değildi!”

Snitch’in yüzü öfkeden mora döndü. Tüm laneti-ni Alfie’ye yağdırmak üzere derin bir nefes alırken, ceketinin düğmeleri az daha yerinden kopuyordu.

“Baksanıza, patlamak üzere!” diye fısıldadı Jimmy.

Kadın tam patlamadan önce Murkle bir koşu yanına geldi ve kulağına fısıldadı. Snitch’in göğsü hava kaçırarak balon gibi yavaşça söndü. Ceketini düzeltti ve Alfie’ye bakarak pis pis gülümsedi. “Dönemin ilk günü olduğundan, ayrıca bağışlayıcı bir insan olduğum için saygısızlığın karşısında sana bu seferlik hafif bir ceza vereceğim.”

Alfie rahatlayıp derin nefes alayım derken, salondaki diğer herkesin donmuş ifadelerini gördü ve fazla erken rahatladığını fark etti.

“Bugün eve dönmeden önce ahşap işçiliği bölümünden Bay Wexford sana kare bir tahta parçası verecek. Sen, yüz adet at kestanesi toplayacaksın. Topladığın kestanelerin her birine özenle şu sözleri kazıyacaksın: ‘Wyrmwald Lisesi’nde öğrenci olduğum sürece soytarılık yapmayacağım.’ Sonra bunların hepsini tek tek tahtaya yapıştırıracaksın ve yarın sabah bize göstereceksin.”

“Bir günde yüz tane at kestanesi toplayıp tüm bunları nasıl?..” diye söze girdi Alfie.

“Sessizlik! Bine mi çıkarayım istiyorsun?”

Alfie dudaklarını birbirine bastırdı.

“Aferin. O zaman yarın seninle sabah tam dokuzda görüşeceğiz.”

“Sen canına mı susadın ne?” diye fısıldadı Jimmy okul müdireleri asker adımlarıyla kürsüden uzak-

laşırlarken. “İlk gününde Pişmanlık Koridoru’na asılacak bir ceza aldığına inanamıyorum! Anlaşılan kadın zamanında annene takmış, bu yüzden yerinde olsam dikkat ederim. Bir daha onlara herkesin önünde bağırma. Yine de, iyi iş çıkardın,” dedi sırtarak.

Müzik öğretmeni Bay Ramdhay, piyanoyu çalmaya başladı ve tüm okula *Kral ve Ben* eserinden “Getting to Know You” şarkısını söyledi. Alfie, yaptığı eşek şakasına hâlâ pis pis gülmekten şarkı söylemeye fırsat bulamayan Edward’a kaşlarını çatarak baktı. *Bir günde üç düşman*, diye düşündü. Herhalde bu bir rekor olmalıydı.

“Yüz tane kestaneyi hayatta toplayamayacağım!” dedi öğleden sonraki teneffüste iç çekerek. At kestanesi ağaçlarının altında toprağa çöktü ve Robin’le Jimmy’nin yardımıyla toplamayı başardığı on bir adet at kestanesini yeniden saydı.

“Aynen, bana da öyle geliyor,” dedi Jimmy hiç yardımı dokunmayacak sözler sarf ederek.

“Maddie ve ben, eve dönüş yolunda daha fazla toplamana yardım ederiz,” dedi Robin kuzenine moral vererek. Ama Alfie buna pek ihtimal vermiyordu; köyden çocuklar, ağaçların altındaki toprağı neredeyse tamamen silip süpürmüşlerdi. Acaba te-

peye tırmanıp, olmamışları toplayıp kabuklarını mı soysaydı? Bu cezayı yerine getirmezse neler olacağını düşünmek istemiyordu.

“Hey, Alfie,” diye seslendi Madeleine ve Holly ile beraber bir koşu yanına geldi. “Bunları sabah buldum. İşine yarar diye düşündüm.” Alfie’nin kucağına altı tane at kestanesi boşalttı.

“Benimkileri de alabilirsin,” dedi Holly gülümseyerek ve on sekiz tane verdi. “Bizim bahçede ağaç var da.”

“Sağ ol, Holly!” dedi Alfie. “E neredeyse üçte biri etti.”

“İşte budur,” dedi Jimmy zil çalınca ve sınıfın yolunu tuttular. “Elliye tutturursan, belki yarın seni sadece yüzde elli öldürürler.”

Zil sesi nihayet okulun ilk gününün sonlandığını ilan edince, Alfie epey bir rahatladı. İkizler eve dönüş yolunda yerlerden kestane toplamasına yardım ettiler.

“Hey, yeni çocuk!” diye biri bağırdı. Alfie döndü ve başlarında esmer saçlı bir oğlanın durduğu yaşça büyük bir grup çocuk gördü. “Billy Reynolds,” diye tanıttı çocuk kendini. “İlk gününde M ve S’yi kendine sardın ya, bravo sana!”

“Onları herkesin yakasından düşürdüğün iyi oldu,” dedi çocuğun ardında duran uzun boylu, çekingen bir kız.

“Benim acımdan kendinize olumlu bir sonuç çıkarmanıza sevindim,” dedi Alfie.

“Aynen, ne diyeceğim bak, bunlar hoşuna gidebilir diye düşündük.” Billy eline at kestanesi dolu bir kese kâğıdı tutuşturdu. “İçinde kırk bir tane var. Tüm öğleden sonra bunlardan topladık. Tonla insan bağış yaptı.”

“Şahane, teşekkürler!” dedi Alfie, jest karşısında minnet duyarak.

“Dert değil,” dedi Billy. “Belki şaheserini benim eski futbol topumun yanına asarlar. Pişmanlık Koridoru’nda ölümsüzleşecek!”

“Bu akşam sesin çıkmıyor,” dedi babası birlikte Büyük Salon’da akşam yemeği yerlerken. “Yemekten sonra bana yardım edip, suların lavabo deliğinden akarken neden ters yöne girdap çizdiklerini çözmeye var mısın?”

“Kusura bakma, baba,” dedi Alfie. “Ama bir sürü ödevim, bir de yarın sınavım var. Tekrar yap-sam iyi olacak.” Okulun ilk günü başının derde girdiğini babasına anlatmamaya karar vermişti.

“Sınav mı? Şimdiden mi? İyi olmuş. Seni tetikte tutmalarına sevindim. Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Alfie çantasından okul rehberini çıkardı ve babasına verdi. Sayfaları karıştırırken babasının yüzü düştü.

“Tamamdır, mazeretin kabul edildi,” deyip güldü.

“Peki madem, ben gidip lavabo deliklerine bakayım,” dedi babası, ellerini çırpıp ovuşturdu. “Matematik ya da fenle ilgili bir şey olursa bana seslen.”

Saat dokuz buçukta Alfie nihayet ara verdi, kestanelerin üstünü oymak için acılar içinde kullandığı pergeli elinden bıraktı. Elleri giren krampları geçirmek için esnetti. Sanki pençeye dönüşmüşlerdi. “Elli dokuz,” diye saydı henüz bitirdiği at kestanesi ni ahşap panoya yapıştırırken. On sıranın neredeyse altıncısını bitirmişti. Wyrmwald Lisesi’nde yaşadıklarına kıyasla Amy’nin kendi okulunda daha iyi vakit geçirdiğini umuyordu.

Dışarıdan gelen bir rüzgâr masanın üstündeki taşları üflerken Artan pencereden içeri girdi ve Alfie’nin yatağının üstüne kondu.

“Gtrdm şt,” diye ağzında bir şeyler geveledi, ardından öksürüp tıksırarak yatağın üstüne bir şey tükürdü.

“Ne dedin?” diye sordu Alfie.

“Dedim ki, getirdim işte,” dedi Artan ve kendiy-le gurur duyarak, at kestanelerinden oluşan küçük yığını burnuyla Alfie’ye doğru itti. “Yüz tane daha toplayayım ister misin?”

“Yok, sağ ol,” dedi Alfie. “Tüm gereken bu kadar. Ayrıca,” dedi ve ayıya yorgun ama muzip bir gülücük

atıp sözünü şöyle bitirdi: “Dinlen artık, yorulmaktan postun çıkmıştır herhalde.” Artan kükreyerek bir kahkaha patlatınca, çocukcağız yerinden sıçradı. Kelime oyunu yapmayı seven ayı, başkalarının şakasını da en az kendininkiler kadar komik buluyordu.

“Alfie?” diye koridordan babasının sesi geldi.

“Çabuk, yere yat!” diye fısıldadı Alfie. Artan şöminenin yanında yere serildi ve Alfie’nin babası tam odaya girerken, ağzı açık donakalmış bir ifade takındı.

“Bir şeye mi gülüyordun?”

“Okulda komik bir şey olmuştu da onu hatırladım,” dedi Alfie çabucak. Babasının Artan’a bayılacağını biliyordu ama öğrenirse, ayıyla uçmak gibi tehlikeli şeyler yapmasını anında yasaklardı.

“Burada mutlu olmana seviniyorum,” dedi babası gülümseyerek. “Ama sana ilk günden bu kadar ödev vermelerine şaşırdım. Bu nedir sahi?” Odanın öbür ucundan at kestanesi kaplı tahtaya doğru yürüdü.

“Hiç, güzel sanatlar projesi işte,” dedi Alfie hemen, babası kestanelere kazınmış yazıyı görmeden önce panoyu çabucak kaldırdı. “Bitene kadar kimse-
nin görmesini istemiyordum da.”

“Aha, bunu anlayabiliyorum,” dedi babası burunun kenarına tıp tıp vurarak. “Gizli proje. Ne di-

yecektim, on dakika içinde ışıkları kapatıp yatağa girmeye hazır ol. İlk haftadan geç kalıp başını derde sokma.”

“Kim? Ben mi? Ben okulda örnek öğrenci olmayı planlıyorum,” dedi Alfie en masum ifadesini takınarak.

“Hmm, buna odanı toplayarak evde de başlayabilirsin,” dedi babası elini oğlunun saçlarının arasından geçirip. “Hadi bakalım, iyi geceler...” Kapıdan çıkarken durdu, Artan gözüne çarpınca yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Ben, bunu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Ah, evet. Kulelerden birinde buldum,” dedi Alfie. “Odamda nasıl duracak diye bir bakayım dedim.”

“Böyle şeyler sana uymaz sanırdım,” dedi babası. “Ama güzel hayvanmış doğrusu. Diğer ayıların arasında tam bir kraldı herhalde.”

“Bilge adammış,” dedi Artan yatak odasının kapısı tıkırdayıp kapanır kapanmaz gururla dalgalanarak. “Neyin ne olduğunu biliyor. Ayıların kralı, bu benim işte!”

Alfie son at kestanesini de panoya yapıştırıp ikinci ödevine, sınav için okul rehberini gözden geçirmeye başladığında saat sabahın ikisiydi. Nihayet zihninde uçuşan kurallarla, düzenlemelerle ve kestanelerle uyuyakaldığında saat dört olmuştu.

Alfie, ertesi sabah elinde gergince tuttuğu ceza ödeviyle okul kapılarından yorgun argın sürünerek geçerken, iki yana dizilmiş diğerk öğrencileri görünce şaşırdı. Kapıya yaklaşınca ritmik bir alkış başladı. Alfie avluya girerken Madeleine ve Holly hızla koşup onu karşıladılar.

“Seni bekliyorlardı,” dedi Holly, alkışlar hızlanıp güçlenirken. “Haydi bakalım, kaldır yukarı.” Holly çocuğun kollarını yukarı itti, Alfie at keşanesi kaplı panoyu iyice havaya kaldırdı. Okul bahçesi, yankılanan alkış ve ıslık sesleriyle çalkalandı. Görünüşe göre senenin ilk cezasını yemek, ona yeni okulunda efsane statüsü kazandırmıştı. Alfie ceza ödevini bir onur madalyası gibi göğsüne gururla bastırdı ve okul kapılarına çıkan öğrenci sıralarının arasında yürürken, diğerkleri tezahürat etmeye başladılar.

“AL-FIE, AL-FIE, AL-FIE.”

Öğrenciler, yanından geçerken sırtına vurup ona şans dilediler – Edward hariç. Alfie’yi rezil etmek için yaptığı numara geri teptiğinden, hiç mutlu görünmüyordu.

Alfie okul basamaklarını tırmandı ve serin koridorlardan içeri girdi. Pişmanlık Koridoru’nun dışında onu bekleyen Murkle ve Snitch’i görünce, deminki sıcak karşılama yüzünden hissettiği sevinç, yavaş yavaş korkuya dönüştü.

“Aman ne büyük bir hoş geldin komitesi,” diye alay etti Murkle, çocuk önlerinde durunca.

“Yani bunu gören, cezadan zevk aldığını sanır,” dedi Snitch ve başını telaşla iki yana sallayan Alfie’ye tepeden ters ters baktı. “Haydi, ver bakalım.”

Alfie panoyu uzattı, Murkle ve Snitch eserini dikkatle incelerken korku içinde bekledi.

“Baştan savma bir işçilik,” dedi Snitch burnunu çekerek.

“Ayrıca el yazısı da berbat,” dedi Murkle.

“Çirkin,” diye kanaat getirdi Snitch. “İçimden sana bunu bir daha yaptırmak geliyor.”

Alfie mahzun gözlerle Murkle ve Snitch’e baktı ve o an kafasına dank etti – asla tatmin olmayacaklardı. Her gece ceza ödevi yaparak bütün seneyi geçirdiğini, her sabah iki üşütük müdire tarafından ödevinin reddedildiğini hayal etti.

“Ancak,” diye sözünü sürdürdü Snitch. “Keyfimiz epey yerinde olduğundan, bu başarısız denemeyi kabul edeceğiz. Gerçi onun için ayırdığımız yeri hiç hak etmiyor.”

Alfie şaşkınlık içinde başını kaldırıp baktı. “Teşekkür ederim, efendim,” diye kekeledi, onlardan karış karış uzaklaşmaya başladı. “Gidebilir miyim artık?”

“Gidebilirsin,” dedi Murkle.

“Ama unutma,” dedi tıslayarak ve çocuğa tepeden ters ters baktı. “Gözümüz üstünde.”

Alfie, Pişmanlık Koridoru’nu bizzat göremediğine hafif üzölmüş halde fırlayarak ilk dersine koştu, ancak cezası bittiğı için rahatlamıştı. Eğer bu, Murkle ve Snitch’in keyifli haliyse; o zaman onları asla öfkeli görmek istemiyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

11

Erkete

Takip eden haftalar Alfie'nin okuldaki ilk gününe kıyasla epey sakin geçti. Ödevleri başından aşkındı, ama Londra'ya yaptıkları geziden sonra araya birkaç uçuş daha sokuşturmayı başarmıştı. Neyse ki yaz tatili sırasında onlara saldıran yaratıkların izine rastlamamışlardı. Alfie, Robin'in haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı – belki de bir kartal yuvasının fazla yakınından uçmuşlardı.

Ekim, epey hareketli bir dönemdi. Dersler ve okul tiyatrosunun provaları tam gaz sürüyor, Merryweather Çiftliği'nde kış hazırlıkları başlıyor, ikizlerin doğum günü yaklaşıyordu. Alfie hediyeleri üstünde çalışmayı bitirebilmek adına birkaç günü onlardan uzak geçirmek için bahane uydurmak zo-

runda kaldı. Doğum günlerinin sabahı, çiftlik evinin mutfağında kahvaltı sonrası ikisine de el yapımı hediyesini verdi. Bu, yaşadıkları maceraları anlattığı kendi çizgi romanının ilk baskısıydı: *Müthiş Üçlü – Dâhi Çocuk, Dinamit Kız ve Zaman Gezgini’nin Maceraları*.

Robin ve Madeleine’in omuzları üstünden çizgi romana göz gezdiren Grace Yenge, gülererek kocasına seslenip, “Şuna bak, Herb; ayı postundan bir haliya binmiş, Londra semalarında uçuyorlar!” dedi. “Hayal gücünü babandan aldığına hiç şüphe yok, Alfie.”

“Yeteneğini de annenden,” diye ekledi babası omuzunu sıkarak. “Çizimler şahane olmuş!”

“Sen onlara hediyeni niye vermiyorsun, babacığım?” dedi Alfie.

Babası ikizlere eğreti şekilde paketlenmiş hediyeleri verirken biraz mahcup bir hali vardı.

“Umarım beğenirsiniz. Bunları ben kendim yaptım.”

İkizler hediyelerini açarken, Alfie yüzlerindeki ışığı görünce gururla gülümsedi. Robin’in hediye paketinden bir sürü ayarlanabilir merceği olan, mikroskopla dürbün arası pirinç bir gözlük çıktı. Robin gözlüğü başına takınca gözleri birden kocaman gözüktü. Çocuk heves içinde tabağındaki jambon ve yumurtayı dikkatle gözlemlemeye koyuldu.

Alfie, Madeleine'in hediyesini beline takmasına yardım etti. Bir sürü cebi olan bir kemerdi bu. Ceplerde ip, balık oltası, fosforlu çıtalar, ilk yardım çantası, su arındırma tabletleri, küçük bir fener ve hayatta kalma kitapçığı vardı.

“Macera severler için alet edevat kemeri. Ben, eee, işine yarar diye düşündüm.”

“Bayıldım, Will Amca!” dedi Madeleine kemerin ceplerini sevinçle karıştırırken.

“Şimdi ikiniz de Alfie'nin çizgi romanından fırlamış gözüküyorsunuz,” deyip güldü büyükannesi, ikizler eşsiz hediyelerine hayranlıkla bakarken.

“Pekâlâ, anne. Babamla sen, bize ne aldınız?” diye sordu Madeleine hiç utanmadan.

“Beni takip edin!” dedi Herb Dayı. İkizler babalarının ardından mutfaktan uçarak çıkarken, Alfie onları izledi. Ağaç evlerinin kurulu olduğu meşe ağacına varınca durdular. Alfie son birkaç haftadır çiftlikle o kadar meşguldü ki, ağaç evin üzerine muşamba gerildiğini fark etmemişti bile. İkizlerin yüzlerindeki şaşkın ifadelere bakılırsa, onlar da fark etmemişlerdi. Muşambanın iki yanından iki tane ip sarkıyordu ve Herb Dayı, çocuklarından ipleri tutmalarını istedi.

“Tamam, şimdi üçe kadar sayacağım... Bir, iki, üç, çekin!”

İkizler ipleri çektiler ve muşamba düştü; ortaya iki meşe ağacının birbirine girmiş dallarının üstünde, ta yükseklerde, kuş yuvalarının arasında baştan aşağı yenilenmiş bir ağaç ev çıktı. Artık ip merdivenlerle birbirine bağlı iki ayrı yapı vardı. Orijinal eve yepyeni boya atılmış, çürük tahtalar ve kırık pencere pervazları değiştirilmişti.

Herb Dayı, ağaçların tepesine gözetleme kulesi bile inşa etmiş, taktığı elektrik prizine ve odalardaki küçük ısıtıcılara cereyan verebilmek için güneş panelleri yerleştirmişti. İki yapının arasındaki ipten köprülere, karanlıkta önlerini görebilsinler diye fener takılıydı. İkizler neşeden çığlıklar attılar ve yeni sığınaklarını keşfetmek üzere dallardan tırmandılar. Alfie hemen arkalarından onları izliyordu. Kendine ait bir şatosu bile olsa, ağaç evi az da olsa kıskanmaktan kendini alıkoyamadı.

Alfie, o gün öğleden sonra Madeleine ve Robin'in çiftlikteki yaş günü partisine sınıftaki neredeyse herkesin gelmesine sevindi. Ağaç evde gözü kalan çok kişi oldu. İkizlerin tüm arkadaşları, yatıya kalmak için davet edilmeyi beklediler. Alfie, doğruca listenin en tepesine yerleşmiş olmaktan memnundu. Holly ve Jimmy, Madeleine'in artık Meşe Kale dediği ağaç

evinde kalmak için davet edilen ilk kişilerin arasındaydılar.

“Ancak bir sonraki hafta sonuna kalacak,” dedi Robin. Holly ve Jimmy, hüsrân içinde inlediler. “Önce bizim yapmamız gereken birkaç şey var.” Alfie ve Madeleine’e göz kırptı. “Sonra anlatırım,” diye fısıldadı.

Büyükanneleri saman balyalarının üstüne hedefler yerleştirmiş, çocuklara Robin ve Madeleine’in eski yaylarıyla okçuluk dersi veriyordu. Alfie, annesinin becerisi karşısında hayran kalmıştı; kadın bir ara profesyonel olarak okçuluk yapmıştı. Birkaç senedir ikizleri yetiştiriyordu ve çocuklar şimdiden bir iki yarışmayı kazanmışlardı. Dersin sonunda ikizler gösteri yaptılar. En gözde numaraları, babalarının en sevdiği korkuluğun başına elma koyup okla vurmaktı.

Gururlu ikizler, delik deşik elmalarla gruba katılınca Jimmy, “Hatırlat da bir daha kuzenlerini üz-meyelim,” diye fısıldadı. “Veya anneanneni.”

Alfie “Holly ve Jimmy’nin bu gece kalmalarını neden istemedin?” diye sordu, ikizler nihayet son parti misafirlerine el sallayıp veda ederken. “Yatıya kalsalar eğlenebilirdik.”

“Bu gece ne var bilmiyor musun?” diye sordu Robin. “Yeni ay.”

“Tabii ya! Of, mükemmel!” diye haykırdı Madeleine. “Alfie, sığır hırsızları bu gece ortaya çıkacaklar. Ağaç evde kalıp onları gözleyeceğiz.”

“Bunu hâlâ yapmak istiyor musunuz?” diye sordu Alfie şaşkınlık içinde. “Bayan Emmett’a olanlardan sonra?”

“Evet,” dedi Robin kendinden emin. “Özellikle Bayan Emmett’a olanlardan sonra. Huysuz bir kadındı belki, ama bunu kimin yaptığını bulmak bizim ona borcumuz. Ağaç evden ayrılmazsak, güvende oluruz hem. Fotoğraf çekip polise verebiliriz.”

Alfie o an kuzenleriyle epey gurur duydu. Tehlikeli suçluları beklemek için yalan söylemeyi göze almaya hazırlardı. Hem de tüm bunları, zamanında onlara neredeyse her hafta azar çeken bir kadın için yapacaklardı.

“Bize katılmak ister mi diye Artan’a soralım,” dedi gülümseyerek. “Araziyi gözlememize yardımı dokunabilir. Bu macerayı da seveceğinden eminim.”

“Müthiş plan!” dedi Robin. “Aklıma bile gelmedi.”

*

O gece Alfie kuzenleriyle ağaç evde oturmuş, pürdikkat plan kuruyordu. Anneannesi ve babası, parti sonrası çiftlikte kalıyorlardı ve yetişkinler ni-

hayet yatağın yolunu tuttuklarında ve çiftlik evinin mutfak ışıkları söndüğünde, sanki asırlar geçmişti.

“Tamamdır, haydi kurulalım.”

Alfie, battaniyesini omuzlarına geçirip, peşinde ikizlerle gözetleme kulesine tırmandı. Ağaç dallarına asılı fenerler karanlıkta harika gözüküyordu, ancak göze batmamak için Robin onları söndürdü.

Robin teleskobunu ve fotoğraf makinesini ağıla bakan pencerenin önüne kurdu. Alfie, Artan’ı çağırmak için düdüğü bir-iki kez çaldı. Ayı ona düdüğün nerede olursa olsun işe yarayacağını söylemişti ama bunun birkaç kilometre öteden işe yarayacağından hâlâ emin değildi. Derken tepelerinden gürültülü bir *patırtı* sesi geldi ve endişeye gerek kalmadı. Artan’ın tüylü, koca kafası pencerelerden birinde tepetaklak belirdi. “Merhaba, gençler. Bu yeni meskeninizde size katılabilir miyim?”

“Ağaç evi diyor yani,” dedi Robin kendini tercüme etmekten alıkoyamayıp. Alfie, Artan’ı pencereden içeri çekti ve taburenin üstüne yerleştirdi. Alfie ona gözetleme fikrini anlatırken, hayvanın başı ön patilerinin üstüne sarkıyordu.

“Kimse benim dostlarımdan bir şey çalamaz,” diye kükredi. “Onları avlayacağız! Peşlerinden kovalayıp...”

“Şşşş!” Alfie ellerini ayının ağzının üstüne kapadı ve çiftlik evini gösterdi. “Herkesi uyandıracaksın.”

“Özür dilerim!” dedi Artan mümkün olduğunca fısıldayarak, gerçi yine de gürültülüydü.

Robin hayvanların hep gece ikiyle dört arasında kaçırıldıklarını fark etmişti. Bu yüzden, zaman geçirmek için yanında kendi yaptığı kutu oyununu getirmişti: *Minator’un Labirenti*. Alfie, Minator’u oynamayı tercih etmiş; Robin ve Madeleine de Yunan kahramanlarını seçmişlerdi. Artan ise çatıda erketeye yatmıştı. Minator rolünü sırayla üstlenip birkaç el oyun oynarlarken Alfie, büyükbaş ağılından arada bir gelen möö seslerini duymaktan keyif alıyordu.

“Çok saçmaymış,” dedi Madeleine üst üste üçüncü kez oyunu kaybetmiş, oyun tahtasının tersini çevirirken. “Bilgisayar oyunları bu yüzden icat edildi işte.”

Robin’in saati öttü ve onlara saatin iki olduğunu bildirdi.

Alfie, bir ara gözetleme kulesine sıkışıp kalmaktan rahatsız oldu. “Kısa bir süreliğine yukarı çıkıyorum,” dedi ve Robin itiraz edemedenden dışarı tırmandı, kendini yukarı çekip çatıya çıktı. Artan’ın tüylü sırtına uzandı, çenesini onun başının üstüne yasladı. “Bir şey gördün mü?”

“Yarasalar dışında hiçbir şey görmedim.” Artan iç çekerken hafifçe dalgalandı ve başını tepelerin dibindeki ormanın karaltısına doğru çevirdi. “Şu ağaçların çiftlik arazisine doğru kilometrelerce yayıldığı zamanları bilirim,” dedi özlemle. “Çok şey anımsamıyorum ama orada mutlu olduğumu hatırlıyorum.”

Alfie sırtının üstüne yuvarlandı ve çevresini kuşatan yapraklar ılık bir rüzgârla kımıldanırken, başını kaldırıp dalların arasından gece semasına baktı. Kırsal alanda göğe bakınca bu kadar çok yıldız görebilmek hâlâ aklını başından alıyordu.

“Pssst! Alfie!” diye Robin alt kattan fısıldadı. “Sağa bak.”

Alfie baktı ve yaklaşık bir kilometre ötedeki tarlaların arasından geçen yolda araba farlarını gördü. Dürbünle odaklandı ve gördüklerini kuzenlerine tarif etti.

“At dolu bir römork çeken eski, askeri bir cip. İçinde sadece bir adam var. Yassı bir şapka takmış, yani suratını göremiyorum.”

“Yanlış alarmmış demek ki,” diye karşılık verdi Robin. “Jimmy’nin babasıymış sadece. Partiden sonra at almaya gidecekti.”

Alfie, Bay Feeney’in atları indirmesini, evin yolunu tutmadan önce onları yeni ahırlarına alıştırmak

için bir süre oyalanmasını seyretti. On dakika sonra ışıklar söndü ve her şey yeniden durgunlaştı.

Artık saat sabahın  buçuğu olmuştu. Alfie ağaçtan inmesini gerektirecek kadar tuvaleti olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Tam gitmeye karar vermişti ki kocaman, karanlık bir gölge Fee-ney iftliği’ne doğru harekete geçti. Alfie donakaldı. Yaratık sessizce ahırların tepesine konarken, Artan usulca hırıldadı. Ardından yaratık bir an duraksadı, sonra havalandı ve süzülerek diğer birkaç kulübenin çatısına kondu. Alfie yavaşça aşağıya uzandı, gözlerini yaratıktan hiç ayırmayıp gözetleme kulesinin diş duvarını tıklattı.

“O ne ya?” diye fısıldayarak karşılık verdi Madeleine. “Dalların arasından fotoğrafını ekemiyorum.”

Alfie drbnden onu görebilmek için çabaladı, ama fazla karanlıktı. Bir dakika sonra yaratık yeniden havalanmış, ağaçların yüz metre ilerisinde havada süzülüyordu. Alfie şeklini zar zor seçebiliyordu, ama rahat bir fil kadar büyüktü ve yarasalarinkini andıran kanatları, yan yana konmuş iki yelken kanat uzunluğundaydı. Yaratık sessizce koyunların ve keçilerin kaldığı ağılın tepesine kondu, kanatlarını katlayıp tnedi. Neyin nesiydi bu? Alfie, bir yandan ağaçların yakınına gelmesin diye dua ederken, yere dümdüz uzanıp hiç kımıldamadı.

“Sıkı dur,” diye fısıldadı Artan. “Daha yakından bakacağız.” Alfie’nin midesi karıncalandı ama ayıyı durduramadan Artan, sessizce ağaç evden aşağıya kaymış, toprağa yakın bir şekilde havada süzülüyordu. Kulübelere yaklaşırlarken, Artan yukarı doğru uçtu ve sessizce samanlığın dik çatısına kondu. İkisi birlikte çatının üstünden yaratığa baktılar. Yaratık sanki ahırın çatısında etrafını kokluyor, aşağıda uyuyan hayvanların kokusunu arıyordu.

Alfie, yıldızlı gece semasının altında yaratığın dikenli sırtının silüetini anca seçebildi. Kırbaça benzeyen uzun bir kuyruk, çatıdan aşağı yılan gibi sarkıyordu. Kuyruğunu tıpkı Galileo’nun saldırıya geçmeye hazırlanırken yaptığı gibi sağa sola sallıyordu. O sırada yemeğe o kadar odaklanmıştı ki, başka hiçbir şeyin farkına varacak halde değildi. Yaratık, Herb Dayı’nın çatıdaki bir deliğe yama yapmak için kullandığı plastik levhayı eşelemeye başladı. Çok geçmeden plastiği yırtıp parçaladı ve başını ahırdan içeri uzattı.

Alfie ayak parmaklarıyla kendini biraz daha yukarı itmeye çalıştı ama eline geçen tek şey, çatı kiremitlerinden birini yerinden çıkarmak oldu. Felaketi ayakkabısının ucuyla durdurmaya çalıştı ama kiremit ağırdı ve ayağından kayıp tangır tungur çatıdan aşağı yuvarlandı, ardından yosunlara takıldı. Alfie’nin tüm hayatı boyunca duyduğu en yüksek sestti.

Gözlerini yeniden açmaya cesaret ettiğinde, yaratık dikkat kesilmiş hareketsiz duruyor, gürültünün kaynağını bulmak için çiftlik arazisini tarıyordu. Yaratık samanlığa doğru dönerken, Alfie iyice eğilip nefesini tuttu. Sanki Alfie'nin orada saklandığını biliyordu. Kuyruğu yeniden sağa sola sallanmaya başladı ve yırtıp söktüğü plastik levhayı kapıp ahıra fırlattı. Sessizlik bir anda keçi sesleriyle bozuldu ve saniyeler içinde tüm ahır koyun ve keçi çığlıklarıyla doldu.

Yaratık öfke içinde ahırın çatısında tepindi. Dev kanatlarını açtı, doğruca Alfie ve Artan'ın bulunduğu tarafa baktı. Derince soludu ve şaha kalkarken burun deliklerinden iki alev topu çıktı. Yaratık alev ışığında tüm heybetini sergilemiş, yarasa kanatlarını göğe doğru kocaman açarken Alfie donmuş halde bakakaldı. Canavar, kocaman iki başını kaldırdı, yeşile çalan bakırımsı pullarından alev ışıkları yansıdı. Alfie, gözlerine inanamıyordu. Hırsızlar ve onlara gökyüzünde saldıran yaratıklar, aynı şeydi – şu tam önünde dikilmiş duran iki başlı bir ejderha.

Alfie ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu, ama Artan biliyordu ki uçmaya kalkıştığı an yaratık saniyesinde peşlerine takılacaktı. Alevlerin ışığı sönerken, evin içinde biri ışıldakları yaktı ve çiftlik, gün yüzü gibi aydınlandı. Ejderha alçak

sesle tısladı, güçlü kanatlarını iki defa çıırttı ve gece semasına doğru yukarı atılırken çıkardığı rüzgâr az daha Artan'ı çatıdan uçuruyordu. Yetişkinler pijamalarıyla dışarı koştuklarında, canavar gözden kaybolmuştu.

“Çabuk, ağaçlara yönel,” diye Alfie ayıya fısıldadı.

Artan havaya atıldı, sonra aşağı süzölüp meşenin oradaki çimenleri sıyırarak geçti. Alfie sırtından yere atlayıp ağaca tırmanmaya koyuldu, o arada ayıya seslendi: “Şatoya geri dön – yarın görüşürüz.” Artan tam ortadan kaybolmuştu ki, Alfie'nin babası ve yengesi ağaç eve koşup çocuklara seslendiler. Büyükkanneleri, eline çiftesini geçirmiş Herb Dayı'yla birlikte ahıra koştı. Koyunları her ne rahatsız ediyorsa, karşısına çıkmaya hazırldılar.

Hayvanları sakinleştirmekle, ahır ve diğer barakaları emniyete almakla geçen bir yarım saatten sonra Alfie çiftlik evinin mutfağında çay içip tost yiyor, Robin ve Madeleine ise gördükleri şeyi anlatıyorlardı.

“Kocamandı,” dedi Madeleine. “DEVASA kanatları vardı. Tam tepemizden uçup bizim ahıra geldi. Uçak kadar büyüktü!”

“*Küçük* bir uçak kadar,” diye Robin çabucak araya girdi. “Ama sahiden büyüktü.”

Yengesi ile dayısının birbirlerine dik dik baktıklarını Alfie de görmüştü. Yetişkinlerin, onların abarttıklarını düşündükleri apaçık ortadaydı.

“Puhu kuşu da olabilir,” diye farklı bir fikir ileri sürdü Alfie’nin babası.

“Doğru,” dedi Herb Dayı bıyıklarını burarak. “Dunsop Köprüsü’nün oradan bir arkadaşım, bu çiftliğe yakın bir yerlerde yuva yapmış bir çift olduğunu söylemişti.”

“İlk gördüğümüzde biz de kuş sandık ama değil!” diye üsteledi Madeleine. Sohbet puhu kuşunun kaç kiloluk bir kuzu taşıyabileceğine doğru gidiyordu. “Alfie de gördü, öyle değil mi Alfie? Baykuş olmadığını söylesene.”

Herkes Alfie’ye döndü. Çocuk ne diyeceğini toparlamaya çalışırken ağzı bir açıldı bir kapandı. Onlara iki başlı bir ejderha gördüğünü söylese, Madeleine’in anlattıklarına inanmadıkları gibi ona da inanmayacakları belliydi. Kendi bile zor inanıyordu ki, bizzat görmüştü.

“Onlara ne gördüğünü söyle, Alfie,” diye yalvardı kuzeni. “Alfie onu yakından gördü. Artan’la beraber yanına uçtular ve samanlığın çatısından seyretiler.”

“Uçtular mı?” dedi Grace Yenge gülümseyerek. Madeleine’i çekip kucağına oturttu. “Peki, bu Artan

kimmiş bakalım bal kabağım benim?” Alfie başlarına gelecekleri anlayıp içinden inledi.

“Alfie’nin uçan ayısı,” dedi Madeleine başını alay edercesine sırttan yetişkinlere çevirip. “Canlı ayı değil – ayı postundan bir halı aslında,” diye ekledi annesi gülmeye başladığında. “Doğru söylüyorum! Kesin bana gülmeyi! Çatıdaki o şeye bakabilmek için Alfie’yle birlikte uçtular. Puhu kuşu falan değildi, değil mi Robin? Daha önce de gördük – Londra’dan dönerken bizi kovaladı. Ejderhaydı, bundan eminim!”

Herkes kahkahalar içinde yerlere yuvarlanırken, Alfie çaresiz hissetti.

“Bu, Alfie’nin çizgi romanındaki öykü değil mi?” diye sordu Grace Yenge. “Yoksa, ikinci sayıyı mı tanıtıyorsun? Keşke kendini ödevlerine de bu kadar versen.”

Madeleine gözleri dolmuş halde Alfie ve Robin’e baktı. Alfie’nin aklına hâlâ ona yardım edebilecek tek bir sözcük gelmiyordu. Yetişkinlere Artan’dan bahsetmeyecekti – yoksa asla bir daha uçuşmasına izin vermezlerdi. Madeleine annesinin kollarını itip mutfaktan dışarı koşarak kapıyı arkasından güm diye kapatırken, Alfie çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. Yetişkinler gözlerini silip gülmeyi kesmeye uğraşırken, Madeleine’in öfke içinde çılgılık

atıp ayaklarını vura vura üst kattaki odasına çıktı-
ğını duydu.

“Şey, bu seneki yaş günü hareketli geçti,” dedi anneannesi, ayağa kalktı ve torunlarının alınlarına birer öpücük kondurdu. “Umarım siz ikiniz Madeleine’i korkutmaya falan çalışmadınız oralarda. Bırak ejderhayı, gecenin o saatinde büyük bir kuş görsem benim bile ödüm kopar.”

Geceden geriye kalan vakitte ağaç eve çıkmak yasaklanmıştı, bu yüzden Alfie yeniden Robin’in odasındaki ranzanın üstüne çıktı. Herb Dayı bitişikteki odada horlamaya başlayınca, Alfie döşeğinden aşağı eğildi ve Robin’le fısıldaşarak ahırdaki ejderha hakkında konuştular.

“Gördüğüm şey, adeta... *inanılmazdı*,” dedi Robin. “Bizi kovalayan buymuş meğer. Bir ejderha. Yani şövalyeler tarafından öldürüldüklerine ve nesillerinin tükendiğine dair yazılar okumuştum, ama gerçekten var oldukları asla aklımdan geçmezdi! Sence nereden geldi bu?”

“Bana sorma,” dedi Alfie. “Ama hatırlıyor musun, anneannem bize bu bölgedeki hayvanların, büyükbabasının zamanından beri ortadan kaybolduklarını anlatmıştı? Ya bu hayvanın geçmişten beri burada yuvası varsa ve her yeni ayda ortaya çıkıp hayvanları çalıyorsa?”

“Hem de yüzyıllardır,” diye fısıldadı Robin. “Çok iyi gizleniyor herhalde. Peki, sence neden artık daha dikkatsiz davranıyor?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Alfie.

“Daha önce izine hiç kimse rastlamamış, öyle değil mi? Şato kapıları yeniden açıldığından beri, sen içinde Orin’in büyüyle Hexbridge’e geldiğinden beri onunla ikinci kez karşılaşmamız tuhaf.”

Alfie, dudağını çiğnedi. Robin haklı olabilir miydi? Ejderhaların büyüleri yaratıklar olduğu söylenirdi hep. Acaba o gece gökyüzündeyken içindeki büyüyü mü sezmişti? Yoksa ilgilendiği şey şatonun kendisi miydi? “Maddie uyumuş mudur sence? Gidip ona anlatsak mı?”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu Robin duyduğuna inanamayarak. “Ejderhayla yüzleşmeyi yeğlerim! Geçtim bu akşamı, bu sene bir daha bizimle konuşursa şanslı sayılırız.”

Alfie kuzenine neredeyse hiç kulak asmadı; aklına öyle dehşet verici bir görüntü gelmişti ki, Robin uykuya daldıktan çok sonra bile gözüne uyku girmedi. Ranzanın üstüne uzanmış tavanı seyrederken düşünebildiği tek şey, Bayan Emmett’in erimiş cam gözünü buldukları yerdeki, kömüre dönmüş toprak parçasıydı...

12

Mahzenlerdeki Sır

Robin haklı çıkmıştı. Ertesi sabah Madeleine ortadan kaybolmuş, Holly'ye ziyarete gitmişti. Alfie bir sonraki sabah okulda karşılaşana kadar onu görmedi. Okulda da kız, Alfie ve Robin'den uzak durdu. Bütün hafta böyle geçti.

“Özür dilemekten bıktım,” dedi Robin hüsranda. Madeleine o sırada koridorda yanlarından geçti, başını keskin bir hareketle öte tarafa çevirdi ve gözlerini onlardan kaçırdı. Holly, Madeleine'in yanından koştururken, çocuklara utana sıkıla, özür dilercesine bir bakış attı. “Ne bekliyordu ki? Doğru düzgün bir fotoğraf bile çekemedik. Elimizde hiç kanıt olmadan ona nasıl destek çıkacaktık?”

“Benim canımı asıl sıkan, ejderha konusunda hiçbir şey yapamamak,” dedi Alfie. “Madeleine’e karşı hep birden nasıl davrandıklarını gördün. Bir de bizim kara kuvvetlerini arayıp, onlara Hexbridge’de başıboş bir ejderha olduğunu söylediğimizi düşün!” Parmağını şakağına götürüp döndürerek deli işareti yaptı, sonra aklına bir şey dank etti ve durdu. “Dönem ortası geldi, ara tatil başlayacak ve haftaya doğum günüm. Ya o zamana dek hâlâ bize küs kalırsa?” Oysa tatil zamanı mahzenleri keşfedeceklerdi. Kuzeni olmadan bunu yapmak istemiyordu.

“Merak etme – senin yaş gününde köy festivali başlıyor,” dedi Robin. “Festivale bayılır. O zamana kadar kesin kendine gelecektir.”

Tatilin başlarında Madeleine hâlâ onlardan uzak durmaya kararlıydı. Alfie endişeleniyordu. Görünüşe göre sahiden onunla bir daha asla konuşmayacak gibiydi. Robin dönem ortası tatilinin ilk gecesinde Alfie’yi ziyaret etmek için şatoya geldi ve ona kız kardeşinin, büyükannesinin evinde boş bir odaya taşındığını anlattı.

“Anneme festival hazırlıkları için büyükanneme yardım etmek üzere bütün haftayı orada geçireceğini söyledi. Aman isterse sonsuza kadar orada kalsın, umurumda değil. Ben burada kalıyorum.”

Alfie, Robin'in şatoda olmasından rahatsız değildi ve Robin kütüphanede kitap okurken çok mutluydu. Bir süre burada kalmayı planladığı her halden belliydi, çünkü Alfie'nin ona verdiği odaya şimdiden eşyalarının bir kısmını yerleştirmişti.

Oğlanlar, tatilin ikinci gününün sabahını göl başında Alfie'nin babasıyla birlikte geçirdiler. Adamcağız Caspian Bone'un ofisinde gördüğü Leonardo da Vinci kopyalarından esinlenmiş, bu meşhur mucidin buluşlarından bazılarını yeniden yaratmaya uğraşıyordu. İşe suda yürümeye yarayan, kayığa benzeyen iki çift kocaman ayakkabıyla başlamıştı. Alfie'nin dingin geçeceğini sandığı bu sabah etkinliği, ayakkabıları test etmekle geçen sıırılsıklam birkaç saate dönüşmüştü. Babası dengelerini korumalarına yardımcı olmak için her ikisine de uçlarında dubalar olan ikişer kayak sopası tedarik etmişti.

Alfie babasının kıyıda "Kolay iş," diye seslendiğini duyarken, ayakları altından kayd ve üçüncü kez göle düştü. "Sadece suyun yüzeyinde yürü yeter."

"Madem bu kadar kolay, sen niye denemiyorsun?" dedi Alfie şapırtılar içinde yeniden doğrulmaya çalışırken.

"Yapardım da," diye karşılık verdi babası bir yandan ilerlemeyi kaydetmek için elindeki kamerasını gösterirken. "Tasarımın güçlü ve zayıf yanlarını gözlemlemem gerek."

Alfie, Robin'le birlikte yalpalayıp dururken, tasarımın güçlüden çok zayıf yanları olduğunu düşünüyordu. İkisi de en fazla beş adım atıp yüzüstü suya düşüyorlardı.

Bu işkenceyi sona erdirmen diye babasına yalvarmak üzereydi ki, Ashford elinde sıcak havlu ve yiyecek dolu sepetle çıkageldi. Babası, Robin'e kameranın ekranından suyun üzerindeki başarısız girişimlerini seyrettirirken; Alfie havlusuna sarınmış, buhar tüten taze pişmiş kekini yiyordu. Alfie sepetten mendil almak üzere arkasını döndüğünde nehir kıyısındaki patikada tek başına duran bir figür gördü. Figür, neredeyse bakar bakmaz ortadan kayboldu; ama Alfie, Madeleine'in kırmızı montunu çoktan tanımıştı bile.

Ashford o gece izinliydi. Şatoda çalışmaya başladığından beri birkaç kez gündüz ve gece izni almıştı. Alfie, onun izin günlerinde nereye gittiğini merak ediyordu. Ashford hakkında hâlâ çok az şey biliyordu ve kâhya durumun bu şekilde kalmasına elinden geldiğince gayret ediyor, özel hayatına dair sorulardan kaçıyor. Evde yemek yapacak kimse olmayınca, Alfie'nin babası pizza siparişi verip tasarımlarını geliştirmek üzere atölyesine kapandı ve ortadan kayboldu. Alfie, babasının acayip yemeklerine Robin tanıklık etmediği için epeyce rahatlamıştı.

Beraber yemek yedikten sonra Alfie kuzenini mutfaktan aşağıya indirip alt katlara götürdü. O gece mahzenleri keşfe çıkmaya karar vermişti.

Alt kata vardıklarında pirinç şalteri kaldırdı ve duvardaki meşaleler can bulup alev aldılar, yer altı kemerlerinin kubbeli tavanlarını ve sütunlarını aydınlattılar. Duvardaki meşalelerden birini aldı ve çevresine bakındı. İlk odacık, özenle düzenlenmiş bir kilerdi. Turşu kavanozları, konserve meyveler, acı soslar rafları dolduruyordu ve hepsinin üzerinde Ashford'ın mükemmel el yazısıyla yazılmış etiketler vardı.

Robin'in ayağı duvara dizili büyük meyve-sebze çuvallarından birine takıldı. Dökülen patatesler yere yuvarlanırken "Dikkat," dedi Alfie. Alfie bodrum katından ana mahzenlere inen bir kapının kilidini açtı ve koridordan aşağı indiler, kapıdan giderek uzaklaşıp odalardan oluşan ağın içinde dolambaçlı yollardan geçtiler. İlerlemeyi sürdürürlerken Alfie, insanı şaşkınlığa uğratacak kadar büyük anahtar destesindeki anahtarları düzenledi; onları kilitlerle eşleştirdi. Odalardan birinde meşeden yapılma sıra sıra, kocaman variller diziliydi ve üstlerindeki etiketlerde mürver, böğürtlen ve daha önce adını duymadığı meyve isimleri yazıyordu. İçlerinde hâlâ mayalı sıra olmasına hayret etmişti. Robin, üzerinde ARMANGAC, 1402 yazan bir varilin tıpasını

çekip açtı. Derin bir nefes alıp içindekini kokladı ve ardından bayılırmış gibi yapınca, Alfie kahkahayla güldü.

“İğrenç; kim, neden bu şeyi içer ki?”

Diğer odaların çoğu boştu. İçlerinde sadece tezgâhlar, masalar, örtü dolu sepetler ve koyun postları vardı. Şatodaki diğer her şey gibi bunlar da mükemmel durumdaydı.

“Orin’in mektubu diyordu ki, köy halkı ne zaman korunmaya gerek duyarsa tüm köy şatoya taşınırmış,” dedi Alfie. “Bahse girerim bir kısmı burada kalmış.”

Robin, odalardan birinde deriden yapılma küçük bir kese buldu. Kesenin içinde yontma bıçağı ve aralarında yaban domuzu, kurt ve bir tavşanın da olduğu, ahşaptan yontulup yarım bırakılmış birkaç minik hayvan vardı. Alfie, “kim bulduysa onundur” kuralını bozmayıp, kuzeninin onları almasına izin verdi ve Robin hayvanları bir bir inceleyip üstlerindeki tahta talaşlarını nazikçe silerken, Alfie onun yüzünün aldığı zevk dolu ifadenin keyfini çıkardı.

Koridorun uzak ucunda, üç adet asma kilit takılı, ağır, çivi kakmalı bir kapı vardı. Alfie kilitleri açıp kapıya abandı ve kapı açıldı. Nem kokulu soğuk bir hava dalgası yüzlerine çarptı. Meşalesini yaktı ve gözü, aşağıya inen uzun basamaklı merdivenleri seçti.

“Sence ne var aşağıda?” diye sordu Robin, sesi yankılanıp onlara geri gelirken.

“Öğrenelim hadi!” dedi Alfie sesinin, hissettiğinden daha cesur çıktığını umarak. Korkaklık yapıp caymaya fırsat vermeden kendini zorlayıp ileri atıldı. “Yanımdan ayrılma.” Karanlık, yosun tutmuş labirentten aşağı inerlerken, kendi ayak seslerinin yankısı bile onu tedirgin ediyordu. Buraya kıyasla deminki mahzenler iç açıcı kalıyordu.

“Artık göl seviyesine inmiş olmalıyız,” dedi Robin nihayet en dibe vardıklarında.

Burada, ta en aşağıda hiç ışık yoktu ve Alfie’nin meşalesinden yayılan ışık, sanki karanlığı daha da karanlık hale getiriyordu. Tüm dikkatini nereden geldiklerine ve nereleri dolaştıklarına veriyordu.

Nemli ve karanlık mahzenleri araştırma hevesiyle sanki saatler geçmiş gibi hissettiren bir süreden sonra nihayet en uzak köşelerden birinde ilginç bir şey buldular – zemine monte edilmiş kocaman, yuvarlak bir yer kapağı. Abanoz ağacından yapılma yüzeyinin kenarlarına karmakarışık bir sürü sürgü takılıydı ve kapağın üzerinde, sarmallar çizerek merkeze ulaşan gümüş rengi run harflerinden oluşan semboller vardı. Alfie’nin gözü bunları anında bir yerden ısırdı.

Robin sürgüleri zorlayıp açmanın yolunu bulmaya uğraşırken, Alfie çabucak tılsımına göz attı. Sem-

boller uyuşuyordu. Emily Fortuna ona tılsımın aynı zamanda bir anahtar olduğunu söylememiş miydi? Kapağın merkezinde küçük, yuvarlak bir girinti olduğunu fark etti ve tılsımın buna kusursuz biçimde uyacağını hemen anladı, ancak bir şey onu denemekten alıkoydu. Bu kocaman kapıda bir uğursuzluk vardı. Belli ki birileri burayı kilit altında tutmak için inanılmaz zahmete girmişti, bu yüzden, aşağıda tam olarak ne olduğunu bilmeden kilidini açmaya kalkışmayacaktı.

“Haydi,” dedi, itiraz eden Robin’i oradan uzaklaştırmaya çalışırken. “Zaten kapağı kaldırmak için bir ordu gerek. Yukarı çıksak iyi olacak. Babam nerede olduğumuzu merak etmiştir.”

Alfie’nin merkez oda olduğunu düşündüğü bir odacıktan geçerlerken, Robin yürümeyi kesip Alfie’yi susturdu.

“Şşş! Demin bir şey duydum.”

Alfie nefesini tuttu ve dikkatle dinledi. Yumuşak şıp şıp sesleri, sessizliği bozdu. “Damlayan suymuş sadece,” dedi rahatlayıp oh çekerek. “Az daha kalp krizi geçiriyordum, Rob!”

“Pardon,” dedi Robin yeniden yürümeye başlayıp. “Bu mahzenler tüylerimi o kadar ürpertiyordu ki...” Gürültülü bir şapırtıyla çocuk ortadan kayboldu.

“Robin!” diye bağırdı Alfie, meşalesinin ışığında odanın ortasındaki yuvarlak havuzu gördü. Robin, alçak bir taş çıkıntısına takılıp düşmüştü ve kenara tutunmaya çabalayarak suyun içinde dövünüyordu. Alfie gülmeye başladı, ama hemen ardından bir terslik olduğunu fark etti. “Çabuk, ellerime tutun!” diye bağırdı, Robin yüzeyin altında gözden kaybolurken. Çocukcağz sular püskürterek yeniden yüzeye çıktığında, Alfie onun sağa sola savrulan kollarına yapıştı – parmakları Robin’in kazağına kenetlenirken kuzeninin kazağı üstünden sıyrıldı ve Robin yüzeyin altına kayd. Alfie neredeyse hiç düşünmeden ayak-kabıllarını çıkarıp önce derin bir nefes aldı sonra suya daldı. Yüzeyin altına battığı anda onu derine sürükleyen güçlü bir akıntı hissetti. Kenarlara tutunmaya çalıştı, ama akıntı onu aşağı çekip bir dönemeçten savururken kaygan taşlara tutunamadı.

Nefes alma güdüsüyle boğuşurken paslı, demir bir kapıya doğru sürüklendi. Parmaklıklara vururken yanında duran yumuşak bir şeyi hissetti. Bu, Robin’di. Gözleri yerinden çıkacak gibi olmuştu ve parmaklığa asılırken ağzından baloncuklar dışarı kaçıyordu. El kol işaretleriyle parmaklığın neredeyse bütünü pas kaplamış bir kısmını gösterdi ve çılgın gibi tekmelemeye koyuldu. Alfie de ona katıldı ve metale küt küt vururlarken, kocaman parçalar dökülüp kopmaya başladı.

Alfie'nin ciğerleri, içlerine hava çekmeye can atıyorlardı; çocuğun bütün benliği pes edip derin bir nefes almak istiyordu ama tekme atmayı sürdürdü. Nihayet parmaklığın büyük bir kısmı parçalandı ve Robin tıpkı bir yılan balığı gibi fırlayarak aradan süzüldü.

Alfie kendini yukarı itti ve tahminen Archelon Gölü olduğunu düşündüğü suyun yüzeyine doğru tırmanmaya çabalarken, sivri metal parçaları kollarını çizdi. Ayaklarıyla yerden güç alıp kendini yukarı iterek can havliyle yüzerken yosunlar ayak bileklerine tutundular. Bulanık suyun yüzeyini delip geçen ay ışığını seçebiliyor, ona doğru yüzüyordu. Ciğerleri yanıyor, sudan ağırlaşmış giysileri onu aşağı çekiyordu. Tam bir kulaç daha atacak halim kalmadı derken, Robin'in yanından yüzeye ulaştı ve gecenin tatlı havasını kocaman içine çekti.

Orin Hopcraft'ın Çalışma Odası

Üstlerinden damlayan sularla, demir parmaklıkların tenlerinde bıraktığı çiziklerle dolu bir halde tepeden yukarı tırmandılar. Çamura bulanmış bir şekilde sendeleyerek şatoya vardıklarında beti benzi atmış babasıyla karşılaşmak, Alfie için berbat bir deneyim oldu. Babası yaralarını bantlayıp kendi başlarına bir daha asla alt mahzenlere inmemelerini tembihledi. Alfie, babasının ses tonundaki ciddiyet karşısında onunla hiç tartışmadı.

O gün öğleden sonra anneannesi festival hazırlıkları için Alfie'den yardım istedi. Babası, anneannesine çocukların boğulmaktan kıl payı kurtulduklarını anlatmadı, onun yerine çocukları çalışsınlar diye doğruca köy hizmetleri binası gönderdi. İki çocuk,

büyükannelerini panayır iplerinin arasında dikilmiş, organize komitesinden erkek ve kadınlara talimat yağdırırken buldular. Kadın herkesi görev yerlerine, boya yapmaya veya dekor ve sahneleri onarmaya yönlendirirken, Alfie onu hayranlık içinde seyretti. Binanın içi, hareketli bir arı kovani gibiydi.

“Tam zamanında çocuklar,” diye seslendi anne-annesi. “Şimdi yanınıza gelip sizi kendi ellerimle yataktan dışarı sürüklemek üzereydim. Hadi bakalım, mutfağa. Sizin göreviniz, bal kabaklarını oymak.”

Alfie tek bir kelime edemedi, kadın onları kocaman fırınları ve çay semaverleri olan büyük mutfağa gönderdi. Tüm yüzeyler, her türlü şekil ve ebatta bal kabaklarıyla kaplıydı. Uzak köşeden dehşet dolu bir nefes sesi geldi ve kafalarını çevirip bakınca, ince meyve posaları ve çekirdeklerinden oluşan denizin içinde Madeleine’i gördüler. Kız yerinden fırladı ve kapıya doğru atıldı ama daha yarı yola ulaşmadan kapı gümleyerek kapandı. Madeleine çığlık atıp kapıya vururken, kilidin anahtarla çevrildiğini duydular. Saniyeler sonra servis kapağı açıldı ve gözlerinde muzip bir ışıltıyla büyükannelerinin kafası pat diye belirdi.

“Siz üçünüz aranızdaki meseleyi halledene dek bu kapı açılmayacak. Madeleine günlerdir benim evde surat asarak çileden çıkardı beni. Yaratıcılık gerektiren bir uğraş için emek harcamanın, üçünü-

zün arasını düzeltmesini umuyorum. İçecekler ve sandviçler buzdolabında. Haydi, işe koyulun bakalım!” Kapak pat diye kapandı.

“Ya tuvaletimiz gelirse?” diye seslendi Robin.

“O zaman bir an önce barışsanız iyi olacak,” diye seslendi büyükannesi uzaklaşan sesiyle.

“Böyle bir şeye kalkışacağını tahmin etmeliydim,” dedi Robin, sırtını dolaplardan birine dayayıp kocaman bir bal kabağını eline alırken. “Dediğini yapar – gerekirse bizi bütün gece burada tutar.”

“Eee, ne diyorsun, Maddie?” diye sordu Alfie bir umut. “Dost muyuz?”

Madeleine kabak oymaya devam ederken, kuzenini duyduğuna dair hiçbir belirti sergilemedi. Alfie çaresizce Robin’e bakıp omuz silkti, ardından yere oturup bal kabaklarından birinin başına geçti. Robin iç çekip ona katıldı.

Üçüncü bal kabağını oymanın yarısına gelmişken Robin, alt mahzenlerdeki kilit vurulmuş kapının konusunu açtı. O konuşurken; Alfie, Madeleine’in ellerinin yavaşladığını fark etti. Onların tarafına bakmıyordu belki, ama pürdikkat dinlediğini görebiliyordu.

Alfie, tılsımını gömleğinden dışarı çıkardı ve onu Robin’e gösterdi. “Caspian’a sormadan o şeyi hayatta açmam, ama anahtarın bu olduğuna eminim – üstündeki sembollere tam uyuyor.”

“Ya gerçekten çok kıymetli bir şeyse?” dedi Robin.
“Mesela altın. Belki ejderha da bunun peşindedir!”

“Ejderhalar gerçekten altın seviyor mu, yoksa bu sadece bir efsane mi?” dedi Alfie.

“Geçen haftaya kadar ejderhaların sadece masal olduğunu sanıyorduk. Gerçekte nasıl olduklarını kim bilir?”

Alfie, Robin’in fikrini kabullenmek zorunda hissetti. Artık neye inanacağını gerçekten bilemiyordu.

“Sence yalnız mıdır?” dedi bal kabağına iki tane göz oyarken. “Yani, türünün son örneğidir herhalde. Daha önce hiç kimsenin ejderha...”

Tepelerindeki tezgâhtan iki kez gelen patırtı üzerine ayağa fırladılar ve sohbetleri yarıda kesildi. Madeleine kollarını kavuşturmuş, tezgâhın üstünden onlara bakıyordu. Yanında demin oyduğu iki bal kabağı duruyordu.

“Şimdi size ne olacak anlatayım,” dedi kız sert bir sesle. “Annemle babamın bana inanması için söyleyebileceğiniz hiçbir şey olmadığını kabul ediyorum, bu yüzden sizi affediyorum...”

“Sahi mi?” dedi Alfie. “Ne olgun bir hareket Madeleine, sana teşekkür...”

“EĞER...” diye sözünü sürdürdü Madeleine, “bana arka çıkmadığınız için birer domuz olduğunuzu kabul ederseniz. Kabul mü?”

“Ama bizim söyleyebileceğimiz hiçbir şey olmadığını daha demin kendin söyledin,” dedi Robin. Alfie onu kaburgasından dürttü.

“Kabul. Biz birer domuzuz,” dedi Alfie, nihayet Madeleine onlarla yeniden konuşuyor diye sevinierek. “Bundan sonra sana daima arka çıkacağız.”

“Eee?” diye Madeleine, Robin’e sordu. Alfie onu bir kez daha dürttü.

“Tamam,” dedi Robin kardeşi dışında her yere bakarak. “Kabul.”

“Pekâlâ. Şimdi bana mahzenler ve ahırın tepesindeki o şey hakkındaki her şeyi anlatacaksınız – ayrıca sakın bir daha bensiz şatoyu keşfe çıkmayın. Bir şey daha var,” diye ekledi, Alfie ve Robin daha tek bir sözcük edemedi. Üstlerine domuz burnu oyduğu, tezgâhtaki iki balkabağını başıyla gösterdi. “Bu, sensin,” dedi Alfie’ye ve yamuk ağızlı, şaşlı gözlü, dişlek bal kabağını gösterdi. “Diğeri de sensin,” dedi Robin’e. Onunki daha da çirkindi.

Alfie şaşkınlıktan afallamış halde bal kabaklarına bakakaldı. “Vay be,” dedi sonunda gözlerini bal kabağından Robin’e çevirirken. “Seni kusursuz yapmış.” İki kahkahalara boğuldular; Madeleine bile ağız kenarlarının bükülüp tebessüme dönüşmesini engelleyemedi.

“Seni de bire bir yapmış,” dedi Robin, Alfie’ye dönüp. “Bir de bedeni olsaydı, hanginizin gerçek sen olduğunu anlayamazdım.”

Alfie yerden avuç dolusu, vıcık vıcık posa alıp Robin’e fırlattı. Robin eğilince kafasını sıyırdı ve doğruca Madeleine’in göğsüne çarptı. Madeleine çığlık atıp, turuncu renkli iğrenç posadan iki avuç aldı ve onlara attı, hem Alfie’yi hem Robin’i yüzlerinden vurdu. Büyükkanneleri tüm bu patırtının neyden kaynaklandığını anlamak için kapıyı açtığında, Alfie ve ikizler, tepeden tırnağa bal kabağı posasıyla kaplı halde, kahkahalar içinde yerlerde yuvarlanıyorlardı.

“Gördüğüm kadarıyla boş durmamışsınız. Bu barıştığınız anlamına mı geliyor?”

Alfie bir yandan kazağından çekirdek ayıklarken, kaşlarını kaldırıp Madeleine’e baktı.

“Şimdilik,” dedi kız ciddileşerek, ancak o sırada kocaman bir bal kabağı parçası kafasından aşağı akıp şap diye yere düştü.

Ertesi sabah Büyük Salon’da kahvaltı ederlerken Alfie babasının tuhaf davrandığını fark etti. Eli kolu yerinde durmuyor, bir sonraki gün gerçekleşecek olan doğum günü planlarından konuşurlarken pişmiş kelle gibi sıırtmamaya çabalıyordu. Alfie, doğum günü Samhain Festivali’nin açılış gecesine denk

geldiği için şatoda parti vermenin anlamsız olduğuna kanaat getirmişti. Kutlamalar zaten parti havasında olacaktı, hem tüm köy bir araya toplanacaktı.

Tıngırdayan zil sesi sohbetlerini böldü ve hep birlikte kafalarını çevirip, kapı ağzında duran Ashford'ı gördüler. Kâhya, herkesin dikkatini toplayınca boğazını temizleyip şöyle dedi: “Bayan Amy Sui ziyaretinize geldi.”

“Selam Al,” dedi Amy ve kayıtsız bir edayla, sanki tüm hayatı boyunca orada yaşamışçasına avare adımlarla odaya girip, bir sandalye çekerek masanın başına geçti.

“Amy!” diye bağırdı Alfie, en yakın dostunu yeni evinde ansızın görmenin şaşkınlığı içinde. “Sen ne zaman vardın buraya?”

“Onu dün gece geç saatte tren istasyonundan ben aldım,” dedi babası kendiyle epey gurur duyar bir halde. “Birkaç gün bizimle kalacak.”

“Doğum gününü kaçıracığımı sanmadın herhalde, değil mi?” dedi, sözde şaşırmış bir ifade takındı ve ardından Ashford'ın önüne koyduğu böğürtlenli kreplere yumuldu. “Bu arada,” diye ekledi masaya kırıntı yağdırırken, “dün gece seninle karşılaşırım diye odamdan çıkmama izin verilmedi, bu yüzden kahvaltıyı bitirir bitirmez bütün şatoyu turlamak istiyorum. Burası müthiş!”

Alfie'nin babası atölyeye ekipman almak üzere kasabanın yolunu tutarken; Alfie, Amy'ye kaleyi gezdirdi ve Hexbridge'e taşındığından beri başına gelen her şeyi ona anlattı. Hatta Orin'in mektubunu bile gösterdi ve dostunun uçan halıların, ejderhaların, druidlerin ve büyüünün varlığını bu kadar kolay kabul etmesine inanamadı. Kızın bunlar karşısında tek söylediği şu oldu: "E yani efsaneler de bir yerden çıkıyor olmalı."

Öğleden sonra Ashford, keşfe ara vermiş, kütüphanede çizgi roman okuyan Alfie ve Amy'ye kütüphanede masasında çay sofrası hazırladı.

"Bunlar anneanneminkilerden bile güzel!" dedi Amy. Pasta standındaki envaiçeşit sandviç, kek ve ikrama dalarken, Ashford onlara porselen demlikten kuş üzümü çayı koydu. "Aman sakın bunu ona söylemeyin." Alfie'ye ve Ashford'a keskin bir bakış attı.

Ashford göz kırptı. "Emin olun, sırlarınız en az benimkiler kadar güvende."

"Onu sevdim," dedi Amy, Ashford odadan çıktıktan sonra.

"Sence de adamda bir tuhafılık yok mu?" diye sordu Alfie.

"Ne gibi?"

"İlk geldiğinde biraz huysuzdu, sonra kendisine hiçbir yer gösterilmediği halde şatonun içini dışını

ezbere biliyordu. Dakikalar içinde ne istesek pişiriyor, ne istesek getiriyor ve haline bakılırsa... ne bileyim... adamın keyfi *hep yerinde!*”

Amy tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Ne olmuş yani? Adam iyi bir kâhya diye mi endişeleniyorsun? Ayrıca mutlu olmak ne zamandan beri suç?” Alfie omuz silkti. “İşte aldın cevabını. Şimdi daha önemlisine, ejderhaya gelelim – bu konuda ne yapacaksın?”

Bu, bir süredir Alfie’yi rahatsız eden bir soruydu. İnsan ipini koparmış bir ejderha görürse kime söylerdi? Gelgelelim buna inanacak birilerini bulsa bile, onlar bu konuda ne yapabilirdi ki? “Hiçbir fikrim yok. *Orin’in çalışma odasında ejderhaları nasıl kovacağımıza dair bir şeyler bulabiliriz* diye düşünmüştüm ama girişi hâlâ bulamadım.”

“Buraya bakmayı denedin mi?” dedi Amy geçirdikten sonra ayağa kalkıp etrafına bakarak. “Kütüphaneye yakın olması akla yatkın geliyor.”

“İlk baktığım yerdi,” dedi Alfie bisküvilerin sonuncusunu yerken. “Duvarlardaki panoların her birini itip kaydırmaya çalıştım ve raflardaki tüm kitaplara bastırdım, ama hiçbir şey çıkmadı.”

“Belki denediğin yöntemler fazla basit kalmıştır. Bahse girerim bulacak kadar zeki misin diye seni sınıyor. Mektupta başka gizli mesaj olmadığından emin misin?”

Alfie hâlihazırda mektubu onlarca kez kontrol etmişti, ama hem tılsımla hem de tılsım kullanmadan bir kez daha gözden geçirdi. “Hiçbir şey yok,” dedi iç çekip.

Amy parmaklarını, şömineyi çevreleyen duvardaki incelikle işlenmiş panellerin üstünde gezdirdi. “Bunun arkasında olduğuna eminim.” Lambaları yerinden oynatmaya, döşemeleri ittirmeye koyuldu ama Alfie bunların hepsini çoktan denemişti. Ah keşke Orin ona bir ipucu daha verseydi – yoksa çoktan vermiş miydi? Alfie başını eğip tılsıma baktı. Orin’in mektubu, sahiden de çalışma odasını bulmak için bir ipucu barındırıyor muydu acaba? Merceği gözüne koydu ve kütüphaneyi taradı. Neredeyse anında, Amy’nin arkasında kalan panellerin birinden gelen titrek bir ışık gördü. Alfie panele doğru koştu ve tahta panelin üstüne çizilmiş küçük bir çember gördü. Orin’in mektubundakiyle aynı parlak mürekkep kullanılmıştı.

“Bir şey mi gördün?” diye sordu Amy.

“Orin’den bir mesaj daha,” dedi Alfie, çöküp panoya oyulmuş çizimleri incelerken. Çember, ahşaba oyulmuş bir güneşin etrafına çizilmişti. Alfie çok yakından bakınca gözü tılsımındakilere benzer küçük run harflerini seçti. “Sanırım bu, bir çeşit anahtar deliği.”

“Peki anahtar nerede?” diye sordu Amy.

Alfie tılsımı boynundan çıkarıp oyuğa bastırdı. Tılsım, tıkırdayarak yerine otururken, bedenine bir heyecan dalgası yayıldı.

“Dâhiyane!” diye haykırdı Amy, tılsım saatin ters yönünde dönmeye başlarken.

Üç tur döndükten sonra serbest kaldı ve önlerindeki panel açıldı. Neredeyse hiç tereddüt etmeden kapıdan geçtiler ve kendilerini yine raflarla kaplı başka bir odada buldular. Raflarda yüzlerce kitabın yanı sıra içlerinde renkli tozlar, şifalı otlar ve neredeyse tamamı kurumuş sıvılar bulunan her biçimde ve ebatta kavanozlar duruyordu. Şöminenin başına kocaman bir sandalye çekiliydi. Orin Hopcraft’ın çalışma odasını bulmuşlardı. Alfie gözle görülür birazcık bile toz olmamasına şaşırılmıştı. Sanki druid daha demin, kısa bir süreliğine dışarı çıkmıştı; oysa bu oda yüzyıllardır boş olmalıydı.

“Şu kitaplara bir bak,” dedi Amy kapak sırtlarındaki başlıkları okurken. “*Kâhinler için İleriye Görme Rehberi, Sağlık ve Saadet Veren Şifalı Otlar, Mısır’ın Kayıp Büyüleri, İngiliz Adalarının Unutulmuş Canavarları, Kertenkele İç Organlarını Kullanarak Salgınları ve Kar Fırtınalarını Önceden Görme.*” Alfie gülümsedi. Topu topu birkaç raf dolduran bu kitaplar, Madeleine’i tüm kütüphanenin Robin’i sevindirdiğinden daha mutlu edecekti.

Pencerenin altındaki küçük masada havan ve havan tokmağı, bunların yanında karıştırma ve kesme işleri için dizi dizi yerleştirilmiş gümüş takımlar vardı. Masanın üstünde, bu sefer normal mürekkeple yazılmış bir not duruyordu.

Sevgili Alfie,

Çalışma odamı bulduğun için seni tebrik ediyorum. Umarım benim minik sınavım canını sıkmamıştır. Gececeğini biliyordum. Toplamak için çok uzaklara seyahat ettiğim buluntu ve yazıların yanı sıra sihirli alet edevat ve notlarımın çoğu burada. Umarım ilgini çekerler, ancak senden anlamadığın hiçbir şeyle deney yapmamamı rica edeceğim. İşte bu noktada şatonun altındaki mühürlü odadan söz etmek istiyorum – Alfie'nin nefesi boğazına takıldı. Sakın o kapıyı açmaya kalkışma. Her ne kadar onu açmak için gizli bir büyü ve tonla beygir gücü gerekse de, işi şansa bırakmak istemiyorum.

Sen on üçüne basınca, uğrunda tüm ömrümü harcadığım bilgi arayışımın meyvelerinden faydalanabilmen için sana druid felsefesi ve halk büyüü konularında öğretmenlik yapacağım.

Sonsuza dek dostun,

Orin Hopcraft

“Yok artık! Hem şatoya miras kondun *hem de* büyücüden ders mi alacaksın?” dedi Amy, onu itekleyerek. “Mektuplaşarak mı ders verecek sence? Caspian Bone denen şu adam aracılığıyla yeni mektuplar ve testler mi gönderecek dersin?”

“Büyücü değil, druid,” dedi Alfie. Mektubun son kısmını hiç umursamamış, aklı sadece mahzendeki yer kapağına takılmıştı. Mektubun bununla ilgili daha fazla şey anlatmasını bekliyordu, ama tüm okuduğu bir uyarıydı. Orin, kapıya mühür demişti. Mühürler, bir şeyi içeri hapsetmek için kullanılıyor muydu? Şatonun altına kapatılıp mühürlenmiş şey ne olabilirdi ki?

“Alfie, neredesin?” diye çok uzaktan biri seslendi.

“Babam,” dedi Alfie. “Haydi, burayı görmeden çıkalım. Görecek olursa, bunlarla uğraşmama hayatta izin vermez.” Fırlayıp kütüphaneye koştular ve Alfie, babası kapıyı açmadan saniyeler önce çalışma odasının girişini kapattı. Eline geçen ilk fırsatta bu odaya bir daha uğramayı kafaya koymuştu.

Kış Kralı ve Kader Tanrıçaları

Alfie doğum gününde, tüm hayatı boyunca gördüğünden daha fazla hediye aldı. En sevdiği hediye babasındandı. Son birkaç haftada babasının atölyesinden gelen çekiç ve testere gürültülerini merak ediyordu zaten. Alfie, avluda karşısına çıkan tuhaf nesnenin üstündeki çarşafı çekip çıkarınca, her şey göz önüne serildi ve ortaya, suda yüzen plastik varillerin tepesine monte edilmiş tahtadan bir sal çıktı. Salın üstünde sığınacak yer olsun diye minik bir çadır bile kuruluydu.

“Aslında Leonardo’nun kayık ayakkabılarının yeni ve geliştirilmiş halini verecektim, ama bununla gölde daha çok eğlenirsin diye düşündüm,” dedi babası gülümseyerek.

“İnanılmaz!” dedi Alfie salın üstüne atlayıp.

“En havalı hediyeleri siz yapıyorsunuz Bay B!” dedi Amy. “Güverteye çıkmaya müsaade var mı, Kaptan Al?”

“Var. Çık da şu güverteye bir paspas çek bakalım, denizci!”

Alfie’nin babası kahvaltıdan sonra köyün yolunu tuttu. Köydeki yetişkinlerin çoğuna anneannesi tarafından tezgâh kurma ve pazar meydanını süsleme görevleri verilmişti. Böylece Alfie’nin tüm okul arkadaşları o günü şatoda geçiriyorlardı. Alfie’nin kedisi Galileo, giderek büyüyen hediye paketi yığınınan oldukça memnun görünüyor, Alfie hediye üstüne hediye açtıkça ambalaj kâğıtlarının içine dalıyordu. Alfie’ye Amy’den casus seti, Robin’den el yapımı bir kutu oyunu, Madeleine’den ise epey uzağa su atabilen iki adet su tabancası gelmişti. Tüm hediyeler açıldıktan sonra salı sürükleyerek göle götürdüler ve su tabancaları ellerinde, sırayla sala bir saldırıp bir savunarak, Jimmy’nin yanında getirdiği koca bir poşet dolusu su balonuyla su savaşı yaparak, epey ıslak bir sabah geçirdiler.

Öğleden sonra Ashford çocuklara festival için yapılan pastaları süsleme görevi verdi. Alfie, Jimmy ile eşleşmişti ve pastanın üstüne dökülmek yerine arkadaşının ağzına dökülen çikolata miktarı onu çileden çıkarıyordu.

Alfie, Madeleine'in biraz tuhaf davrandığını fark etti. Hediyeleri açtığından beri kuzeni onunla pek konuşmamıştı.

“Madeleine hâlâ bana kızgın mı?” diye sordu Robin’e.

“Sorun sen değilsin. Madeleine, Amy’ye çok imrendi. Muhtemelen şehirli olduğu için. Onun yanında havalı olmaya çalışıyor. Sakın ona bundan söz etme, yoksa beni öldürür.”

Madeleine'in alışılmadık görüntüsü şimdi anlam kazanmıştı işte. Üzeri kuru kafa desenli bir tişört giymiş, altına kemerinden gümüş zincir sarkan siyah kot geçirmişti. İtinayla düzleştirilmiş saçlarına mor postişler takılıydı. “Gerçekten onun gibi mi giyinmeye çalışmış?” diye sordu Alfie.

“Aynen. Bu sabah Holly, onun saçını yapmak için bir saatini harcadı.”

Madeleine birinin kendi hakkında konuştuğunu basbayağı sezdi. Onlara surat yaptı ve keklerin üstüne kremayla minik, beyaz kuru kafalar çizmeye geri döndü.

“Hey, ben de şehirde yaşadım,” dedi Alfie, Jimmy bir kez daha çikolataya uzanırken spatulayla eline vurdu. “Bana tapındığı yok oysa.”

“Evet de, sen havalı değilsin ki.” Robin, kremasına mavi gıda boyası katıp karıştırdı. “Oysa Amy’nin bir havası var.”

“Aha, anladım,” dedi Alfie sırıtarak. “Ondan hoşlanıyorsun yani?”

Mavi krema topu başının üstünden geçerken, Alfie çabucak eğildi.

*

Cadılar Bayramı olduğundan herkes kostümlerini getirmişti. Ashford çoktan kendisininkini giymişti – siyah bir takım elbise ve uzun, eğri gagalı bir kuzgun maskesi. *Caspian Bone’la alay ediyor herhalde* diye düşündü Alfie. Kâhya, kostümüyle hukuk danışmanına sataşıyordu sanki. *Acaba ikisinin arasında bir husumet mi var* diye merak etti.

Alfie ne kostümü giyeceğine hâlâ karar verememişti. Diğerlerinin çoğu zombi, korsan veya vampir olmuşlardı. Madeleine’in kostümünün hayal gücü biraz daha yüksekti – kurt maskesi takmış Kırmızı Başlıklı Kız. Robin, çılgın mucit; Jimmy ise oduncu kılığına girmişti. Amy, üzerine karanlıkta parlayan, iskelet çizimli siyah bir tayt giymişti ve kıyafetine uysun diye yüzüne kuru kafa çiziyordu.

“Arkadaşın Artan’ın bizimle olmaması yazık,” dedi göz yuvalarına dikkatle siyah boya sürerken.

“Ayy, evet,” dedi Madeleine. “Bayılırdı. En azından bir ağaca saklanıp seyredemez mi?”

“Tabii ya! İkiniz de harikasınız.” Alfie birden fark etti ki, ne kostüm giyeceği aslında baştan beri belliydi. Hazırlanmak üzere fırladı gitti.

O akşam Ashford çocuklardan oluşan tören alayını tepeden aşağı yürüttü. Çocuklar yılan gibi kıvrılarak köye doğru ilerlerken, bal kabağından fenerler usulca yolu aydınlatıyor, Alfie herkesin heyecanını sezebiliyordu. Jimmy neşe içinde bunun, herkesin gece yarısına kadar oturabildiği senenin tek günü olduğunu söyledi ona.

Alfie'nin şaman kostümü, sohbetin merkezi haline geldi. Alfie, mahzendeki Nuh Nebi'den kalma battaniyelerden birini cübbe gibi üzerine geçirmişti. Eğri büğrü eski bir süpürge sopası, asaya dönüştürülmüştü ama kostümü asıl taçlandıran, peleriniydi. Sırtına kocaman bir ayı postu geçirmişti ve pençeleri omuzlarından aşağı sarkıyordu. Kafası bir kapüşon gibi Alfie'nin başını kaplıyor, boyalı yüzüne uğursuz gölgeler savuruyordu.

“Sanki doğrudan bana bakıyor,” dedi nefesi kesilen Holly. “Ne kadar ürkünç görünüyorsun!”

“Elbette öyle gözükür,” dedi Madeleine gururla. Alfie onun aslında Artan'dan söz ettiğini biliyordu.

Alfie, Hexbridge köyünü çok seviyordu. Karman çorman eski sokaklarla; ahşap kirişleri, kabarık duvarları ve eski pencereleri olan minik evlerle doluydu. Bu gece bütün köy bal kabaklarıyla, binaların ve lamba direklerinin arasına asılı iplere dizilmiş

titrek ışıklarla aydınlatılmıştı. Kalabalık pazar meydanının çevresindeki her pencere kenarında fenerler, usul usul parlıyorlardı. Havada tanıdık kokular süzülüyordu – elmalı şekerlemeler, tost gibi kızarmış bal kabağı kabukları, rosto et ve tarçınlı elma şırası.

“Hey, Alfie!” diye seslendi babası ve başında beklemekle görevli olduğu suda yüzen elma fiçılarının oradan el salladı. “Şahane kostüm, evlat. Kürklü dostun yüzyıllardır şatodan dışarı ilk defa adım atıyor herhalde!” Alfie, babasının bu sözleri üzerine Artan’ın yüzünü oynatmadan durmasını umuyordu.

Alfie kendini bildi bileli ağızla elma kapma yarışında iyi değildi ama işin aslı, kimse değildi zaten. Sadece ağzını kullanarak suyun üstünden elmayı kapabilen tek kişi Amy olmuştu. Sıra Alfie’ye gelince pek uzun sürmedi. Birkaç saniye geçmişti ki öksürüp sular fışkırtarak geri dikildi ve herkes alkışa başlayınca afalladı.

“Çok etkileyici, Alfie,” dedi babası. “Ama bana sorarsan kuralları çiğniyorsun. Elmayı kendi ağzıyla yakalaman gerek.”

Alfie şaşkınlık içinde Artan’ın dişleri arasından elmayı almaya uzanırken, Amy hemen bir fotoğraf çekti.

“Kostümler elma yemezler!” diye fısıldadı Alfie, hiç kimse bakmıyorken.

“Pardon! Ağzıma sürmeyeli yıllar olmuş,” diye mırıldandı ayı. “Gerçi şu an midem kaldırır mı bilemiyorum.” Alfie bu berbat şakaya inleyerek tepki verdi ve birlikte Gertie Entwhistle’ın elma şekeri ve pamuk helva tezgâhına doğru yol aldılar.

“Kış Kralı için oy vermeyi unutma,” diye seslendi anneannesi. Kadıncağız meydanın ortasında yakılan ateş için toplanmış tahta parçaları dolu el arabasını vızır vızır yanlarından sürüp geçti. “Taç töreni, saat dokuzda köy binasında.”

“Kış Kralı nedir?” diye Alfie kuzenlerine sordu. Bir yandan elma şekerlerinin parasını öderken, Gertie Entwhistle’ın zombi makyajına ve kan lekeli önlüğüne bayıldı (Gertie’nin her duruma uygun bir önlüğü vardı).

“Bu bir gelenek,” dedi Madeleine. “Her sene birine taç takarız. Kim kral seçilirse, yazın kraliçe seçilene kadar kasabanın uğurlu maskotu gibi etrafta dolanır. Bayan Reynard bunun asırlardır yapıldığını söylüyor.”

“İlginç bir kolye,” dedi Edward Snoddington. Hugo Parsley’i yanına almış dolanırken, yanlarından geçiyordu. Her iki oğlan da vampir dişleri takmış, siyah smokinlerle dolanıyorlardı ve kendilerini bir şey sandıkları her hallerinden belliydi. “Tabii anca sonradan görmüş zenginler, sahip oldukları altınları etrafa gösterirler.”

Alfie başını eğip bakınca gördü ki tılsım, ağzıyla elma kapmaya çalışırken cübbesinin arasından dışarı fırlamıştı.

“Hey, ahmak kafalar! Birbirinize ne kadar yakışmışsınız, kıyafet uyumunuza bayıldım,” dedi Jimmy sırtarak ve bunu karşılığında Edward’ın ters bakışlarına hedef oldu, Hugo ise onu itekledi.

“Eyvah! Bunu yapmayacaktı,” diye Robin, Alfie’ye fısıldadı.

Jimmy bir nara attı ve Hugo’yu Edward’a doğru geri itti. Saniyeler içinde üç oğlan arasında kavga koptu. Alfie tam aralarına atlayıp ayıracakken; Amy’den gelen çığlık, arbedeyi böldü. Amy çocukların arasına dikilmiş, peygamberdevesi stilinde dövüş pozunu alıp ellerini kanca gibi yaparak Edward ve Hugo’ya kobra bakışı atıyor, gözlerini onlardan hiç ayırmıyordu. Alfie sırttı. Bunu son yaptığında, Vinnie ve Weggis anneannesiyile yaşıyor diye onunla alay ediyorlardı. Yerden hafif kaldırdığı bacağı, her an saldırıya geçecekmişçesine kıpırdanıyordu.

İki oğlan ona baktılar, ardından sanki bulunmaları gereken başka bir yer varmış gibi dağıldılar. Önce aylak aylak geziniyormuşçasına yürüyüp, ardından hızlı hareketlerle Edward’ın annesinin yanına gittiler. Alfie onları seyrediyordu. Kadın, tezgâhların arasında süzülüyor, her zamanki hor gören bakışlarıyla etrafı süzüyordu.

“Aynen öyle, ikileyin bakalım,” dedi Amy ve ellerini çocukların gittiği tarafa çevirdi.

“İnanılmazdı!” dedi Madeleine, hayranlık içinde Amy’ye bakarken.

“Evet, çok iyiydi,” dedi Alfie pis pis sırtarak. “Ama bu numarayı sonsuza kadar çekemezsin. Acaba biri sana meydan okumadan önce gidip biraz ders mi alsan diyorum?”

“Şimdiye kadar kimse sınımadı beni,” dedi Amy hafif eğilerek selam verip. “Her neyse, o kadar çok film seyrettik ki bu konuda bir usta oldum artık. Kung Fu, bir düşünce biçimidir.”

Alfie gözlerini devirdi ama kendini gülmekten alıkoymadı. Tılsımı cübbesinin içine geri tıktırırken, başının üstünde bir titreşim hissetti – Artan hırıliyordu. Çocuk kafasını çevirince, bitişikteki tezgâhın standın başında Murkle ve Snitch’i gördü. Kadınlar gözlerini ona dikmiş, kafalarını düşünceli tavırlarla yana yatırmışlardı. Fark edildiklerini anladıklarında oldukça acayip bir tavır sergilediler. Gülümsediler.

“Sakin ol,” diye fısıldadı Alfie, hayvan üstlerine atılacak korkusuyla Artan’ın ön patilerine tutundu. “Sana ne oluyor yahu? Onlar bizim okulun başöğretmenleri altı üstü.” Kız kardeşler kalabalığın arasına karışırken, Artan’ın hırıltısı geçti. Alfie kadınların keskin, küçük gözleriyle değil de sadece

ağızlarıyla gülümsemeleri karşısında huzursuz hissetmekten kendini alıkoyamadı.

Meydanın göbeğinde, havuzun üzerine sarkan menteşeli bir tabure duruyordu. Bay Ramdhay üzerine oturmuş, onu suya düşürme umuduyla küçük bir hedefe fasulye dolu torbalar atan çocukların başarısız atışlarıyla dalga geçiyordu.

“Murkle ve Snitch’i suya düşürmeyi tercih ederdim,” dedi Alfie, sıra kendisine geldiğinde.

“Neden burada olduklarından bile emin değilim,” dedi Robin. Yanlarından sürtünerek geçen herkese pis pis bakan iki okul müdiresinin kalabalığın arasından sessizce ilerleyişlerini seyretti. “Sanki eğlenmekten çok anlıyorlarmış gibi.”

Arkalarından büyük bir şapırtı duyuldu ve kalabalıktan tezahüratlar geldi. Dönüp baktıklarında sıırılsıklam olmuş Bay Ramdhay’in yalpalayarak havuzdan çıkışını ve zevkten ağzı kulaklarına varan Madeleine’i gördüler.

“Hiç değilse iyi atış yapan biri çıktı!” dedi adam gözlerindeki suyu silerken. Talihsiz Bayan Reynard, tam da oradan geçecek anı bulmuştu, çünkü kalabalık bir anda tezahürat etmeye başladı, çevresini kuşattı ve Bay Ramdhay’in yerine geçsin diye ismini bağırdı. “Sanırım görevi devretme zamanım geldi,”

dedi Bay Ramdhay kadının tabureye tırmanmasına yardım ederken. “Merak etme, atışları berbat.”

Köyün saati dokuzu vurunca, herkes apar topar köy binasına götürüldü. Kürsüde içi boşaltılmış meşe kütüğünden bir taht duruyordu. Anneanesi, yanında Alfie’den pek de büyük olmayan bir kız çocuğuyla birlikte tahtın yanma dikilmişti. Alfie kızı tanıdı, Jimmy’nin kız kardeşlerinden Orla’ydı. Üzerine yeşil bir elbise giymiş, başınaysa sürekli gözlerine düşen ipek çiçeklerden bir çelenk takmıştı.

“Bildiğiniz üzere Cadılar Bayramı, Samhain Festivali’nin bilinen adıdır. Samhain Festivali, köyümüzün en eski geleneklerinden biri,” diye konuşmaya başladı Alfie’nin anneanesi. “Hasadı, yazın sonunu ve kışın gelişini kutluyoruz. Şimdi geriye son bir törenimiz kaldı. Oylarınızı saydık ve Kış Kralı...” deyip katlı bir kâğıt parçasını açtı ve güldü.

“Şey, bu çok uygun oldu aslında. Hexbridge Şatosu’nda yüzlerce yıldır kimse oturmuyordu. Görünüşe göre neredeyse buradaki herkes şatonun yeni sahibinin bu gece taç takmasını istiyor. Lütfen Kış Kralı için, torunum Alfie Bloom için ayağa kalkın!”

Herkes alkış patlatıp başını ona çevirirken, Alfie pancar gibi kızardı. Kalabalığın içinden yan yan yürüyüp sahneye yaklaşırken, bacağı bir şeye takıldı ve öne doğru sendeledi. Milletin önünde tam yere kapak-

lanacakken onu omuzlarından tutan bir çift ele büyük minnet duydu. “Teşekkürler,” diye fısıldadı. Ardından kendini kurtaran kişiyi, yani Bayan Snitch’i görünce şaşkınlık içinde sıçradı. Kadın çocuğun sırtına sertçe vururken, yüzüne tatmin dolu bir gülücük takındı.

“Git de tahtına çık... *Majesteleri.*”

Artan yeniden hırıldamaya başlamadan, Alfie alelacele sahneye çıktı. Herkesin önünde yerine otururken, meşeden yapılma kocaman tahtın üstünde kendini cüce gibi hissetti.

“Şimdi Orla Feeney, bu senenin Yaz Kraliçesi, Kış Kralı’na tacını takacak,” diye duyurdu anne-annesi ve Jimmy’nin kız kardeşi öne adım atarken, gözlerine düşen çiçekten tacı yukarı itti. Kış tacı, birbirinin üstüne binen meşe yapraklarıyla kaplı bir çemberden oluşuyordu. Tacı kuşatan altın rengi çobanpüskülü yaprakları dimdik duruyor, taca bir asalet katıyordu. Orla, tacı Artan’ın başına taktı ve çocuğun yanağına telaşlı bir öpücük kondurup kalabalıktan son kez tezahüratları toplarken, Alfie geri çekilmemek için kendini zorladı.

“Şimdi, dans zamanı!” dedi anneannesi. Ellerini çırttı ve Bay Ramdhay eline kemanını geçirip müzik grubuna eşlik ederek halk müziği çalmaya başladı.

Saatler sonra bütün aile apar topar şatonun yolunu tutmuşken, Alfie bunun o güne kadarki en güzel

doğum günü olduğunu ilan etti. Yetişkinler iyi geceler deyip Büyük Salon’a girerek gözden kaybolur kaybolmaz, Artan havada süzülüp Alfie’nin sırtından indi.

“Yolcular, yerlerinize geçin!”

Artan onları basamaklardan yukarı uçurup kordondan götürürken, Amy sevinç çığlıkları attı; Alfie ve ikizler de onu seyredip güldüler.

“Bu muhteşem akşam için teşekkür ederim,” dedi ayı, çocuklar sırtından inerken. “Minnetimi göstermek için hepinize birden ayı gibi sarılmak istiyorum.” Bunun üzerine kendini onların etrafına sardı ve o kadar sıkı ki, Alfie bu şakanın karşısında inleyemedi bile. Sonra Artan kulesine geri uçtu ve çete, kütüphanenin yolunu tuttu.

“Bu odanın kokusuna bayılıyorum,” dedi Amy derin bir nefes çekip. Alfie tacını güvende olsun diye aslan başlı kartal oymalarından birinin üstüne yerleştirdi ve gizli kapıya yöneldi. İkizlere, yatmadan önce Orin Hopcraft’ın çalışma odasını göstereceğine söz vermişti.

Panel kaplı duvara ulaştığında, yukarıdan bir yerden gelen *klik-klak-vırr*, *klik-klak-vırr* seslerini duydu. Şaşkınlık içinde başını kaldırdı ve Moira heykellerinin hareket ettiklerini gördü. Kader tanrıçaları dokuma çarkında iplik örüp, ölçüp keserken

çıkırık ses çıkarıyordu. Minik figürler dudaklarını oynatmadan şarkı söylerken çocukların hepsi birden büyülenmiş halde seyrettiler.

*Biz Moira kardeşleriz, diğer adımız Kader,
Herkes ölene kadar, bizlere boyun eğer.*

*Şefkatli Klotho'yum ben, en genç kız kardeş benim,
Kader ipliği örüp şimdiyi belirlerim.
Adil Lakthesis adım, yazgın benim elimde,
Ömüre iplik biçerim, geçmişin hep benimle.
Ben dehşetli Atropos, ipliği ben keserim,
Gelecekte ne olacak, bir tek ben bilirim.*

*Alın yazısıyız biz, hiç kimse kandıramaz,
Ne insan ne tanrılar, bize karşı çıkamaz.*

Kız kardeşler şarkılarını bitirdiler ve işlerini yapmayı sürdürdüler. Alfie tereddüt içinde yukarı uzandı ve heykellerin gözlerinin önünde kollarını havaya savurarak salladı. Aşağıda onları dinleyen dört çocuk umurlarında değil gibiydi.

“Daha önce konuşmuşlar mıydı?” diye sordu Amy.

“Hayır,” dedi Alfie. Oymalara uzun uzun bakıp, bu ahşap figürlere neyin güç verdiğini merak etti. “Daha önce hareket ettiklerini bile görmemiştim.”

“Belki otomattır,” dedi Robin. “Geçen sene Bowes Müzesi’nde gördüğümüz gümüşten yapılma mekanik kuğu gibi.”

“Bunların kurmalı mekanizması olduğunu sanmıyorum,” dedi Madeleine, sandalyeye çıkıp dengede durdu ve oymaları inceledi. “Ayrıca o sesler gerçektir.”

“Kulağa tuhaf gelecek biliyorum,” dedi Amy, “ama aranızda, benim dışımda bu sesleri dışarıdan değil de kendi kafasının içinden duyduğunu düşünen var mı?”

Alfie, Amy’nin haklı olduğunu fark etti. Sesler sanki kafasının içinde konuşmuştu. Orin mektubunda Moiralardan söz ettiğinde, Alfie kafasında onu ilahi güçlerle konuşurken canlandırmıştı. Demek ki aslında druid, bu ahşap heykellerle konuşmuştu!

Robin bir şey söylemek üzere söze girecekken, Alfie onu susturdu. Üç kadından en genci başım ona doğru çevirmişti ve Alfie bir kez daha onun sesini kafasında duydu.

*Yaşlıdır babasından, hem şanslı hem lanetli,
Doğar doğmaz omuzuna, ağır bir yük verildi.
Nice insanlar öldü, gizli büyüünün peşinde,
Dahası da geliyor, bugünlerden birinde.*

“Ne oluyor?” diye sordu Robin. Alfie parmağını onun dudaklarına götürdü ve bir şey dinlediğini anlatmak için ellerini kulaklarına götürüp havada daireler çizdi. Ses solup giderken ikinci kız kardeş konuşmaya başladı.

*Binmişler ensesine, gözleri dönmüş halde,
Kazandılar bu akşam, anahtar ellerinde.*

İkinci kız kardeş susunca en yaşlıları kendi sözüne başladı.

*Eşi dostu yanında, sisler kuşatana dek,
Yense de bu düşmanı, yenileri gelecek.
İyilik güç bulacak, asır süren kavgada,
Önce kendi içinde savaş vermek zorunda.*

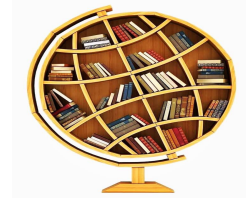
“Ne acayıptı!” dedi Madeleine üç heykel kadın da yeniden hareketsiz oymalara dönüşürken. Alfie bir yandan mısraları mırıldanarak tekrar edip öte yandan üzerine yazacak bir şey ararken, herkesin kendisine baktığını hissetti.

Bir tükenmez kalem bulup duyduğu sözcükleri karalarken, “Sana dediklerini mi yazıyorsun?” diye sordu Madeleine.

“Çoğunu yazabildim sanırım,” dedi Alfie niha-
yet. Sözcükleri okuyup ne anlama geldiklerini bul-
maya çabalarken, boynunu kaşıdı. İkinci kız kar-
deşin mısrasını okurken midesini buz gibi bir his
sıkıştırdı. Alfie cübbesinin içini çılgın gibi aranmaya
başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Amy.

“Tılsım,” diye haykırdı Alfie dehşet içinde. “Git-
miş!”

15

Yangın!

Amy tatilin çoğunu Hexbridge’de tılsımı bulmak için pazar meydanının altını üstünü getirerek geçirmişti ve Alfie, biraz vicdan azabı çekiyordu; fakat tılsımı bulmak zorundaydı. Artan bile ısrarla aramaya katılmak istemiş, kimseye gözükmeme konusunda aldığı sıkı tembihin üzerine gece yarısı uçup tepe yamaçlarını, köy meydanını taramıştı. Festival stantlarının sonuncusunu kaldırırken anneannesine yardım eden Alfie, tılsımın sonsuza dek kaybolduğu duygusuna karşı savaş veriyordu.

Hafta bittiğinde Alfie’nin babası, Amy’yi arabayla tren istasyonuna bıraktı. Adam, yol boyunca Beatles çalıp bağıra çağıra eşlik ederken, parmaklarıyla direksiyonun üstünde davul çaldı. Alfie ve Amy

ise arka koltukta oturmuş, aralarında fısıldaşıyor; Alfie'nin alelacele kâğıda döktüğü, Moiraların tuhaf kehanetlerine kafa patlatıyorlardı.

“İşte şu kısım,” diye fısıldadı Amy. “*Binmişler ensesine, gözleri dönmüş halde. Kazandılar bu akşam, anahtar ellerinde.*’ Tılsımın, Robin’le mahzen- de bulduğunuz kapının anahtarı olduğunu söyleme- miş miydin? Peki ya tılsım kaybolmadıysa? Belki de biri çaldı. Kapıyı açmak isteyen biri!”

Alfie kafasından aşağı kova dolusu buz boşaltmış gibi hissetti.

“Orada ne var sence?” diye sordu Amy, gözleri kocaman açılmış. “Caspian’a sordun mu?”

Alfie başını iki yana salladı. “Hayır. Hem artık anahtarı kaybettiğimi söylemeden, ona bunu zaten soramam. Ya şatoyu benden geri alırsa? Şehirde yaşamaktan nefret ediyordum; bir daha eski hayatı- ma geri dönemem.” Amy tek kaşını kaldırdı. “Yani demek istediğim, seni özlüyorum elbette,” dedi Alfie çabucak. “Ama oradaki yaşamıma dair senden başka hiçbir şeyi özlemiyorum. Burada babamla her şey harika gidiyor. Annem öldüğünden beri aramız hiç böyle olmamıştı.” Yeni ve harika hayatı, toza dönüşmenin eşiğindeymiş gibi hissediyordu.

İstasyonda vardıklarında, dostuna veda etmek bu sefer daha zor geldi Alfie’ye.

“Umarım bulursun, Al,” dedi Amy, Noel tatilinde ziyaret edeceğine söz verip trene binerken.

“Ben de,” dedi Alfie, ama umudunu kaybediyordu.

Ara tatilden sonraki ilk gün öğretmenler, her zamankinden rahat görünüyorlardı. Toplantı sırasında Bayan Reynard, okul müdirelerinin yirmi beş sene sonra ilk defa izne çıktıklarını duyurdu. Herkes avazı çıktığı kadar bağırıp tezahürat ederken; Alfie, Bayan Reynard’ın öğrencilere katılmamak için kendini zor tuttuğundan emindi.

Takip eden birkaç hafta okuldaki tüm atmosfer çok daha rahattı, ama Alfie bunun keyfine varamayacak kadar yorgundu. Uykusunu alamıyordu. Tılsım olmadan çalışma odasının kapısını bile açamıyordu. Ya Orin’den bir mektup daha gelmişse ve onu okuyamıyorsa? Rüyalarında bile bodrumdaki mührün açıldığını görüyordu. İçinden çıkan karanlık gölgeler onu aşağıya, toprağın içine sürüklüyor; tılsım olmadan kapıyı kapayamıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi sürekli olarak şatonun çevresinde çırpılan dev kanat sesleri duyduğunu sanıyordu. Caspi-an’ı aramak için telefonu üç kere eline almış, ancak şatoyu ve babasıyla yakaladığı yakınlığı kaybetme düşüncesiyle üç seferinde de telefonu çevirmeden yerine koymuştu.

“Dün gece Artan’la konuştum,” dedi Alfie kuzenlerine. Üçü birlikte Bayan Boyd’un matematik dersinde arkaya oturmuş, cebir problemleri çözüyorlardı. “Bana bir şeyi hatırlattı. Taç takmak üzere sahneye yürürken ayağım takılmıştı, neredeyse yere düşüyordum ama Snitch beni düşmeden beni kolumdan yakaladı.”

“Hiç onun yapacağı bir hareket değil,” dedi Robin kuşku içinde.

“Hem de hiç değil,” diye ekledi Madeleine. “Yüzüstü yere kapaklansak, bundan zevk alır. Peki neden yardım etti sana?”

“İşte ben de bunu merak ediyordum. Artan dedi ki zaten en başta ayağını uzatıp bana çelme takan Murkle’mış. Artan, Snitch’in beni kaldırırken tılsımı çaldığını düşünüyor.”

“Onlardan her şeyi beklerim,” dedi Madeleine adeta tükürürcesine.

“Amy diyor ki, onu her kim aldıysa anahtar olduğunu biliyor. Kütüphaneden şatonun planlarını çalmaya kalkışmışlardı, hatırladınız mı?”

“Sence mührü biliyorlar mıdır?” diye sordu Robin. Bayan Boyd yanlarından geçerken bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı.

“Eğer onlar aldıysa,” diye fısıldadı Alfie, “ve ne olduğunu biliyorlarsa, o zaman aşağıda ne olduğunu da biliyorlardır.”

Robin ve Madeleine, gözlerini dikmiş Alfie'ye bakarlarken, ortamı buz gibi bir sessizlik kapladı.

“İmkânsız,” dedi Madeleine, Bayan Boyd onların sırasına ikaz dolu bir bakış atınca, başını ders kitabına gömdü. “Yüzlerce yıl kimse şatoya girmemiş. Orada ne olduğunu nereden bilecekler?”

“Bilemiyorum,” dedi Alfie. “Ama Murkle ve Snitch o kapıyı açmak istiyorlarsa; bu, iyi bir şey olamaz!”

Kasım ayı sinsi sinsi ilerledi, ancak Murkle ve Snitch'ten hâlâ eser yoktu. Alfie ne yaptıklarını merak ediyordu. Temelli mi gitmişlerdi; yoksa okulun kendi yaşadıkları bina kanadında saklanıp, şatoya sızmanın ve mahzende her ne gizliyse onu ele geçirmenin yollarını mı arıyorlardı? Artan ona birlikte gece uçuşu yapmayı teklif etmişti, böylece okulu gözetleyeceklerdi ama son birkaç hafta içinde, ta kilometrelerce uzaktaki çiftliklerden bile giderek daha fazla hayvan ortadan kayboluyordu. Görünüşe göre ejderha artık yeni ayın çıkmasını bile beklemiyor, her gece çiftlik hayvanlarını avlıyordu ve Alfie, o yaratıkla aynı anda göklerde olmak istemiyordu.

Alfie babasının yanındayken cesur bir yüz takınmaya çabalasa da, yeni evlerinde ilk taşındığı zamanki kadar mutlu ve güvende hissetmiyordu artık. İçinden babasına en azından bir süreliğine annean-

nesinin ya da yengesiyle dayısının yanına taşınmayı teklif etmek geliyordu. Caspian'ın sözleri hâlâ kulaqlarında yankılanıyordu – eğer şatoya yuva demeyi bırakırlarsa, sonsuza kadar mühürlü kalacaktı. Peki, kısa süreliğine ayrılacak olsalar, yine de mühürlenecek miydi? Babası burada parayı artık dert etmek zorunda değilken, onunla geçirecek bunca vakte sahipken, bunu gerçekten istiyor muydu?

Alfie geceleri şatonun çevresinde çırpılan dev kanat seslerinin kendi hayal ürünü olmadığından artık emindi. Kaygılar içinde uyumaya çalışırken, sanki şatonun da huzursuz olduğu gibi bir hisse kapılıyordu. Şato, dışarıda dolanan şeyin ne olduğunu biliyormuşçasına tetikteydi sanki. Alfie bir gece üçüncü kez uyandığında, artık daha fazla dayamayacağına karar verdi. Fırlayıp mazgallı siperlere koştu ve bulutlu, aysız gökyüzüne bağırdı.

“Ne istiyorsun? *Rahat bıraksana* beni!” Rüzgâr, sözcüklerine kamçı gibi çarpıp onları gece semasına taşıdı. Gökyüzü o kadar bulutluydu ki, tepelerin üstünde kaybolan gölgenin gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu anlayamıyordu.

“Alfie?” diye hemen altında kalan avludan biri seslendi. “İyi misin?” Kaldırım taşlarının üstünde dikilmiş Ashford, endişeli gözlerle ona bakıyordu. Alfie, bir an kâhyanın sabahın üçünde tam takım

giyinmiş halde ne yaptığını merak etti, ardından yanına indi.

“Eziyet içindeymiş gibi bir halin var,” dedi Ashford; bir yandan Alfie’yi mutfak masasının başına oturtup, ona sıcak çikolata ve bir tabak bisküvi ikram ederken. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Kâbus sadece,” dedi Alfie buhar tüten fincandan içerken.

“Kuzenlerinle bir şey ararken gördüm sizi.” Gözleri çabucak Alfie’nin boynuna gitti, sonra yüzünü inceliyormuşçasına yukarı kayd. “Bir şey mi kaybettin? Bu yüzden mi uyuyamıyorsun?”

Alfie, yüzüne bomboş bir ifade takındı. Ashford tılsımı biliyor muydu? “Neden ki? Bir şey mi buldun?”

“Hayır, ama ne aradığını ve nerede kaybetmiş olabileceğini söylersen, yardımcı olabilirim.”

“Teşekkür ederim, ama önemli bir şey yok.” Kâhya, anlattığından fazlasını biliyordu ve bu durum Alfie’yi huzursuz ediyordu. Çocuk ayağa kalktı. “Yatağa dönsem iyi olur. Sıcak çikolata için teşekkürler.”

“Benim için zevkti.” Her zamanki kocaman tebessümü, Ashford’ın yüzüne geri geldi. “Yapabileceğim bir şey olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.”

Alfie üst kata fırlayıp yatağa döndü. Tılsımı bulana kadar kimseye güvenmeyi göze alamazdı – özellikle de sır saklayan birisine.

*

Okulda tiyatro oyununun hazırlıkları devam ediyordu ve Alfie bu konuya heyecan duymaya çabalıyordu. Bayan Reynard ve Bay Ramdhay, Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin serüvenlerini temel alan bir müzikal yazmışlardı. Başrollerin hepsi büyük sınıflara verilmişti. Alfie dışında tüm birinci sınıfların rolleri köylü, kul ya da hizmetçiydi. Sahne dekorları için şatodaki eşyaları ödünç verdiğiinden, Alfie'ye genç Arthur rolünün verilmesi konusunda herkes hemfikir olmuştu. Aslında Sir Kay'ın yardımcısı olarak çok küçük bir rol oynayacaktı, yine de dört sözcüklük bir repliği vardı, hem Excalibur adlı kılıcı kayadan o çıkaracaktı. Jimmy'nin abisi Cormac Feeney, yetişkin Kral Arthur'u oynuyordu. Alfie, Madeleine'in rolünü epey kışkırdığını düşünüyordu. Gerçi buna şaşırılmamıştı – kızcağız üç numaralı hizmetçi kızı oynuyordu ve sahnedeki zamanının çoğunu oğlanlara reverans yaparak geçiriyordu.

Gösteriye sadece birkaç hafta kaldığından, Bay Ramdhay'in müzik ve tiyatro dersleri artık prova-
lara dönüşmüştü. Bayan Salvador'un güzel sanat dersleriyse sahne boyama ve sahne dekoru yapmak-
la geçiyordu.

Bugün dersler peş peşeydi ve Alfie provalardan çıkıp, doğruca orta ikilerle beraber aldıkları güzel sanatlar dersinin sınıfına yöneldi. Çocuklar kale duvarlarının, kartondan ağaçların ve kâğıt hamurundan miğferlerin arasında çalışırken, derslik sanki Orta Çağ'dan kalma bir hurda deposuna benziyordu. Alfie sahnenin arka planını oluşturan ormanı boyayıp son rötuşları yaparken, Holly yüzünde kocaman bir tebessümle hoplaya zıplaya yanma geldi.

“Kulağıma ne geldi ASLA tahmin edemezsin! Alice Popplethwaite demin bana dedi ki, Jenny Wheeler ona demiş ki Orla Feeney, Murkle ve Snitch'in kovulduğunu, bu yüzden okulun bütün parasını çalıp Fransa'ya kaçtıklarını duymuş!”

“Sahi mi?..” dedi Alfie ve Holly ile Madeleine neşe içinde havada yumruk toslaştırırken, onların kutlamasına katılsa mı katılmasa mı diye düşündü.

“Kardeşimin söylediği tek kelimeye bile inanmayın,” dedi Jimmy. “Sürekli uydurur.” Her iki kızın da suratları asıldı.

“Şey, en azından artık burada yoklar,” dedi Alfie ve ağaçlarına sarı benekler boyamaya geri döndü. “Ben kendimi raftinge çıktıklarına, denize sürüklendiklerine ve açlıktan birbirlerini yemek zorunda kaldıklarına inandırıyorum.” Bunun üzerine herkes okul müdirelerinin kayboluşuna dair kendince ne-

denler uydurmaya başladı ki, her biri giderek bir öncekinden daha tüyler ürpertici bir hikâyeye dönüştü.

Jimmy kendini gergedanın midesinin içine hap solmuş bir Bayan Murkle taklidi yapmaya kaptırmıştı ki, bileğine baktı ve aniden durdu. “Hay aksi ya!” Öğretmenin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. “Bayan Salvador! Provalar sırasında saatimi kulliste unutmuşum. Gidip alabilir miyim?”

“Tamam, canım ama çabuk ol,” dedi Bayan Salvador ve Jimmy fırlayıp konferans salonuna koştu. “Şimdi herkes toplansın da şu başyapıtlarınıza hayranlıkla bakalım.”

Bayan Salvador, Ben Carter’ın kâğıt hamurundan yaptığı kılıç ve kalkanın üstündeki vurukları, yırtıkları ve çizikleri gösterirken; sınıf onun çevresinde yarım daire oluşturdu. “Şu detaylara bakın. Bu kalkan, sanki çetin savaşımlardan geçmiş gibi duruyor.”

“Jimmy’nin işi epey sürdü,” diye fısıldadı Robin, öğretmeni sahne dekorunu gözden geçirirken. Alfie de aynı şeyi düşünmüştü. Daha yanıt veremedi çalan tiz alarm sesi, herkesi yerinden sıçrattı.

“Pekâlâ çocuklar, sakın olun,” dedi Bayan Salvador herkes kulaklarını tıkarken. “Yangın alarmı bu. Montlarınızı ve çantalarınızı bırakın, hizaya girin ve beni izleyin.”

“Öğretmenim, Jimmy ne olacak?” diye sordu Alfie, herkes öğretmeni en yakın yangın çıkışına doğru takip ederken.

“Çoktan çıkmıştır o,” dedi Bayan Salvador. “Korkmayın, tatbikattır büyük ihtimalle. Herkes binadan çıkar çıkmaz, hemen yoklama alacağız; merak etmeyin.”

Okul bahçesine ilk varan sınıf oldular, ama Jimmy hiçbir yerde yoktu. Diğer sınıflar gelirken Alfie’nin gözleri onu aradı.

“Kesin koşmayı!” diye bağırdı Bayan Reynard, kendi sınıfı çılgınlık atarak binadan dışarı fırlarken.

“Salon yanıyor!” diye bağırdı grubun başını çeken çocuk. Gözleri kocaman olmuş iki kız arkasından dışarı fırladı. “Okul yanıyor!” diye haykırdılar.

“Jimmy’yi gördünüz mü?” diye seslendi Alfie gürültünün içinden sesini duyurmak için yırtınırken. “Salondan çıktı mı?”

“Burada değil,” dedi Madeleine. “Bu çıkan, son sınıftı.”

“Öğretmenim!” diye Alfie, Bayan Salvador’a seslendi. “Jimmy burada değil, öğretmenim.”

“Eminim buralardadır, canım,” dedi Bayan Salvador, kollarını havaya savurup nafile bir çabayla herkesi bir araya getirmeye uğraşırken. “Herkes sıraya girer girmez alacağım yoklamayı.” Alfie, okul

bahçesinde çılgın gibi koşturan arkadaşlarının peşinden telaşla koşan öğretmenini bıraktı. Başka bir öğretmenin dikkatini çekmeye çalıştı, ama kalabalığı sakinleştirmekle o kadar meşguldüler ki onu duyamıyorlardı.

“Onu bulacağım,” dedi ve yeniden okula gitti.

“Hayır Alfie, tehlikeli olabilir,” dedi Robin onu kolundan geri çekiştirirken.

“Bayan Salvador sadece tatbikat olduğunu söyledi. Tehlike falan yok yani – yangın gerçek bile değil,” dedi Alfie. Kuzeninin elinden sıyrıldı ve ona gruba geri gitmesini işaret etti. “Yoklama alınırken yerime idare et. Derste görüşürüz.” Ardından, kargaşadan elinden geldiğince yaralanıp kimseye görünmeden okulun içine sıvıştı.

Konferans salonuna koşarken Alfie’nin gümlen ayak sesleri yankılanıyordu. Okulu hiç bu kadar sessiz görmemişti – koridorlar boşken bile daima sınıflarda yapılan etkinliklerden gelen uğultular duyulurdu. Robin’e tehlike olmadığını söylerken, ağzından çıkan sözlere kendi de inanmıyordu aslında. Okul salonuna yaklaşırken dumanın kokusunu aldı ve korkuları gerçek ıktı.

Salona çıkan kapıları iterek açtı ve yüzüne ısıdan bir duvar çarptı. Yoğun bir duman bulutu onu içine aldı. Alfie dumanın içinden bir tek salonun uzak kenarındaki sahne perdelerini yalayan turuncu alevleri

seçebiliyordu. “Jimmy!” diye çatırdayan alevlerin arasından bağırdı. “Orada mısın?” Aydınlatma aksamlarından biri büyük bir gürültüyle çatıdan sahneye düştü, zemin döşemelerini parçaladı. Ampuller tuzla buz olurken sahnenin yan tarafından bir haykırış duyuldu.

Alfie bir ayağı hâlâ koridorda, çılgın gibi ne yapacağını düşünürken; kapı eşiğinde donakaldı. Yangın hızla yayılıyordu. Öğretmenleri getirmek için geri dönerse, Jimmy’ye zamanında ulaşamayabilirlerdi. Kararını verirken derin bir nefes aldı. Kazanğını yüzünün alt çevresine bağladı, eline bir yangın söndürücü geçirdi ve dumanların arasında savaş verip Jimmy’nin ismini seslendi. Salonun her yerine sıçrayan alev havuzlarının etrafından dolanırken, ansızın tüm bedeninde bir karıncalanma hissetmeye başladı. Böylesi bir yangına ne sebep olabilirdi?

Sahneye tırmamırken karıncalanma hissi daha beter hale geldi. Yanan perdeden bir parça önüne düşünce, sanki içinde bir şey göğsüne çarptı. Alfie kollarından ellerine inen, acı veren bir şok dalgası hissetti ve tırnaklarının hemen altında elektrik gibi çatırdayan beyaz kıvılcımlar belirdi. İçinden bir şey dışarı çıkmaya çalışıyordu sanki. Büyü olabilir miydi bu? Kendisine yardım mı etmeye çalışıyordu? Dumanın içinde sendelerken, bu gücü içinde hissediyordu sanki. İştahı gittikçe kabaran, beslenmek isteyen bir güç.

“Jimmy!” diye yeniden haykırdı.

“Alfie!” diye kulisten Jimmy’nin sesi geldi. “Bu tarafa. Alevlerin arasından geçemiyorum!”

“Sana ulaşmaya çalışıyorum,” diye seslendi Alfie, arkadaşının öksürük sesini takip etti. “Dumanı içine çekmemeye çalış!” Alevlerden oluşan duvarın arasından Jimmy’yi bir görüyor bir kaybediyordu – çocukcağız eline çadır bezi almış sığağa karşı kalkan olarak kullanıyordu. Alevler daha da yükselip çocuğa sanki dünyamn en büyük fırınına girmiş gibi hissettirirken, Alfie geri çekildi. Bir şok dalgası daha ısrarla kolundan geçti ve parmak uçları karıncalandı. “Kes şunu! Ne yapmamı istiyorsun, anlamıyorum!” diye başının içinde arı kovanı gibi ses çıkaran vızıltıya bağırdı.

“Yanımda yangın söndürücü var,” diye Jimmy’ye seslendi. “Yeteceğini sanmıyorum – yani koşmaya hazır olman lazım,” dedi ve Jimmy’nin duyduğunu umarak düğmeye bastı, sendeleyerek ileri atıldı, köpüğü fışkırtarak alevlerin arasında dar bir geçit oluşturdu.

“Pekâlâ, hazır ol,” diye seslendi, ateşin içinden geçen patikayı temiz tutmanın savaşını verirken. “Şimdi, Jimmy, KOŞ!” Yangın söndürücüden son bir damla köpük akarken, Jimmy etrafına sıkıca sardığı çadır beziyle alevlerin arasından fırladı. Alfie onu çekip ayağa kaldırdı ve güçbela sahneden indiler. Yoğun duman ciğerlerini doldurup onları tehdit ederken nefes alma mücadelesi verdiler.

Tepelerinden gürültülü bir çatırtı geldi. Perde rayı koptu ve alevler içinde kalmış sahne perdeleri kayarak üstlerine inerken, Alfie başını kaldırdı. Beraberinde Jimmy'yi de çekiştirerek sahneden aşağı atladı ve alev saçan dev kadife parçası doğruca üstlerine düşerken, yuvarlanarak yolundan çekildiler. Tüm bedenine şok yayılan, başındaki vızıltı artık dayanılmaz bir hal alan Alfie; acı içinde çığlık attı.

Jimmy onu ayağa kaldırmaya çalışırken, aniden kapılar pat diye açıldı. Yüzleri maskeli ve kasklı adamlar odaya hücum ettiler ve elden ele hortum verip yangınla savaşmaya girişirken, birbirlerine talimatlar yağdırdılar. Alfie daha onlara seslenemeden, biri onu yerden kaldırıp başka bir itfaiyecinin omuzuna attı ve adam, arkalarında bıraktıkları koridordaki dumanlar sönmeye yüz tutarken, koşarak onu binadan dışarı çıkardı.

Alfie ambulanda oturmuş salonda başına gelen şeye kafa yorarken, yüzüne takılı oksijen maskesinden derin nefesler çekiyordu. Büyü, Alfie'nin onu kullanmasını mı istemişti, yoksa kontrolünden mi çıkmıştı? Hissettiği yoğun açlık duygusunu hatırladı. Sanki içindeki güç, alevlerden beslenmek istemişti. Alfie, sağlık ekibinin, Jimmy'nin gözünün üstündeki yarığa dikiş atışını seyretti. Madeleine, Robin

ve Jimmy'nin tüm kardeşleri açık kapıların önünde bir yığın oluşturmuşlardı.

“İyi olacaklar mı?” diye sordu Jimmy'nin en büyük ablası.

“İyi olacaklar,” dedi sağlıkçılardan biri. “Ancak bu arkadaşın kaşında minik, güzel bir iz kalacak.” *Jimmy bunu duyunca neşesi yerine gelmiştir* diye düşündü Alfie.

“Yangının nasıl başladığını gördün mü, Jimmy?” diye sordu maskesini indirip.

“Hiç fikrim yok, ama inanılmaz çabuk yayıldı. Saatimi bulmuş bileğime takıyordum ki, birinin salonunda dolandığını duydum. Kim olduğunu görmek için başımı perdelerin arasından çıkardım ve bir anda, sanki biri alev makinesi kullanmış gibi kendimi alevlerle çevrili buldum! Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler dostum, ama sen de az ahmak değilmişsin yani.”

“Tam üstüne bastın,” dedi Bayan Reynard ambulans kapısında belirip. Alfie daha önce onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. “İtfaiye zaten yoldaydı ve hepimize kendi güvenliğiniz için dışarıda beklemenizi söyledik. Alfie Bloom, okul binasına geri girerek sadece kendini tehlikeye atmakla kalmadın; itfaiyecilere kurtarılması gereken bir kişi daha çıkardın. Son derece akılsızca bir hareketti.” Öğretmeni ona endi-

şeli gözlerle uzun uzun bakarken Alfie gözlerini onun sert bakışlı yeşil gözlerinden kaçırmak zorunda kaldı.

“Öğretmenim, o Kış Kralı,” diyerek güldü Edward Snoddington dalga geçmek için bir koşu yanlarına gelirken.

“Aynen öğretmenim. Buz güçleriyle alevleri söndüreceğini düşündü herhalde,” diye ekledi Hugo burnundan gülererek.

Alfie’nin yüzü, alevlerin arasında bile bu kadar ısınmamıştı.

“İkiniz kesin artık,” diye çıkıştı Bayan Reynard. Arkasını dönüp ambulansın içinde mahcup suratlarla oturan Alfie ve Jimmy’yi görünce, kadının yüzü yumuşadı. “Akılsızlık bir kenara, her ikinizi de sağ salim gördüğüme mutluyum. Hem itfaiyecilerin söylediğine göre Jimmy’yi alevlerden uzaklaştırmasaymışsın, ona zamanında yetişemeyebilirlermiş. Bütün sahne ve salonun büyük bir kısmı yok oldu. İkiniz de çok şanslıymışsınız.”

Bunu duyunca, Jimmy’nin kız kardeşleri korku içinde çığlık atıp ambulansın içine atladılar ve sarılmalarla, öpücüklerle kardeşlerini boğmaya giriştiler. Ağabeyleriyse sessizce duran Alfie’ye teşekkür yağdırdılar. Alfie o sırada belli ki eğlenceleri kısa sürdü diye hevesleri kırılmış, oradan uzaklaşan iki baş belasını seyrediyordu.

Bayan Reynard, Alfie'ye döndü ve usulca, "Davranışına göz yummuyorum, binaya öylece dalman son derece yanlış, yine de..." dedi, ardından gözlerini kırıştırıp çocuğa göz kamaştırıcı bir gülücük gönderdi. "Aferin, Alfie. Çok iyi yaptın." En sevdiği öğretmeninden aldığı bu beklenmedik övgü karşısında Alfie'nin midesi yerinden oynadı. Bayan Reynard bunun ardından okul kapısında bir bir berrirmeye başlamış çılgın velileri rahatlatmak üzere yanlarına koştu.

Okulun kapalı kalması çok uzun sürmedi ki bu, herkesi hayal kırıklığına uğrattı. Yangından sadece ana salon zarar görmüştü. Birkaç çizik ve duman-dan kaynaklanan boğaz ağrısı dışında Alfie ve Jimmy'ye pek bir şey olmamıştı, bu yüzden okul yeniden açıldığında sınıf arkadaşlarına katılacak kadar sağlıklarının yerinde olduğu duyuruldu. Ancak Bayan Reynard, Alfie'nin babasına yangın sırasında olanları anlatmış, Alfie uzun bir süre ev hapsi cezasına çarptırılmıştı. Babası onunla daha önce hiç bu kadar sert konuşmamıştı ama canını asıl sıkan şey babasının, öfke ardına gizlediği endişesiydi. Alfie'ye bir daha tehlikeli bir şey yapmayacağına ya da düşünmeden hareket etmeyeceğine söz verdirmişti. Alfie, ucuz kurtulduğunun farkındaydı. Ne kadar

aptalca davrandığını kendi de biliyordu. Verdiği sözü tutabilmeyi umarken suçluluk duygusu midelerini sıkıştırıyordu.

Tüm bina havalandırılmasına rağmen hâlâ yangından kalma ağır bir koku vardı. Alfie'ye kimi zaman babasının atölyesinden gelen kokuları hatırlatıyordu. Yangından zarar gören bölgelerin onarımı başlayabilsin diye konferans salonu emniyete alınmıştı ve öğrencilerin girmesi yasaktı. Sahneyi yeniden inşa etmenin ve geriye kalan zararı onarmanın aylar süreceği belliydi.

O gün öğleden sonra tüm öğrenciler toplantı için küçük okul yemekhanesine tıkmıştı ve Alfie yanındakilerle omuz omuza oturuyordu.

“Bir-iki ay konferans salonumuz olmayacağına göre, bir süre böyle birbirimizle samimi olacağız,” dedi Bayan Reynard. Okul müdirelerinin gizemli kayboluşundan sonra toplantıları o yönetiyordu ve bu buluşmalar artık eskisi kadar korkutucu değildi, çünkü öğrencileri köşeye sıkıştıran bir Murkle ya da Snitch yoktu. Ancak Alfie bugün herkesin biraz gergin olduğunu görebiliyordu. Kötü haber bekliyorlardı.

“Biliyorum, hepimiz okul tiyatrosunu dört gözle bekliyorduk...” Herkes umutsuzluk içinde Bayan Reynard'ın bir sonraki sözcüklerini tahmin ederken, Alfie de diğerleriyle birlikte inledi. “Ama sizin

de bildiğiniz üzere artık gösteri yapacak bir alanımız yok. Bu yüzden büyük bir üzüntüyle bildiriyorum ki, bu seneki oyunu iptal etmeye karar verdik.”

Bu haberin üzerine düzinelerce ses, özellikle başrol oynayanların sesi karşı çıktı.

“Bu, haksızlık!” diye seslendi altıncı sınıflardan biri. “Aylardır prova yapıyoruz.”

“Tüm kostümler ve dekorlar güzel sanat dersliğinde sapasağlam duruyor,” diye ekledi bir diğeri. “Onları yapmaya ömür harcadık!”

Alfie’nin arkasından biri bağırmaya başlayıp, salonun sınav zamanı değil de oyun öncesi yanmasımın ne büyük haksızlık olduğunu söyledi; bunun ardından herkes birden bağırıp çağırmaya, oyun iptal edilmesin diye yalvarmaya başladı. Öğretmenler herkesi sakinleştirmeye çalışırken, Alfie’nin aklına müthiş bir fikir geldi. Bir koşu Bayan Reynard’ın yanına gitti; kadının kulağına fısıldarken, Madeleine ve Robin’in duymak için yırtındıklarını görebiliyordu.

“Pekâlâ millet, oturun bakalım,” diye seslendi öğretmen, Alfie yerine dönerken. “Sessizlik, lütfen!” Bay Ramdhay nihayet piyanoda yüksek sesli dramatik notalar çalarak herkesin dikkatin çekmeyi başardı.

“Alfie Bloom, okula çok cömert bir teklifte bulundu.” Herkes Bayan Reynard’ı dinlemek için birbirini sustururken, patırtı yerini sessizliğe bıraktı. “Eğer

hâlâ hepiniz okul müzikalinin Noel'den önce oynanmasını istiyorsa..." dedi ve salonun arkasından neşe çığlıkları geldi "...Alfie bize Hexbridge Şatosu'ndaki Büyük Salon'u kullanmayı teklif ediyor." Bunun üstüne yemekhaneyi muazzam bir tezahürat kapladı.

"Önümüzdeki ay oyunu şatoda sergileyelim diyenler, elini kaldırsın." Neredeyse salondaki tüm eller havaya kalktı – tek kaldırmayanlar, odayı dolduran alkış ve ısıkların arasında kaşlarını çatarak etrafa bakan Edward ve Hugo'ydu.

"Ne kadar düşünceli bir teklif," dedi biri salonun arkasından.

Jilet gibi keskin bu sesi tanıyınca, Alfie'nin sırtından aşağı bir ürperti indi. Odadaki neşenin akıp gittiğini hissedebiliyordu. Murkle ve Snitch, geri gelmişlerdi.

"Görünüşe bakılırsa yokluğumuzda okulun bir kısmı yandığına göre bu teklifi minnetlerimizi sunarak kabul edeceğiz," dedi Snitch alaycı bir tonla.

"Bayan Murkle, Bayan Snitch," dedi Bayan Reynard. Onların gelişiyle aniden apar topar doğrulmaya çabalayan öğrenciler kadar o da şaşırılmıştı bu işe. "Bugün geri döneceğinizi bilmiyordum."

"İyi ki gelmişiz," diye çıkıştı Snitch.

"Yoksa dönecek bir okul bulamayacaktık," diye ekledi Murkle. Belli ki iki kadın da herkesi hazırlıksız yakalamış olmanın keyfini çıkarıyorlardı. Gu-

rurlu adımlarla öne yürüyüp, Bayan Reynard'ı adeta kenara süpürdüler. Alfie, yılgınlık içinde gözlerini onlara dikti. Hatırladığından daha büyük, hatta daha tehlikeli görünüyorlardı.

“Görünüşe göre son birkaç hafta içinde okul standartları düşmüş!” diye duyuruda bulundu Snitch, odadaki herkes örnek öğrenci gibi gözükme çabalarını ikiye katlarken. Kadın bunun ardından Alfie'nin oldukça şaşırtıcı bulduğu bir şey söyledi. “Merak etmeyin. Kısa sürede her şeyi eski haline sokacağız. Lakin genç Alfred'in bu oldukça cömert teklifi, bize her işte bir hayır olduğunu gösterdi.” Kadın, omuz omuza sıkışmış öğrencilere küçük bir gülücük gönderdi. Alfie kendini diğerleriyle birlikte şok içinde buldu – Snitch'in bu yumuşak huylu tavrı karşısında belli ki kimse ne tepki vereceğini bilmiyordu.

“Haydi, Alfie Bloom için üç kez tezahürat istiyoruz!” dedi Murkle kocaman gülümserken.

“Ne oluyor yahu?” dedi Madeleine afallayarak. Tüm salon “yaşa” diye bağırıyordu. “Acaba gittikleri yerde ameliyatla kişiliklerini mi değiştirdiler, ne dersiniz?”

“Bilemiyorum,” dedi Alfie. Murkle ve Snitch'in gülümseyen yüzlerine bakarken huzuru kaçtı. “Ama düşünüyorum da, galiba yine çok ahmakça bir şey yaptım.”

Pişmanlık Koridoru'nun Ötesinde

Murkle ve Snitch döndüklerinden beri başka insanlar gibi davranıyorlardı ve bu durum Alfie'yi epey kuşkulandırıyor. Tam olarak iyi davrandıkları söylenemezdi, ama en azından cezaları *uydurma* sebeplerden vermek yerine gerçek nedenlerden ötürü veriyorlardı. Cezaların sertliği bile azalmıştı. Jenny Wheeler koridorda limonatasını döktüğünde ona tüm koridorları temizletmiş, ancak sadece binanın zemin katındaki koridorları sildirmişlerdi.

“İşin daha acayip kısmı,” diye anlatıyordu kız, coğrafya dersinde tektonik plaka haritalarını ince-lerlerken. Anlattığına kendi bile zor inanır bir hali vardı. “Bana paspas verdiler oysa ben diş fırçası bekliyordum!”

Okul müdireleri ayrıca okul müzikaline de epey bir ilgi göstermeye başlamışlardı, provalara bile katılıyorlardı. Robin, ofis pencerelerinin önünden geçerken şarkılardan birini söylediklerini duyduğuna yemin etmişti.

“Sen şatoya girmelerine kolaylık sağladın diye, değil mi?” dedi Madeleine, o hafta sonu Alfie’nin salına oturmuş gölde taş kaydırırken. “Bu yüzden o kadar mutlular.”

“Galiba,” dedi Alfie; suratını asmış, üçüncü taşının da tek bir kez sekmeden suda kayboluşunu seyrederken. “Ama beni asıl rahatsız eden bu değil.”

“Ne peki?” diye sordu Robin, Madeleine yedinci kaydırışını sayarken pes etti.

“Şatoya davet edilmeye bu kadar sevindiklerine göre yangını kim çıkardı dersiniz?” Bu dehşet verici gerçek akıllarına dank ederken, ikizler ona bakakaldılar. “Sözde tatildayken okulu ateşe verdiler...”

“Böylece kimse onları işaret etmeyecekti,” diye sözünü bitirdi Madeleine. “Tabii ya!”

“Tamam da bunlar sadece tahmin,” dedi Robin. “Gerçek kanıtımız yok.”

“O zaman bulmamız gerek,” dedi Alfie. “Tılsım onlarda, bunu biliyorum ve onu geri alacağım.”

*

Takip eden günlerde Alfie'yle ikizler, Murkle ve Snitch'i gözetleyip ne zaman nereye gittiklerini not aldılar. Alfie'nin gözüne çarpan tek alışkanlıkları,   le teneff s nde mutfa a gidip biftek dolu koca    nlerini aldıktan sonra öğretmenler odasına gitmeleri ve ofislerine dönmeden orada en az otuz dakika ge irmeleriydi.

“Diğer   retmenlerin yemeği kantinde bizimle yemelerine şaşmamak lazım,” dedi Robin, saate bakıp okul müdirelerinin ellerinde tepsilerle öğretmenler odasına girişlerini ve gözden kaybolmalarını not alırken. Alfie  nden fırladı ve müdür odasına doğru peşlerinden gitmek istedi, ama Pişmanlık Koridoru'na bile giremedi. Kapılar sımsıkı kilitliydi.

“Neyse, en azından denedik,” dedi Madeleine, kapı kolunu zorlayıp zangırdatırken.

“Daha işimiz bitmedi,” dedi Alfie.

“Faydası yok. Anahtarlar olmadan giremeyiz.”

“Kesinlikle.” Alfie sırtıttı. Murkle ve Snitch'in anahtarlarını daima yanlarında taşıdıklarını fark etmişti – Snitch boynuna astı ı uzun bir zincirde taşıyordu, Murkle ise kemerinden hırka cebine uzanan ipe takıyordu. Murkle'ın anahtarını çalmanın daha kolay olacağına karar vermiş, ona yakınlaşmak için bir süredir fırsat kolluyordu.

Cuma günü öğleden sonra yemek zili çalınca beklenmedik bir fırsat doğdu. Alfie blok ders olarak geçen tarih dersinden çıkmış, kantinin yolunu tutmuştu ki Murkle'ın kazara ayakkabı topuğuna basan bir orta iki öğrencisine bağırdığını gördü. Snitch, yemeğini almak üzere önden devam etti. Alfie'nin gözüne yakındaki merdivenin başında duran, hademenin tekerlekli paspas kovası çarpmış, şansına inanamayarak yerinden fırlayıp Murkle'ın arkasına geçmişti.

Alfie kovayı tekerleklerinin üstünde gıdım gıdım yürüterek kadına yaklaştırdı. Tekerlekler kısık sesle gıcırdarken irkildi, ama kadın hiçbir şey duyamayacak kadar yüksek sesle bağıırıyordu. Alfie, korkudan titreyen çocuğun omuzundan Madeleine ve Robin'in yaklaştıklarını gördü. Alfie'nin ne yaptığını görünce şok olan Robin'in ağzı açıldı ve O şeklini aldı. Alfie kovayı çabucak kaydırarak hedeflediği yere koydu ve bir koşu kuzenlerinin yanına gitti.

“Hey, Rob, Mads – yemeğe geliyor musunuz?” Murkle bağırmakla o kadar meşguldü ki, onu fark etmedi bile.

“Alfie, sen ne yapıyor...” diye başladı Robin.

“Bugün soğanlı ciğer var. Güzel kokuyor,” dedi Alfie yüksek sesle ve kuzeninin sözünü kesti. Murkle azar çekmeyi bitirmişti ve telaşla uzaklaşan oğlanı seyrediyordu. Kadın, Alfie ve ikizlere kısık gözlerle

pis bir bakış attı, sonra uygun adımda koridoru arşınlamak üzere ardına dönerken doğrudan doğruya kovaya takıldı ve saçı başı dağılmış halde, sıırılsıklam bir yığın olarak yere yapıştı.

“Bayan Murkle!” diye Alfie dehşete düşmüş numarası yaparak haykırdı ve kadına doğru koştu. “Bunu burada bıraktıklarına inanamıyorum. Gelin de yardım edin!” diye seslendi Madeleine ve Robin’e, bir yandan Murkle’ı ayağa kaldırmaya çalışırken. İkizler isteksizce yardımına koştular. “İyi misiniz, öğretmenim?” diye sordu Alfie, kadını sonunda ayağa kaldırdıklarında. Murkle onlara bakarak öfkeyle burnundan soluyor, burun delikleri utanç ve hiddet duygularıyla kocaman açılıp kapanıyordu. Sonunda silkinip ellerini çocuklardan kurtardı ve hızlı adımlarla okul salonuna yöneldi.

“Yaptığını gördüm,” dedi Edward merdivenlerin oradan. “Yere düşmesine bilerek sebep oldun.”

“Benim gördüğüm kadarıyla kendi kendine düştü,” dedi Robin.

“Kovayı *onun* hareket ettirdiğini gördüm,” dedi Edward pis pis gülüp, başıyla Alfie’yi göstererek.

“Peki ne yapacaksın bu konuda, ona söyleyecek misin?” diye sordu Alfie.

“Belki,” dedi Edward ağzının kenarlarında oynayan kurnaz bir gülüşle.

“Gerçekten mi?” Madeleine çocukla neredeyse burun buruna geldi ve ona ters ters baktı. “Hem de kadın bu haldeyken?” Edward artık kendinden pek emin görünmüyordu.

“Kanıtlayacak fotoğraf var mı elinde?” diye sordu Alfie. Edward sonunda burnundan gülüp geri adım attı. “Aman, ne yoracağım kendimi! Ne de olsa son aldığın cezadan zevk almış gibi bir halin vardı – yine okul kahramanı olmaya falan çalışıyorsun kesin. Zaten senin neyle uğraştığını kim takar ki?” Ardına bakmadan kantinin yolunu tuttu.

“Bunu niçin yaptın?” diye patladı Robin. “Sözde Murkle ve Snitch’i gözetleyecektik, tuzak kurmayacaktık!” Alfie, Edward’ın menzilden çıktığına emin olduktan sonra ikizleri kollarından tuttuğu gibi onları merdivenlere götürdü.

“Bakın!” dedi ve ucunda iki demir anahtar olan ipi sarkaç gibi önlerinde salladı. “Ayağa kalkmasına yardım ederken yürütüverdim.”

“Of, Alfie, müthişsin,” dedi Madeleine gülerek. “Tıpkı onların senden tılsımı aldığı gibi yapmışsın.” Alfie, Madeleine’in anahtarları elinden kapmasına izin verdi. *Acaba anahtarları sahiden kullanmaya cesaretim var mı* diye düşünürken, nabızı küt küt atıyordu.

“Olamaz, hemen şimdi ofise dalıp tılsımı mı arayalım diyorsun?” diye sordu Robin, olanlara inanamayarak.

“Hayır,” dedi Alfie çabucak. “Ben yalnız gidiyorum. Sizin de tehlikeye girmenizi istemiyorum.”

“Elbette gireceğiz,” dedi Madeleine anında. “Şimdi, sen bir şey demeden hemen şunu söyleyeyim – yemeklerini yiyene kadar en az otuz dakikamız var. Eğer üçümüz birden ararsak beş dakikada işimizi hallederiz.” Basamakların oradan fırlayıp yeniden koridora çıktı. “Eee?.. Tılsımı geri alıyor muyuz, almıyor muyuz?”

Alfie, Madeleine’i ikna etmeye fırsat bile bulamadı. Kızın peşinden hızla koşarken, döndü ve planın felaketle sonuçlanma ihtimalini hesaplamaya çalışan Robin’e hızlıca göz attı. Kuzeni usanmış bir tavırla iç çekti ve Mahşerin Kapıları’na doğru peşlerinden gitti.

Murkle ve Snitch’in ofisine çıkan Pişmanlık Koridoru’na girdiklerinde, Alfie şok oldu. Kulağına abartılı geliyor diye burayla ilgili söylentilere hiç aldırmamaya başlamıştı artık. Ancak duvarlar Billy Reynolds’ın futbol topundan kolyesi de dâhil, zeminden tavana yüzlerce acayip cezayla doluydu.

“Bu, delilik,” dedi Robin ve duvara monte edilmiş, Victoria Dönemi’nden kalma zarif çizimleri inceledi. Altındaki levhada şöyle yazıyordu: EMILIE WINTERTON. ÜÇ SANTİM TOPUKLAR. Çizmelerin derisine minik harflerle sözcükler kazınmıştı ve itinalı çizgilerle çizmenin her yerini kaplıyorlardı:

BİR DAHA ASLA HAK ETTİĞİMDEN DAHA UZUN BOYLU OLMAYA ÖZENİYORUM DİYE WYRMWALD LİSESİ'NİN EŞİTLİKÇİ VE ADİL KURALLARINI İHLAL ETMEYECEĞİM.

“Baksanıza!” dedi Robin şaşkınlık içinde. “Murkle ve Snitch, aslında sadece bir geleneği sürdürüyorlar. Okul müdürleri bunu okul açıldığından beri yapıyorlar herhalde.”

“Hey, bak. Seninki şurada, Alfie,” dedi Madeleine. Alfie onu zar zor duydu. O sırada gözlerini kendi cezasının bitişiğinde duran şeye dikmişti. Parlak renkli yünden yapılmış, okulun resmini tasvir eden güzelim el işleminin altındaki plakayı okurken kalbi yerinden oynadı: JENNIFER MERRYWEATHER. UYGUNSUZ OKUL KIYAFETİ. Annesinin cezasına bakarken, eski bir fotoğrafında gördüğü hırkanın parlak renklerini tanıdı. Herhalde Murkle ve Snitch ona bütün hırkayı söktürmüşlerdi. *Hiç hoşlarına gitmemiştir kesin*, diye düşündü, çünkü o kadar güzeldi ki etrafındaki her şeye bir güzellik katıyordu. Kendi cezasının, onun hemen yanına asılmış olmasından gurur duydu. Parmaklarını işleminin üzerinde gezdirdi ve gururla şöyle fısıldadı: “Aferin anneciğim.”

“Alfie, haydi,” diye seslendi Madeleine ofise açılan panelli, ağır kapıyı iterken.

Madeleine içeri girip kapıyı ardından kilitlerken, Alfie'nin yüreği ağzındaydı. Hep birlikte insanın içi karartan ofis odasına, tarihten kalma duvar kâğıtlarına, kaba saba duran duvar saatine ve siyah renkli ahşap mobilyalara baktılar. Kocaman, kapkara şöminede alevler çatırdayıp kıvılcım saçıyordu. Oda da ağır bir koku vardı – alttan alttan gelen çürük kokusu olmasa deri, yanık tahta ve mobilya cilasıyla karışık bu koku insanın hoşuna bile gidebilirdi. Alfie'nin gözüne koca masanın önündeki minik tabure çarptı ve burada oturmuş tüm çocukların korkusunu hayal etti. Her kim oturduysa, bir değil iki çift okul müdiresiyle yüz yüze gelmişti – hem gerçek Murkle ve Snitch hem de arkalarındaki duvardan pis pis bakan portreleriyle. Nereden başlayacaklarını düşünürken, bir koşu odanın ortasına toplastılar. Madeleine bile hiçbir şeye dokunamayacak kadar tedirgin gözüküyordu.

“Pekâlâ, elimizi çabuk tutmalıyız,” dedi Alfie işin başına geçerek. “Yaklaşık otuz dakika sonra gelirler, ama burada on dakikadan fazla kalmak istemiyorum. Maddie, dolaplara bak. Robin, gözlerin kasa arasın. Ben de masa çekmecelerine ve dosyalara bakacağım. Her şeyi tam olarak bulduğunuz gibi bıraktığınızdan emin olun, yoksa buraya girildiğini anlarlar.”

Herkes harekete geçti. Alfie masa çekmecelerinin her birine bakmaya girişti, içlerindeki dikkatle çıkarıp sonra onları tam olarak bulduğu gibi geri yerleştirdi. Robin portrelerin altına bakarken nesil-lerdir orada yaşayan örümcekler yuvalarını bırakıp etrafa saçıldılar ve Madeleine cam kapaklı dolap-ların içini dikkatle aradı. Okul müdireleri acayip ve rahatsız edici sürüyle eşya istiflemişlerdi. Odayı heykelcikler, süslü kavanozlar dolduruyor; raflar-dan birinde duran toz içindeki insan kafası sanki her hareketlerini izliyordu.

“Şuna bakın!” diye seslendi Madeleine, elinde kocaman bir kupür albümüyle apar topar yanlarına gelerek. Albümü Alfie’ye uzattı. “1800’lere kadar uzanan haber yazıları. Sığır hırsızları ve kuzeydoğu taraflarında gökte görülen garip bir yaratık üzerine. Ejderha bu! Hakkında yazılan her şeyi toplamışlar. Hayvanları kimin çaldığını biliyorlar!” Alfie kitabı alıp sayfaları karıştırdı. Kayıp hayvanlarla, garip yangınlarla ve Bayan Emmett’ın ortadan kaybolu-şu da dâhil olmak üzere tüm bölgeye yayılmış tuhaf olaylarla ilgili makalelere baktı.

“Hepsi burada! Ejderhanın yaptığı her şey. Ne-rededen biliyorlar?” Durup diğerlerine baktı. “Ayrıca neden bu kadar ilgileniyorlar?”

“Kulağa çılginca gelecek,” dedi Robin usulca, “ama ejderhalar ya köpek gibiyse? Ya sahipleri varsa?”

Soğuk bir sessizlik oldu.

“Yoksa onu... kontrol ettiklerini mi düşünüyorsun?” diye sordu Alfie, bu ihtimali düşünmeye bile korkarak.

“Yok daha neler,” dedi Madeleine. “Bunu yapmak isteseler bile, öyle bir şeyi nasıl kontrol edebilirler ki?”

“Jimmy, herkesin annesi babası üzerinde hipnoz gücüne sahip olduklarını düşünüyor; yani neden ejderhalar da olmasın?”

Alfie bu korkunç ihtimali üzerine sersemledi. Murkle ve Snitch neden bir ejderhayı kontrol etmek istesinler ki? Ancak bir önceki gece şatonun etrafını dolanan koca kanatları düşündü ve Robin’in çılgın fikri, artık o kadar çılgın gelmemeye başladı. Şatoya girmenin bir yolunu bulmak için ejderhayı mı kullanmaya çalışıyorlardı?

“Bunu alıp anneme ve babama göstermemiz gerek,” dedi Madeleine ve kupür albümünü eline geçirdi.

“Yapamayız,” dedi Robin kitabı ellerinden almaya çalışırken. “Bizim aldığımızı anlarlar, hem neyi kanıtlayacak? Onların tuhaf olaylarla ilgilendiğini mi?”

Alfie kitabı ikizlerden almış dolaba geri tıktırdı. Robin’in teorisini zihninin arkasına itmeye çalıştı. “Haydi, buna vaktimiz yok. Aramaya devam edelim.”

Kuzenleri yeniden harekete geçerken; Alfie devasa masanın başındaki, tahta benzeyen sandalyelerden birine oturdu ve masadaki dosya ve kâğıt yığınlarını araştırmaya girişti. Nihayet son çekmeceyi açtığında geri sıçradı. Tıpkı amcasının oban köpeklerine verdiği yemekler gibi etli kemik yığınlarıyla doluydu. Ejderha maması mıydı bu? Onu yakında bir yerde saklayacak halleri yoktu ya? ekmeceyi gm diye kapatıp, dirseklerini masaya dayadı ve ellerini başının üstünde kenetledi. Tılsımı bulamayacaklardı. Murkle ve Snitch muhtemelen yanlarında taşıyorlardı ve Murkle'ın ceplerini karıştırabileceği mükemmel bir fırsatı kaçırmıştı. Zaten ofiste de gereğinden uzun kalmışlardı – başka bir plan kuracaklardı artık.

Alfie'yi araştırmayı iptal etmek üzere ayağa kalktı, ama bir şey onu geri çekti. Tılsım onu çağırıyor-du sanki. Hayal kırıklığı içinde masaya baktı. Tüm ekmeceleri karıştırmış, gizli bölme var mı diye altlarına bile bakmıştı. Parmaklarını masa üstündeki siyah, kakmalı süslerin üzerinde gezdirdi. O meymenetsizlere ait bir eşya olmak için fazla güzeldi. Elleri ortadaki dikdörtgen desenin üstünde gezerken parmaklarına tanıdık bir sıcaklık yayıldı – tılsımdı bu. Panelin altında olmalıydı. Paneli zorlayıp kaldırmanın yolunu ararken tırnaklarıyla kazmaya başladı. Zaman geçiyor, saatin tıkırtısı sanki gittikçe yükseliyordu ama panel, bana mısın demiyordu.

Murkle ve Snitch, on dakikadan daha kısa bir sürede geri döneceklerdi. “Neden *açılmıyorsun?*” diye bağırdı, düş kırıklığı içinde yumruğunu masaya geçirdi. Desenli panel, minik bir tıkırtıyla pat diye açıldı ve küçük bir kâğıt yığınının arasında duran tılsımı görünce, Alfie rahatlayıp gülmeye başladı.

“Hey, gelin de şuna bakın,” diye arkasından Robin’in boğuk sesini duydu. Duvar saatinin daracık sandık kapısını açmış, yere eğilmişti ve bedeninin yarısı saatin içineydi. Bir tek poposu ve ayakları gözüküyordu. “Bu çok acayip...”

“Dışarı çık Robin, buldum!” dedi Alfie tılsımı boynuna geri takarken.

“Aferin!” dedi Madeleine ve yanına gelip gizli bölmeye konmuş bir dosyayı karıştırmaya girişti. “Fena çıldıracaklar, ama çaldıklarını itiraf edecek halleri yok ya!”

“Bence ikinizin de bunu görmesi gerek,” diye seslendi Robin. Alfie masanın gizli bölmesindeki her şeyi dışarı çıkarmasın diye Madeleine’i durdurmaya çalışırken, Robin’in sesi tuhaf bir şekilde gittikçe uzaklaşıyordu.

“Hey, burada ne var baksana,” dedi Madeleine. Dosyadan avuç dolusu fotoğraf çıkardı. “Şatoda onları etrafı karıştırırken yakalamamızdan önce çekmişler herhalde.”

Alfie bakakaldı. Fotoğraflar, Bayan Reynard'ın şatodaki partide okul müdirelerinden aldığı haritaların fotoğraflarıydı. Fotoğrafların üstünde mahzenlerin çeşitli kısımları daire içine alınmıştı ve okunamayan notlarla, soru işaretleriyle doluydu. Alfie'nin kanı dondu. Sözde tatile çıkmışken, araştırma yapıyorlardı demek ki. "Haklıydık," dedi nefesi kesilerek. "Tılsımın bir anahtar olduğunu biliyorlar ve sahiden yerdeki kapağı açmak istiyorlar."

"Robin!" diye seslendi Madeleine. "Gelip bak-sana!"

Alfie etrafına bakınıp Robin'i aradı. Birden kapı kolu gürültüyle tangırdadı ve Alfie'nin neredeyse kalbi duruyordu. Madeleine kolunu yakaladı.

"Bunlar onlar!" diye ciyakladı.

"Anahtarımı bulamıyorum da ne demek?" diye koridordan Snitch'in öfkeli sesini duydu. "Sana onu zincire takıp boynuna as demiştim. Al, benimkini kullan."

Alfie her şeyi gizli bölmeye geri tıktırırken, Madeleine çıldırmış halde saklanacak bir yer aradı. Anahtar şingirdayarak kilide girerken, dışarıdan gelen, taş zemine tıp tıp vuran sabırsız ayak seslerini duyabiliyorlardı.

"İşe yaramıyor – kilide bir şey sıkışmış."

“Acele et,” diye çıkıştı Snitch. “Snoddington denen şu velet, Bloom ve kuzenlerini buralarda gördüğünü söyledi. Belki anahtarını onlar almıştır.”

Ah, Edward denen şu pislik! Madeleine’in kapıda bıraktığı anahtar yalpalayarak kilitten çıkarken Alfie dehşet içinde izledi.

Yüreği kaburgalarına güm güm vururken çabucak odaya bakındı. Üç çocuğu birden saklayabilecek hiçbir şey yoktu.

“Robin nerede?” diye fısıldadı.

“Buradayım,” diye duvar saatinden bir fısıltı geldi. Alfie hızla başını çevirdi ve Robin’in kafasının diz seviyesindeki kapıdan belirdiğini gördü. “İçeri girin, çabuk!”

“Sığmayız. Buradan çıkmamız gerek!” diye fısıldadı Madeleine, kilitli pencereleri çaresizce iterken.

“Ya buraya girsenize!” dedi Robin panik içinde. “Her an kapıyı açabilirler!”

Madeleine saate koşarken; Alfie, içindeki fotoğrafları alıp dosyayı yerine koydu. “Alfie, çabuk!”

Alfie hiç düşünmeden fotoğrafları ateşe attı ve bükülüp yanarlarken saatin içine koştu. Murkle’ın anahtarı kilitten yere düşerken, Robin duvar saatinin kapağını saniye farkıyla tıkırdatarak kapadı.

Saatin içi zifiri karanlıktı. Alfie kollarını uzattı ve içerideki boşluğun beklediğinden çok daha büyük olduğunu fark etti.

“Çukura dikkat,” diye fısıldadı Robin, ellerini duvara takılmış demir halkalara götürdü. “Çabuk olun, buradan aşağı inelim, çok yüksek değil.” Alfie alelacele basamakları indi, Madeleine parmaklarına basınca, bağırmamak için kendini zor tuttu. Aşağıya varmaya sadece birkaç metre kalmıştı.

“Anahtarı görüp, buraya girdiğimizi anlayacaklar,” dedi Robin. “İlerlememiz gerek.” Tam o sırada Alfie ofis kapısının güm diye açıldığını duydu, Murkle ve Snitch’in sesleri tepelerinde kalan odayı doldurdu.

“Nereye ilerleyeceğiz?” diye sordu Robin’in sesi ni takip etmeye çalışırken.

“Bu taraftan.” Robin, anahtarlığında taşıdığı minik feneri açtı ve uzun, taş tünelden hızla koşturdu. Alfie fenerden gelen, sağa sola sallanan ışığın peşinden takip etti.

“Burası nereye çıkıyor?” dedi nefes nefese kuzenlerine yetişirken.

“Emin değilim. Yokuş tırmanıyoruz, yani sanırım okulun arkasında kalan tepelere çıkıyor.”

Madeleine onları kazaklarından yakalayıp çekince oğlanların ikisi de aniden durdular. “Dinleyin!” diye boğuk sesle fısıldadı. “Onlar da tünele girmişler.” Alfie donakalıp dinledi.

“Orada olduğunuzu biliyoruz!” Murkle’ın sesi, tepelerinde kalan tünelde yankılanıyor, Alfie’nin

tüylerini diken diken ediyordu. “Burası çocuklar için güvenli değil. Size kızgın değiliz. Hemen dışarı çıkarsanız, bu konuda tek kelime etmeyeceğiz.”

“Tabii tabii,” diye mırıldandı Alfie.

“Bu soğuk, karanlık tünellerde sonsuza dek kaybolmak istemezsiniz,” diye ekledi Snitch. “Yarasalarla, sıçanlarla, karanlıkta artık her ne dolanıyorsa onlarla mı kalmak istiyorsunuz?”

Alfie, Robin’in fenerinden gelen ışığın ötesindeki karanlığa baktı ve tüyleri ürperdi. Seyrettiği her korku filmi kafasında yeniden oynuyordu. Arkalarından, uzaklardan bir patırtı geldi. “Peşimizden geliyorlar!” diye haykırdı Alfie.

“Koşun!” diye bağırdı Madeleine ve önden koşup karanlığa doğru depar attı.

“Maddie, bekle!” diye seslendi Robin, fısıltıyla konuşması gerektiğini artık umursamayıp. “Koşmayı kes. Saklanmamız gerek.”

“Bizden saklanabileceğiniz hiçbir yer yok,” diye seslendi Murkle.

“Bu mağaralarda kaçacak yer yok,” diye bağırdı Snitch.

Arkalarından gelen gürültüler, yaklaşan ayak seslerine dönüştü. Madeleine kör gibi tünellerin içine koşarken, Alfie ile Robin başka seçeneklerinin olmadığını fark ettiler. Koşmaya başladılar.

Alfie karanlığın içinde koştururken, tünel sarmallar çizerek yokuşa dönüştü. Zemin yamulmaya, ayaklarının altında kaymaya başladı. Alfie her iki yönden gelen soğuk esintileri hissetti ve *acaba bu tünele çıkan başka tüneller var mı* diye merak etti.

“Artık mağaralardayız,” dedi Robin nefes nefese. Sanki zihnini okumuştı. “Büyükannem tepelerin altındaki tünellerin labirent gibi olduğunu söylerdi. Bu patikadan ayrılmayalım.”

Çocuklar ellerinden geldiğince hızlı koşarken, tünel iyiden iyiye nemli bir mağaraya dönüştü. Ayakları ıslak zeminde şapırdarken; Alfie, Madeleine’in uzaktan gelen ayak seslerini zorlukla duyuyordu.

“Nereye gittiğinizi bile bilmiyorsunuz, değil mi?” diye Snitch’in sesi arkalarındaki karanlığın içinden yankılandı. “Yerinizde olsam koşmazdım.”

“Hiç değilse yalnız hissetmeyeceksiniz,” deyip kıkır kıkır güldü Murkle. “Buralarda nicesi kayboldu.”

“Kulak verme onlara,” dedi Alfie nefes nefese. “Onlar sadece – ahhh!” Ayağı bir şeye takıldı ve yere düştü, kafasını öyle bir çarptı ki kulakları çınlamaya başladı. Ayağa kalkmaya çalışırken, sanki su altındaymış gibi hissediyordu. Sersemlemiş halde neye takıldığına baktı – kocaman bir sığır kafatası. Bir el, kolunu tuttu ve Robin’in boğuk sesi ona durmaması için yalvardı. Kuzeni ona destek olarak ile-

ri doğru sendelerken, önünde kalan hava gözlerine puslu gözüktüyordu. Yanağından aşağı ıslak bir şey akıyordu. Su muydu? Yoksa kan mı? Robin koşmayı bırakınca, Alfie de aniden durdu.

“Madeleine’i duyamıyorum,” diye fısıldadı.

Tüneldeki bir çatalın önünde, sessizlik içinde durdular. Alfie, Robin’in hangi yoldan gitmeye karar vermeye çalıştığını fark etti. Murkle ve Snitch’in ayak sesleri artık iyice yaklaşmıştı. “Onlar geçip gidene kadar saklanmamız gerek,” diye fısıldadı, sersemlemiş halde sağa sola sallanırken. “Onu sonra buluruz.” İki tünelin önünde bakakalmış heykel gibi dikilen Robin’in kolunu sertçe çekti. “Robin!”

“Sizi duyuyoruuuuuz,” diye mağaranın uzak tarafından fısıltılı bir ses geldi.

“MADDIE, KOŞ!” Alfie onu mağaradan sürüklerken, Robin avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Sizi görüyoruuuuuz,” diye alay etti diğer ses.

Alfie yere yattı ve peşinde Robin’le zeminde sürünmeye başladılar. Kocaman dikitlerle mağara duvarı arasına gizlenip nefes almaya bile cesaret edemeyerek, kımıldamadan durdular. Karanlıkta, yerde uzanırken, Alfie’nin başı acıdan zonkluyordu. Çocuk kaburgalarına batan sivri bir şeyden kurtulmak için hafifçe kaykılایım dedi ve birden, neyin üstünde yattığını gördü. İçinde korkuyla karışık tik-

sinti birikti. O kadar iğrenmişti ki, öğürmemek için kendini zor tutuyordu. Kocaman hayvan kemikleriyle kuşatılmışlardı – inekler, koyunlar, hatta at kafatasları. Hepsi de tertemiz sıyrılmıştı. Ejderha bu mağaralarda yaşıyordu kesin!

Alfie, sanki sonsuza dek sürmüş gibi hissettiren bir anlığına orada öylece durdu. Kulaklarına hücum eden kan dışında hiçbir şey duyamıyordu. Murkle ve Snitch yanlarından geçip gitmişlerdi herhalde. Madeleine’le aynı yoldan gitmediklerini umuyordu. Usulca başını kaldırdı ve gözlerini açtı.

“BÖÖ!”

Snitch’in iğrenç nefesini ensesinde hisseden Alfie çığlığı bastı. Bayan Murkle, Robin’i ayak bileklerinden tutup dışarı sürüklerken; Robin, Alfie’nin bacaklarına tutundu. Snitch, Alfie’yi saçından yakaladı ve çocuk parmak ucunda kalana kadar saçlarını çekti.

“Epey işler karıştırıyordunuz, değil mi?” diye fısıldadı kadın. “Gizlenmeler, işimize burnunuzu sokmalar.”

“Bizi gözetleyip plan kurmalar,” diye ekledi Murkle.

Alfie kıvranarak kadının ellerinden kurtulmaya çalıştı, ama Snitch’in kuvveti inanılmazdı. Başındaki acıysa öyle yoğundu ki, neredeyse bayılacak gibi hissetti.

“Tamam! Sizinle geliyoruz,” diye haykırdı Robin, Bayan Murkle kulağını bükerken. “Ancak  nce Madeleine’i bulmamız gerek.”

“Ah, ama ofise d nm yoruz ki,” dedi Murkle al-dırışsız bir tavırla.

“Sen merak etme – kardeşini biz buluruz,” dedi Snitch. “şimdi k m lda bakayım!”

 ki kardeş çocukları mağaranın  atalland ğı yere sürüklediler ve aşağıya inen tünele saptılar. Alfie kayalık zemine ayaklarını bastırıp direnmeye çalıştı, ama Snitch onu peşinden öyle bir sürüklüyordu ki sanki Çocukcağızın hiç ağırlığı yoktu.

“T lsımı şatonun altındaki kapıyı açmak için  ald ğınızı biliyoruz,” diye haykırdı Alfie. Acı hem omuzuna hem başına vururken sesi kendinden cesurdu.

“Ah,  yle mi?” dedi Murkle, pis pis gülerek Robin’i yanından çekiştirirken. “Aman ne büyük de-tek-tifmişsin!”

“Ejderhayı kontrol ettiğinizi de biliyoruz!” diye bağırdı Alfie, onları şoka uğratıp ellerinin gevşemesini umarak. Ancak kardeşler bunun üzerine tiz kahkahalar patlattılar.

“Evet,” dedi Snitch f s ldayarak. “Peki, ne yapacaksın bu konuda? Yani diğerlerini de uyandırma-mıza yardım etmek dışında?”

Alfie duyduklarına inanamadı. “Diğerlerini uyardırmak ne demek? Başka ejderhalar mı var?”

Snitch gürleyerek kahkahalar attı. “Bilmiyor!” dedi alay ederek. “Ona kimse söylememiş!”

“Neyi söylememiş?” diye bağırdı Alfie, nafile bir çabayla ellerinden sıyrılmaya kıvranırken.

“Tepesinde yaşadığın şeyi,” dedi Murkle kıs kıs gülererek. Robin o sırada kadının boynuna doladığı kolundan çaresizce kurtulmaya çabalıyordu. “Yuvam dediğin yerin kilometrelerce altında uyuyan şeyi...”

“Söylesene artık!”

Snitch, Alfie’yi gömleğinden çekip kaldırdı ve burun buruna geldiler. “Ejderha yuvası,” diye söyleyiverdi kadın ve onu tekrar yere atarken Alfie, kadının iğrenç nefesinden kendi yüzüne yayılan koku karşısında iğrendi. Okul müdireleri, Alfie’nin yüzündeki ifadeye bakıp tiz çığlıklarla gülerken; çocuk başını kaldırıp onlara baktı. Robin onunla göz göze geldi ve Alfie’yle aynı şeyi düşündüğü besbelli bir halde başını iki yana salladı. Kadınlar resmen kafadan çatlaktı. Oradan kaçmak zorundaydılar. Snitch, Alfie’nin zihnini okumuşçasına öne atıldı, onu demir mengene gibi yakaladı ve çekiştirerek ayağa kaldırdı. Kız kardeşler onları mağaraların derinlerine doğru sürüklerken, sefil haldeki Alfie’nin sendeleye

sendeleye peşlerinden gitmek dışında hiçbir seçeneği yoktu. Giderek aşağılara inerken, sülfür kokusu yoğunlaşmaya başladı. Alfie birden ne yapacaklarını anladı – okul müdireleri onları doğruca ejderhaya götürüyorlardı.

Alfie, Snitch’in elleriyle boğuşurken, topuklarını mağaranın zeminine bastırdı.

“Ne oldu?” dedi Snitch gülerek. “Gören de o kadar ilgi duyduğun yaratıkla tanışmak istemediğini sanır.” Alfie daha ona yanıt veremedi irice bir şey bacağına sürtündü. Çocuk korkudan irkildi, derken Murkle’dan gelen tiz bir ciyaklama duydu.

“Bir şey ısırdı beni! *Aaah*, elimi kaptı! Kurtar beni şundan!”

Snitch, Alfie’nin saçını bıraktı ve acı içinde çığlık attı. Deminki şey her neyse onu da ısırmıştı herhalde. Alfie elini öne uzattı ve Robin’in kendisini arayan ellerine değdi.

“Koş!” diye bağırdı. Kaygan patikadan yukarı doğru geri koşmaya başladılar; yarışırcasına bir hızla, kemik kaplı mağaraya ulaştılar ve çığlıklar içindeki kız kardeşleri gerilerinde bıraktılar. Çataldan saparak yukarı çıkan patikaya döndüler. Uzaktan gelen çığlıklar kesilmişti ve kardeşler, arkalarında kalan tünellerden koşuyorlardı. Okul müdirelerine saldıran şey her neyse, çocuklara yetişti ve Alfie

koşan bir köpeğin pençelerini andıran sesler duydu. Her an bacağına geçirilmiş dişleri hissetmeyi bekliyordu ama hiç beklemediği bir şey oldu. Hayvan onları koşup geçti, ileri devam etti, sanki takip etsinler diye yol gösterircesine kısa ve tiz seslerle kesik kesik havladı.

“Tam arkamızdalar!” diye bağırdı Robin. Murkle ve Snitch öfkeyle gürleyip çığırarak tünelden yukarı çıkıyorlardı. Alfie, kuzenini zor duyuyordu – sanki her şey bir netleşip bir bulanıyordu. Bacakları zangırdamaya başlamıştı ve Robin’in, “Haydi! Yoksa zamanında dışarı çıkamayacağız!” diye haykırdığını duydu. Robin’in koluna tutundu ve konuşmaya çabaladı ama çok geçti. Görüntüsü büsbütün bulanıklaşıp her yer kararırken yere düştüğünü, Robin’i de beraberinde devirdiğini hissetti.

Sislerin İçinden

“Uyan, Alfie.”

Robin onu nazikçe omuzundan sarsıyordu. Alfie düşüncelerini toplamaya çalıştı ve soğuk, sert zeminin neden birden yumuşak, ılık ve koyun kokan bir yere dönüştüğünü merak etti. Gözlerini bir nebze açtı ve güneş ışığı yüzünden başına saplanan ağrıyla derhal onları kapadı. Oturduğu yerde doğruldu, ellerini gözlerine siper etti ve parlaklığa alıştıkça başını aşağı çevirip kucağına baktı.

“Kendini fena hırpaladın, ha evlat?” dedi kaba saba, ancak neşeli bir ses.

Alfie kafasına nazikçe dokundu ve kumaş parçasıyla sarılı olduğunu fark etti. Omuzu da öyleydi. Bandajlardan gelen, şifalı otların yoğun ama güzel kokusuyla gözleri sulandı.

“Yarayı temizleyip biraz merhem sürdüm. Daha bu sabah hazırlamıştım – geleceğinizi biliyormuşum demek ki.”

Alfie sesin geldiği tarafa dönüp gözlerini kırptırdı. Işık azaldı ve gözleri yakınında oturmuş, su dolu çaydanlığın altını yakmakla uğraşan geniş omuzlu, sakallı adamı seçti. Adam paçavraya benzeyen keten bir gömlek ve pantolon giymiş; üstüne paspal, kahverengi bir yelek geçirmişti.

“Etkili bir merhemdir,” dedi adam gururla. “Tarifi eski bir arkadaşımдан almıştım. Güzelce iyileşeceksin.”

Alfie sersem halde çevresine bakınırken, yabancıya teşekkür etti. Ormana açılan, ev niyetine kullanılan bir mağaranın içinde, tahta parçalarından ve yünden bir araya getirilmiş eğreti bir yatağın üstüne oturmuştu. Yanma Robin oturmuş, dizlerini çenesine kadar çekmiş, bacaklarına sarılmıştı.

“Neler oldu?” diye inledi. “Maddie’yi buldun mu?”

“Hayır.” Robin, kasvet içinde gözlerini ayaklarına dikti. “Yarım saattir bir ayılıp bir bayılıyorsun. Hastaneye gitmemiz gerek ama... buralarda hastane olduğunu sanmıyorum. En azından henüz yok.”

“Ne?” Alfie apar topar ayağa kalktı ve Hexbridge Vadisi’nin tanıdık fakat farklı manzarasını seyretmek üzere sendeleyerek mağara ağzına yürüdü.

Gözlerinin önünde rengârenk benekler dans etmesine rağmen manzaranın ne kadar farklı görüldüğünü anlayabiliyordu. Hexbridge’i çevreleyen, gözlerinin aşına olduğu yama yama tarla arazileri yerine göz alabildiğince uzanan yoğun bir orman vardı. Alfie bunun ne demek olduğunu anlayınca, Robin’in sözcükleri sonunda kafasına dank etti. Yine olmuştu, tıpkı okulun son günü olduğu gibi. Zamanda geriye kaymış, bu sefer yanında Robin’i de getirmişti.

“Sen bayılınca her şey sisle kaplandı,” dedi Robin kazağının alt kenarını bükerek. “Sis ortadan kaybolduğunda, biz hâlâ mağaradaydık ama Murkle ve Snitch kaybolmuşlardı. Seni hareket ettiremedim, böylece yardım bulmaya gittim. Burada Bryn ile tanıştım; burası onun mağarası. Seni tünellerden dışarı taşıdı ve başına bandaj sardı.”

Alfie ona kibarca teşekkür edip mağaraya hayran hayran bakarken, Bryn gülümsedi. “Burayı depo olarak, bir de arada düşünmek için kullanıyorum. Bugün burada olduğum için şanslısın – karım beni üstünde oturduğun odunları toplamaya göndermişti.”

“Geri dönüp Maddie’yi aramak istedim,” dedi Robin, “ama ne olduğunu anladığımda bunun anlamsız olacağını fark ettim.” Başını eğip yere baktı ve usulca şöyle dedi: “Onu burada bulamayız, değil mi?”

“Çok üzgünüm Robin. Bizi buraya getirmek istememiştim. Tıpkı geçen seferki gibi oldu. Kontrol edemiyorum.”

“Öbür türlü bizi yakalarlardı,” dedi Robin. “Ne yapacaklardı bilemiyorum ama bizi serbest bırakmayacaklardı, orası kesin. Sen ikimizi de kurtardın, ama keşke Madeleine’in de güvende olduğunu bilseydim.”

Robin onu suçlamadığı için Alfie minnet duymuştu, ama kendine öfkesini engelleyemiyordu. Onları zamanda geriye sürüklemeseydi, belki şimdiye Madeleine’i bulmuşlardı veya en azından kuzenini bulmak için bir arama grubu gönderilirdi.

“Alfie, bizi eve götürebilir misin?” diye sordu Robin.

“Emin değilim. Geçen sefer her şey solup kaybolmuştu ve geri dönmüştüm. Hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Belki de çok uzun süre baygın kaldım diye hâlâ buradayızdır, ne dersin?”

“Duyduklarıma göre ikinizin de bir nebze öğünde ihtiyacı var,” dedi Bryn. “Ne yapılacağını daima bilen bir dostuma haber gönderdiğim isabet olmuş demek ki. Hah, o da geliyor işte.” Tepeden aşağıya, patikayı tırmanan pelerinli figüre el salladı. “Hop, Orin!” Tepenin eteğindeki figür geri el sallarken uzaktan selam verdi.

“İnanamıyorum. Bu, Orin mi? Orin Hopcraft?” diye bağırdı Alfie, başındaki zonklamaya rağmen geriye sıçrayarak. “Tabii ya! Şu an *onun* zamanındayız. Bizi eve nasıl göndereceğini bilir o!”

“Tıpkı doğduğun gece seni ve aileni eve götürdüğü gibi,” dedi Bryn.

Alfie şaşkınlık içinde ona döndü. “Sen bunu biliyor musun?”

“Bilmek mi? Anneler sislerin içinden çıktıklarında şatodaydım ben. Karım senin doğumuna yardım etti. Orin, senin bu aralar geri geleceğini söyledi. Gerçi mağaramda ortaya çıkacağını beklediğimi söyleyemem.”

“Ben de!” dedi Orin Hopcraft gülerek. Süzülerek mağaraya girerken, gri gözleri ışıldıyordu. Adam uzun kahverengi pelerinin çözüp yere bıraktı ve uzun kollu bol gömleğinin üstüne giydiği koyu yeşil tuniği göz önüne serildi. Orin’in sıcaklık yayan varlığı, sanki tüm mekânı dolduruyordu. Druid, Alfie’yi omuzlarından sıkıca kavradı. “Alfie, sevgili evladım! Seni yeniden görmek ne kadar güzel!”

“Orin,” dedi Alfie kekeleyerek. Druid’in özenle örülmüş sakalının ve gevşekçe bağlanmış, aralarda kırlar olan kahverengi saçının manzarasını –tam da babasının tarif ettiği gibiydi– içine çekerken, söyleyecek başka sözcükler bulmaya çalıştı. “Eee, tanıştığımıza memnun oldum. Bu, benim kuzenim Robin.”

“Kuzen Robin, çok memnun oldum!” dedi Orin. Druid elini sıkarken, Robin başını kaldırıp huşu içinde adama bakakaldı.

Orin pelerininin üstüne oturdu ve deri kemerinden küçük bir keseyi çözdü. “Bryn, bize papatya ve kediotu çayı demler misin?” Keseyi uzattı ve Bryn içindeki şifalı otları, kaynattığı çaydanlığa döktü. Alfie, mağarayı doldurmaya başlayan rahatlatıcı aromayı içine çekti. “Şimdi, konuşacak çok şeyimiz olsa da,” dedi Orin yumuşak ama ciddi sesiyle, “önce seni buraya getiren koşulları öğrenmek isterim.”

Alfie neler olduğunu aktarırken, Bryn dört ahşap kupaya çay koydu. Alfie, Murkle ve Snitch hakkındaki her şeyi, tünellerde süren kovalamacayı anlatırken; Robin’in halinden Orin’e karşı büyük hayranlık duyduğu anlaşılıyordu. Orin, tılsımın birkaç hafta boyunca kadınların elinde olduğunu öğrenince endişelendi, mahzenlerdeki mührü bildiklerini duyunca sanki şok geçirdi. Alfie ona gördükleri ejderhayı, Murkle ve Snitch’in tılsımı kullanıp diğerlerini uyandırmayı planladıklarını anlatınca; Orin, ahşap kupasını o kadar sıktı ki parmak boğumları bembeyaz oldu.

“Bu ejderha,” dedi Druid kasvetli bir sesle. “Söyle bakayım, iki başı mı var?”

“Evet!” dedi Alfie. “Nereden biliyorsun?”

“Bizzat kendim gördüm,” dedi Orin vahim bir edayla. “Agrodonn, artık sende olan büyüü ben-den zorla almaya geldiğinde görmüştüm.”

“Beraberinde getirdiği müttefikleri,” diye feryat etti Alfie, Orin’in mektubunu hatırlayıp. “Köylülerin arazilerini ateşe verip hayvanlarını katledenler. Onlar ejderhaydı, öyle değil mi?”

Orin usulca başını yukarı aşağı salladı.

“Buna inanamıyorum. Neden bana söylemedin?”

“Sanırım mektubum senin sindirmekte zorlanma-na yetecek kadar fazla bilgi içeriyordu. Listeye bir de ejderhaları eklemek istemedim. Zaten bu ejderhanın da tıpkı kardeşi gibi ölüp gittiğini sanıyordum.”

“O zaman şimdi anlat bana,” dedi Alfie şakağı-na bıçak gibi saplanan ağrıdan irkilerek. “Murkle ve Snitch, şatonun altında ejderha yuvası olduğunu söylediler. Peşinde oldukları şey bu. Doğru mu?”

Druid, başıyla Bryn’a biraz daha çay koymasını işaret etti. Kupasından büyük bir yudum aldı ve iç çekti. “Doğru. Ejderhaların çağı geçeli çok oldu ve dünyanın derinliklerinde, unutulmuş yerlerde uyuyorlar. Hexbridge, bu mekânlara açılan son geçidin üstünde. Agrodonn bunu biliyordu. Günler boyunca kazı yapıp toprağın ta derinliklerine inmişti, ta ki iki küçük ejderha bulana kadar. Onlara boyun eğdirmek için büyü yapmış, ben yaratma büyüsunü ona teslim

etmeyi reddedince hayvanlara tarlaları yakmalarını emretmişti. Ejderhalar inekleri, koyunları kapıp bir çırpıda yerken; Agrodonn bana sırada köylülerin olduğunu söyledi. İşte bu yüzden sana verdiğim büyü-
yü ona karşı kullanmaktan başka seçeneğim kalmamıştı. Büyü onun güçlerinden beslenince, Agrodonn ejderhaları daha fazla kontrol edemedi ve yaratıklar tepelerin üstünden süzülerek uzaklaştılar.

İştahını yeni gidermiş büyümünü kale inşa etmek kullanırken, şatoyu Agrodonn'un açtığı geçidin üzerine yapmayı özellikle istedim. Böylece sadece tılsımın açabileceği mühürlü bir kapı yaptım. *Agrodonn'un uyandırdığı ejderhaları yakalamama gerek kalmadı* diye düşünüyordum – çok geçmeden Lambton'dan bir şövalye, bir tanesini hakladı ve sizin ejderhanın da aynı kaderi paylaştığı kulağıma geldi. Lakin yanılmışım.”

Orin, Alfie'ye baktı; yumuşak bakışlı gri gözleri, içinde hissettiği büyük endişeyi ele verdi.

Alfie onun gözlerine bakarak karşılık verdi. Druid'le tanışmanın getirdiği heyecan, içinde öfkeyle titreşen minik alev karşısında eriyordu. “Büsbütün çatlak değillermiş demek. Yani bana seçim hakkı bile tanınmadan senin büyünü saklamak için ev sahipliği yapmam yetmezmiş gibi; şimdi de şatonun, *evimin*, dünya ile uyuyan bir ejderha sürüsü arasındaki tek şey olduğunu mu söylüyorsun?”

Alfie gözlerini dikmiş adama bakarken, şatonun tüm bunlara değip değmeyeceğini düşündü. Orin'den tılsım ve şatoyla birlikte büyüü kendi-sinden almasını rica etmeyi aklından geçirdi, tabii böyle bir şey mümkünse. Buna korkaklık denebilir miydi? Sonuçta bunların hiçbirini kendi istememişti. Üstüne üstlük Madeleine de kaybolmuştu ve Alfie, geçmişte oturmuş, çay içiyordu.

“Senden saklamakla hata ettim,” dedi Orin. “Mühür sağlam kaldığı sürece son derece güvende olacağını biliyordum. Senin zamanından birinin bunun varlığından haberdar olabileceğini düşünmemiştim.” İçten bir tavırla öne doğru eğildi ve elini Alfie'nin omuzuna koydu. “Hata ettim. Beni affedebilir misin?”

Alfie gözlerini yere dikip bir omuzunu silkti. Şato eski yaşamından kurtulmasına ve babasıyla yaklaşmasına yardım etmişti, ancak Alfie bunun gerçek bedelinin ne olacağını merak etmeye başlıyordu. Sonunda başını yukarı aşağı salladı.

“Teşekkür ederim, Alfie,” dedi Orin gülümseyerek.

“Ama böylesine büyük bir şeyi bir daha asla ben-den saklama – ayrıca yardımına ihtiyacım var. On-ları durdurmak için ne yapabilirim?”

“Senin şu öğretmenlerinin ne tür alçaklar olduk-larını bilmiyorum,” dedi Orin. “Ancak bir ejderhayı kontrol etmek, güçlü bir irade ister. Anladığım ka-darıyla hiç değilse sendeki büyüünün farkına varma-

mışlar. Caspian’a ejderha meselesini halledene kadar sana fazladan koruma göndermesini söyleyecek bir not yazacağım.”

“Caspian’ı tanıyor musun?” diye sordu Alfie ismi onun dudaklarından duymanın şaşkınlığıyla. “O da zaman yolculuğu yapabiliyor mu?”

“O, işlerini kendine has bir şekilde yürütür,” dedi Orin. “Lakin çok yaşlıdır – aklının alabileceğinden de yaşlıdır. Şimdi, ejderha faslı hallolana kadar öğretmenlerini kışkırtma ve seni asla tek başınayken yakalamalarına izin verme.”

“Orasını merak etmeyin,” dedi Robin öfkeyle. “Olanları bizimkilere anlatır anlatmaz, hapsi boylayacaklar.”

“Belki,” dedi Orin “Ama kaygan bir yılan balığını elinde tutması zordur. Bende işinize yarayacak bir şey olabilir. Alfie, gerekenleri hazırlayıp Caspian aracılığıyla sana talimatları göndereceğim. Şu öğretmenlerin neyin peşinde oldukları konusunda diğerlerini uyarmana yardımcı olacak. Şimdi gelin bakalım, sizi eve göndermeden önce tepeden aşağı inmenize yardım edelim.”

Robin karşı çıkmak üzereydi ki, Orin ellerini onun omuzlarına koyup usulca şöyle dedi: “Kız kardeşini bulman gerektiğini biliyorum, ama onu tek başınıza aramamalısınız. Mağaralara geri dönmenden önce yardım almanız gerek.”

“Peki bizi onlar peşimize düşmeden önceki bir zamana gönderebilir misin?” diye sordu Robin. Böylece kendi kendimize yardım ederiz.”

“Üzgünüm. Zaman, nerede olursan ol akmaya devam ediyor – eve döndüğünüzde orada da zaman ilerlemiş olacak.”

“O zaman ne bekliyoruz?” dedi Robin ve dar orman yolundan aşağı sabırsızca fırladı. Alfie, Bryn ve Orin’in desteğiyle tökezleye tökezleye peşinden gitti.

“Söyle bakalım, Alfie,” dedi Orin. “Tılsımı takmadığın süre boyunca hiç tehlikeye düştün mü?”

Alfie başını sağa sola sallıyordu ki, Robin onları acele ettirmek için yanlarına geri koştı ve öfkelenerek şöyle dedi: “Elbette düştü. Okul salonundaki yangın vardı ya! Sen ve Jimmy az daha kavruluyordunuz!”

“Peki bu yangın sırasında, tehlike yükseldiğinde olağan dışı herhangi bir şey oldu mu?”

Alfie ona, arkadaşını kurtarmaya çalışırken hissettiği acıyı ve elektrik şoklarını anlattı.

“Sen bu büyüyü bebekliğinden beri taşıdığın için onu başka herkesten daha iyi kontrol edebilirsin,” dedi Orin. “Çok eski, çok kuvvetli bir büyü ve kendini koruma adına onu taşıyanı da korur. Lakin büyü konusunda eğitim almadığın için bu büyü, seni korumaya çalışırken bile sana ciddi bir zarar verebilir.

Şimdilik, tılsım ham enerjiyi kontrol etmeye ve odaklamaya yardımcı oluyor – büyüü bulmak isteyenler onu fark edemesin diye, işaret fişegi gibi parlamasını engelliyor. Tılsımı daima takmalı ve onu gözden uzak tutmalısın. Sen yaş aldıkça, büyü daha da canlanacak. Onun beslenmek ve yaratmak için serbest kalma isteğini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Bunu sana eğitimin başladığı zaman öğreteceğim. Sen, onun muhafızı olmaktan ötesin – sen onun aynı zamanda hapishanesisin.”

Yolculuğun geri kalanı boyunca sessizlik içinde yürüdüler. Tüm duyduklarından sonra Alfie artık şatonun bedelinin epey büyük olduğunu öğrenmişti. Druid’in gözlerinde bu büyüünün ve beraberinde getirdiği her şeyin yükünü onun omuzlarına koyduğu için hissettiği feci suçluluğu görebiliyordu.

Tepenin dibine doğru ağaçlar seyredildi. Çocuklar ona yardımları için teşekkür ederken, Bryn gururla utanç karışımı bir ifade büründü.

“Orin’in dostlarına yardım etmek beni daima mutlu eder. Bir dahaki ziyaretinde bana uğramayı unutma. Karım seni yeniden gördüğüne çok sevinecektir. Sen bıkip usanana kadar tıka basa doyurur seni.” Alfie zayıf bir tebessüm takınırken, Bryn sırtına bir şaplak geçirdi ve tek kolunun altına sıkıştırdığı odun yığınıyla, ıslık çalarak gözden uzaklaştı.

Dar toprak patikadan geçerlerken, Robin'in gözüne bir kilometre taşı çarptı ve çocuk bağırdı: "Bu taşı biliyorum! Bizim çiftlik girişinin yanında duruyor... yani hâlâ orada..." Neredeyse kulağın duyacağı bir pat sesiyle ortadan kaybolurken, Robin cümlesini asla tamamlayamadı.

Alfie çimlerin üstüne yarı devrilip yarı çömelirken, Robin'in bir saniye önce dikildiği boşluğa bakakaldı.

"Öyle görünüyor ki kuzenin eve dönüş yolunu buldu," dedi Orin, gülümseyip Alfie'nin yanına çökerken. "Bu senin için biraz daha zor olacak. Her iki zaman da senin eşit derecede evin sayılır."

"Seni tekrar ziyaret edebilecek miyim?" diye sordu Alfie, ağrıyan başı sormak istediği tonla soruyla dolu halde.

"Er geç," dedi Orin. "Umarım gün gelir, bizim iki zamanımız arasında gidip gelme konusunda ustalaşırsın. Bu olduğunda, işte o zaman eğitimin başlayacak."

"Eğitim mi?" dedi Alfie. "Mektubunda bundan bahsetmiştin. Yani ben de senin gibi bir druid olabilir miyim?"

"Usullerimiz ve doğadan güç alan büyülerimiz hakkında sen ne kadar öğrenmek istersen, sana o kadar öğretebilirim," dedi Orin. "Ancak sadece sen istersen."

Alfie, Orin'den öğrenebileceği onca şeyi düşündü – bunlar, muhtemelen kendi zamanında kaybolup gitmiş bilgilerdi. “Çok isterim.”

Orin, gülümsedi. “Peki madem, o zaman bir dahaki görüşmemize kadar hoşça kal. Şimdi, Robin’e kavuşmana yardım edeyim. Gözlerini kapa. Rahatlarken derin nefes al ve kendi zamanını düşün.”

Alfie gözlerini kapadı ve Orin’in talimatlarını dinledi, zihnini modern zamandaki Hexbridge’e odakladı.

“Söyle bana, göğsünün merkezinde bir çekilme hissi duyuyor musun?”

Alfie, yavaş yavaş Druid’in tarif ettiği hissin farkına vardı. “Evet, çok zayıf... sanki beni kendine doğru çekiyor.”

“Evine odaklan ve Evren seni oraya doğru çekmeye çalışacak. Tüm yapman gereken ona izin vermek.”

Alfie, Hexbridge’in ona verdiği yuva hissine odaklandı. Diğer tüm düşüncelerin akıp gitmesine izin verdi. Çekilme hissi, tüm bedenine yayılmaya başladı.

“Güzel, güzel,” dedi Orin’in artık daha zayıf gelen sesi. “Bu zamandan çıkıp gidene kadar bu hisse izin ver.”

Alfie’nin başındaki sancı, odaklanmayı zorlaştırıyordu. Tam bunu Orin’e söyleyecekti ki, sözcükler

ağzından dökülürken, bir saniye içinde altı yüz yıl ileri sürüklendi. Gözlerini açtığında Merryweather Çiftliği'ne çıkan yolda oturuyor olduğunu fark etti. Uzakta Robin'i görebiliyordu. "Robin!" diye seslendi, ayağa kalkmaya çalışırken sendeledi. Kuzeni hızla yoldan aşağı koştu ve kolunu Alfie'nin omuzunun altına geçirdi.

"Hadi Alfie, neler olduğunu herkese anlatmamız gerek." Alfie, kuzeninin kuvveti karşısında şaşırıldı. Çiftliğe doğru tökezleye tökezleye ilerlerken, üç bacak yarışında arkada kalıp oyun arkadaşının yürümelerini engelleyen hantal bir ortak gibi hissediyordu.

Çiftlik evi menzile girdiğinde Herb Dayı, Grace Yenge ve büyükannelerini kamyonete binerken gördüler. Çenesini mahzunca pencere kenarına dayamış küçük ve üzgün bir yüz, arka pencereden birinden dışarı bakıyordu.

"Maddie!" diye bağırdı Robin, kuzenini adeta yere bırakıp kamyonete doğru fırlarken. Alfie, peşinden acele etmeye çabalarken herkes kamyonetten çıkıp onlara koştu. Yanlarına ilk Madeleine vardı. Her ikisine de sımsıkı sarıldı ve Alfie, kızın kirli yüzünden akan yaşları gördü. Dikenli çalılardan arasından tepe aşağı koşmaktan dizleri sıyrılmış, kazağı yırtılmıştı.

"Çok korktum," dedi hıçkırarak. "Bir ömür sizi bekledim. Sizi mağaralara götürdüklerini ve bir daha asla bulamayacağımızı sandım."

“Maddie, sana ne oldu?” diye sordu Alfie.

“Önden koşmamalıydın,” dedi Robin kardeşi yanıt veremedi. “Sana yapma dedim. Sen de paniğe kapılıp kaçtın gittin. Sonsuza dek kaybolabilirdin!”

“Zaten öyle sandım!” dedi Madeleine heyecana kapılıp gözyaşlarını unutarak. “Ama ardından bir tilki belirdi. Sürekli havlayıp duruyordu ve onu takip etmemi istediğini anlayabiliyordum. İnanabiliyor musunuz? Bir tilki! Beni dışarı çıkardıktan sonra yeniden mağaraların içine koştu. Siz de gördünüz mü? Arada bir köyde gördüğümüz tilki olduğundan eminim.”

“Şey, eğer geçen hafta iki tavuğu götüren aynı tilkiyse, afiyet şeker olsun o zaman,” dedi Herb Dayı.

Alfie babasının arabasını sokaktan tıngır mıngır yaklaştığını görünce, başı yeniden zonklamaya başladı.

“Alfie, neler oldu?” diye seslendi babası, bir telaş arabadan indi ve ona sıkı sıkı sarıldı. “Maddie, kaçırıldığınızı söyledi.”

“Murkle ve Snitch,” diyerek yutkundu Alfie ve her yer hafiften bulanıklaşmaya yüz tutunca, gözlerini iyice kırptıştırmaya başladı. “Tılsımımı çaldılar. Biz onu geri alınca, bizi yakaladılar ve zorla mağaralara götürmeye çalıştılar.”

“Yavaşla,” dedi babası. “Ne demek sizi zorla mağaralara götürmeye çalıştılar? Şu kafana bak! Bunu sana onlar mı yaptı?”

“Onlar bizi kovalarken oldu.” Alfie dikkatini babasına vermenin uğraşı yüzünden kusacak gibi hissetti. “Kulağa delice gelecek biliyorum, ama kaybolan hayvanlar var ya? Onları bir ejderha kaptı! Onu Murkle ve Snitch kontrol ediyorlar ve diğerlerini de uyandırmak istiyorlar.”

“Doğru söylüyor!” dedi Robin, herkes büyük şaşkınlık içinde Alfie’ye bakarken. “Hepimiz gördük. Bayan Emmett’i kömüre çeviren de o.”

“Murkle ve Snitch, büsbütün kafayı üşütmüşler,” diye ekledi Madeleine. “Bir şey yapmamız gerek!”

“Yapacağız da,” dedi büyükannesi kararlı bir sesle. Kadın herkesten önce toparlanıp kendine geldi. “Olan biten her şeyi öğrenmek istiyorum ama önce önemli işleri halledelim.” Alfie’nin çenesini kaldırdı ve başparmağıyla göz kapaklarından birini yukarı iterken gözlerinin içine baktı. “Sen, evladım, hastaneye gidiyorsun.”

Birkaç saat sonra Alfie hastane yatağında sırtını yaslayıp oturmuş, sabırsızca babasını bekliyordu. Bir şeyler okuyarak vakit geçirmeyi denemişti ama ona verilen tek şey, sağlıklı yemek üzerine bir kitapçık ve üstleri karalanmış, sayfaları yırtılmış bir yığın resimli kitaptı. Doktor, beyin sarsıntısı geçirdiğini, bir süre daha gözlem altında kalması gerektiğini söylemişti. Ayrıca hemşirelere onu yarım saatte

bir kontrol etmelerini tembih etmişti. Bu durum Alfie'nin sinirini bozmaya başlıyordu. Odaya her dâlişlerinde babası geldi sanıyordu.

Alfie arkasına yaslandı ve koğuştaki saatin akrep ve yelkovanının tıkırdayıp yedi buçuğu gösterişini seyretti. Merryweather ailesi, okul müdireleriyle yüzleşmek için yanlarına polisi alıp sülale halinde okula gitmişlerdi. Müfettiş Wainwright, Alfie'nin anlattıklarını son derece ciddiye almış, okula giderken destek olarak Hexbridge'deki küçük karakoldan bir sürü polis memurunu da yanında götürmüştü. Ancak üstünden birkaç saat geçmişti. Alfie, neden bu kadar sürdüğünü merak ediyordu. Kelepçelenmiş halde götürülürlerken Murkle ve Snitch'in yüzlerindeki ifadenin tam olarak neye benzediğini duymaya can atıyordu.

Hemşirelerden biri odaya dalmış, elinde minik kauçuk bir çekiçe Alfie'nin reflekslerini muayene ediyordu ki, Alfie koridordan gelen sesleri duydu. Kuzenleri hoplaya zıplaya koğuşa girdiler ve hemen arkalarından babası geldi.

“Sıkılırsın diye düşünüp sana kitap getirdim,” dedi Robin ve eski püskü resimli kitapların yerine ona bir ansiklopedi, hayatta kalma el kitabı ve macera öyküleri koleksiyonu verdi.

“Ben de sana şeker dükkânından tonla şekerleme getirdim,” dedi Madeleine ve kitapların tepesine pat diye bir kese kâğıdı koydu.

“Başın nasıl?” diye sordu babası, yatağın kenarına yanına oturup Alfie’ye bir termos uzatırken. “Tavuk çorbası,” deyip gülümsedi. “Anneannen, yarın ziyarete gelirken sana bir parti daha getireceğini söyledi.”

Alfie’nin kafası karışmıştı. Herkesin bir an önce yanına dönmesini ve olanları anlatmasını beklemişti; ama onun yerine şekerciye uğramış, hatta anneannesinin çorba yapmasını bile beklemişlerdi.

“Eee?” diye sordu beklenti içinde.

“Eee, ne?” diye sordu babası.

“Okulda neler oldu? Dönmeniz asırlar sürdü. Ben de doğruca yanıma gelip neler olduğunu anlatırsınız diye düşünmüştüm.”

“Başına gelen kazayı mı kastediyorsun?” diye sordu Robin kafası karışmış halde.

“Hayır, onu sormuyorum!” diye öfkeyle bağırdı Alfie ve bunun üstüne hemşire onu susturmak için kafasını bitişik yatağı ayıran perdelerin arasından çıkardı. “Polisler Murkle ve Snitch’i tutuklayınca ne oldu? Kaçmaya çalıştılar mı?”

Herkes sessizliğe büründü. Robin ve Madeleine, birbirlerine tedirgin bakışlar attılar. Babası endişeli gözlerle elini sıktı. “Oğlum, öğretmenlerini ne diye tutuklayacaklar ki? Dün neler olduğunu hatırlamıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum.” Alfie, sanki ona berbat bir şaka yapıyorlarmış gibi etrafına baktı ama kimse gülmüyordu. “Murkle ve Snitch’in ofisinden tılsımı geri aldık. Bizi onların ofisinden tepelerdeki mağalara çıkan gizli tünellerde kovaladılar. Sonra Robin’le beni yakaladılar. Onlardan kaçarken kafamı çarptım.”

Yatağı çevreleyen üç ciddi surata baktı ve fark etti ki, neyden bahsettiğini bilmiyormuş numarası falan yaptıkları yoktu – gerçekten bilmiyorlardı.

“Alfie,” dedi Robin tedirgin bir sesle. “Öğle teneffüsünde okulun arkasındaki ağaçlardan birine tırmanıyorduk, sen düşüp kafanı çarptın. Hatırlamıyor musun? Okul arazisinin dışında olmamıza rağmen Murkle ve Snitch bize oldukça anlayışlı davrandılar. Bizi arabayla şatoya götürdüler. Sen o kadar serseme dönmüştün ki, neler olup bittiğinden pek haberin yoktu. Hepimiz çok endişelendik.”

“Onlar seni bıraktıktan sonra doğruca buraya getirdik,” diye ekledi babası. “Hemşireler, öğretmenlerin başına yaptıkları pansumanı görünce epey etkilendiler.”

Alfie gittikçe artan bir şaşkınlık içinde bunları dinledi. Neler oluyordu yahu?

“Başımdaki bandajı onlar sarmadı ki! Bryn sardı; biz geçmişten buraya gelmeden önce beni ma-

ğaradan dışarı taşıması için Robin'e yardım eden adam." Babası bir kez daha endişeyle elini sıktı. Alfie, öğleden sonra olanları bir kez daha aklından geçirdi. Her şey kafasında o kadar netti ki.

Hemşire yeniden belirdi ve Alfie uyuyabilsin diye herkesi odadan dışarı kışkırladı. Millet odadan çıkarken, Alfie'nin kafasına bir şey dank etti.

"Bekleyin!" diye kuzenlerinin arkasından seslendi. "Daha önce hiç Murkle ve Snitch'i araba sürerken görmedim. Nasıl bir arabaları vardı?"

"Hımm, hatırlayamıyorum," dedi normalde gözünden hiçbir şey kaçmayan Robin.

Hah! dedi Alfie içinden, düşüncelere dalan kuzenlerinin yüzleri buruşunca. "Haydi, tarif etsenize, ne renkti? Koltukları nasıldı? Büyük müydü, küçük müydü, eski miydi, yeni miydi? Kim sürüyordu?"

"Kim sürüyordu, hatırlamıyorum," dedi Madeleine. "Sanırım arabanın rengi... yeşil miydi acaba?" Robin'e baktı, Robin omuz silkti, sonra başını sallayarak kardeşine katıldı.

"Pekâlâ, hangi ağaçtan düştüm?" dedi Alfie çabucak. "Okuluna arkasındaki ağaçların hepsi çam ağacı, yani onlara tırmanamazsın."

Alfie onlara soru üstüne soru yağdırırken, Robin ve Madeleine afallamaya ve korkmaya başladılar.

"Ben ağaçtan düştükten sonra Murkle ve Snitch'i çağırmaya kim gitti? Ne kadar süre baygındım?"

Beni buraya bıraktıktan sonra nereye gittiniz? Anlatsanıza bana *detayları!*”

“Yeter artık, Alfie,” dedi babası sertçe. “Yaşadıklarından sonra korkmuşsun, anlıyorum ama artık sakinleşmen lazım; yoksa işleri daha beter hale getireceksin.” Nazikçe Alfie’nin saçlarını karıştırdı. “Bu gece kafanı çok yorma artık bunlara. Sadece uyu. Biraz dinlendikten sonra daha iyi hissedeceksin.”

Herkes veda edip koğuştan terk ettikten sonra Alfie daha da kötü hissetti. Daracık hastane yatağına yerleşirken, hemşire ona bir bardak su koyup perdeleri çekerek kapadı.

“Hemşire,” diye sordu Alfie adam gözden kaybolmadan. “Biz hastaneye vardığımızda, size kazayla ilgili olarak ne anlattığımızı hatırlıyor musunuz?”

“Hatırlıyorum,” dedi hemşire hafiften boş bakan gözlerle. “Okulun arkasında bir ağaca tırmanıyor-muşsun ve düşüp kafanı çarpmışsın. Bayan Snitch yaklaşık bir saat önce uğrayıp bana detayları anlattı. Seni rahatsız etmek istemedi – sadece nasıl olduğunu sordu. Ne kadar nazik, değil mi?”

Perdeleri kapadı ve Alfie, başını zonklatan ağrıya rağmen karanlığın içinde uzanmış neler olduğunu düşünmeye çabaladı. Ancak o zaman tılsım aklına geldi. Elini hemen göğsüne götürdü ve hastane önlüğünün içinden, boynunda güvenle sallanan tılsımı

hissetti. Murkle ve Snitch'in ofisine sahiden girmişlerdi.

Eğer hatırladıkları doğruysa, demek ki kadınlar bir şekilde hem polisin hem de tüm ailesinin hafızalarıyla oynamışlardı. Bunu düşününce kafası fırıl fırıl dönmeye başladı. Bu farkındalık o kadar ürkütücüydü ki, yanılmış olmayı istedi. İnce hastane örtüsünün altında üşümüş, korkmuş bir halde uzanırken daha önce hiç hissetmediği kadar yalnız hissetti.

Beklenmedik Müttefik

Alfie takip eden haftanın çoğunu öfkeli gözlerle yatağının üstündeki ahşap gölgeliğe kazınmış hayvanlara dik dik bakarak geçirdi. Büsbütün sefil bir haldeydi. Madeleine ve Robin her gün ziyaret edip, okul tiyatrosunun provalarından haberler getiriyorlardı. Alfie her seferinde onları kaza hakkında sorguya çekiyor, onlara tünellerdeki kovalamacayı hatırlatmaya çalışıyordu ama çocuklar ona acıyan gözlerle bakmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Birdenbire bütün ailesi artık Murkle ve Snitch'in harika insanlar olduklarını düşünmeye başlamıştı – Alfie, çılgılık atmamak için kendini zor tutuyordu. Murkle ve Snitch her şeyini ellerinden söküp alıyorlardı ve konuşacak kimsesi olmayan Alfie, bu konuda ne yapabileceğini çözemiyordu.

Tek tesellisi, şimdilik okuldan uzak kalmasıydı. Hem görünüşe göre ejderha şatoya giremiyordu. İçinden bir his, bunun şatonun sihirli olmasından kaynaklandığını söylüyordu. Şimdi geriye Murkle ve Snitch'in içeri girmesini engellemek kalmıştı. Okuldaki herkesin kendinden nefret etmesine yol açmadan, okul tiyatrosuna ev sahipliği yapmaktan vazgeçmenin bir yolu var mı diye düşündü. Ah şu babası on dakikada bir onu kontrol etmek için uğramasa doğru düzgün düşünme fırsatı bulabilecekti.

Haftanın sonuna doğru, yapacak bir şey bulmaya o kadar can atıyordu ki, odasını temizlemeye karar verdi. Kıyafetlerden, çizgi romanlardan ve okul kitaplarından oluşan yığını düzenlerken, *acaba babasının odası da bu kadar kötü durumda mı* diye merak etti – muhtemelen daha kötü haldedir diye düşündü. Son kirli çorabı da toplamak için yatağının altını eşelemeye çalışırken, kapıdan gelen gürültülü tıkladma sesiyle sıçradı ve başını çarptı.

“Telefon var,” diye seslendi Ashford. O sırada Alfie yatağın altından sürünerek çıkmış, kot pantolonuna yapışan toz yumaklarını siliyordu. Alfie kâhyanın, boynundaki tılsıma baktığını ve ardından hemen başka yöne döndüğünü fark etti. Bunun üstüne hemen onu tişörtünün içine tikiştirdi ve Ashford’a ters ters baktı. Artık kime güveneceğini bilemiyordu. Geceleri

kapısını kilitlemeye başlamış, babasından ve kâhyadan elinden geldiğince uzak durmaya çalışıyordu.

“Caspian Bone, sizinle konuşmak istiyor,” dedi Ashford, çocuğun verdiği tepkiden hafif incinmiş bir halde. Alfie alelacele yanından geçip gitti ve merdivenlerden aşağı indi. Taşınma gününden beri Caspian’la konuşmamıştı. Ne istiyor olabilirdi?

“İyi günler,” dedi hukuk müşaviri, neredeyse ahize Alfie’nin kulağına değer değmez. “Umarım artık iyileşmişsinizdir, ha?”

Alfie, Caspian’a kazadan nasıl haberi olduğunu sormaya zahmet etmedi ve adamın konuşmasını bölmedi.

“Orin Hopcraft size bu tarihte iletilmesi gereken bir mesaj gönderdi. *Atlattıklarınızdan sonra şimdiye kadar yeterince iyileşmişsinizdir* diye düşünmüş ve bu gece çalışma odasına uğramanızı rica etmiş.”

Ailesi, Murkle ve Snitch tarafından hipnotize edildiğinden beri yaşadığı onca öfke ve yalnızlığın içinde Alfie, Orin’in ona yardım gönderme sözünü büsbütün unutmuştu.

“Sizden masasının üstünde duran tahta kutunun içine bakmanızı istiyor,” dedi Caspian. “Anahtarı size iletilecek.”

“Mesajı size nasıl ilettili?” diye patladı Alfie, daha kendini durdurma fırsatı bulamadan.

“Size, Muninn ve Bone’un ÇOK köklü ve eski bir kuruluş olduğunu hatırlatmak isterim – 1086’dan beri, tam tarih vermek gerekirse,” diye karşılık verdi Caspian. “Biz, doğru zaman geldiğinde – ama asla daha önce değil – teslim etmek üzere nice mesajları, belgeleri ve malzemeleri emanet olarak elimizde bulundururuz. Bu da o mesajlardan biri. şimdi, şato etrafına konuřlandırđımız nbetilerimizi fark etmişsinizdir diye düşünüyorum, ettiniz mi?”

Alfie, pencerelerin birinden dışarı baktı. Daha önce etrafta hiç kimseyi görmemişti. Derken dışarıda, alışılmadık derecede kalabalık kuzgun sürüsünü fark etti. Her duvara en az iki tane tnemişti ve tepelerindeyse bir sürü kuzgun daireler çiziyordu.

“Onları görüyorum, ama neden buradalar?” diye sordu Alfie.

“Yüce Druid bizden bu zamanda size göz kulak olmamızı istedi.”

“Yani Murkle ve Snitch’ten haberiniz var, öyle mi?” dedi Alfie. “Bana yardım etmenizi istediğim bir...”

“Detayları bilmeme gerek yok,” dedi Caspian. “Size Orin’in mesajını ilettim ve şimdi iyi günler diliyorum.”

Telefon hattından gelen tıkırtının ardından çevirme tonu vızıldamaya başlayınca, Alfie şaşkın-

lık içinde ahizeye bakakaldı. Hiddetlenip doğrucası Caspian'ı arayarak, adam onu dinleyene kadar bağırarak istedi; ancak şemsiyeliğe tekme atmakla yetinmek zorunda kaldı ki maalesef o da dökme demirden yapılmıştı.

Orin bir zaman belirtmemişti; böylece Alfie babası yatağa gidene, onu kontrol etme ihtimali azalana kadar bekledi. Tam gece yarısından sonra duvardan bir meşale kaptı ve kütüphaneye giden koridorda acele adımlarla ilerledi.

Orin'in çalışma odasındaki mumları yakıp, masasının başına geçti ve tam ortada duran, sanki kendisini bekleyen ahşap kutuya uzandı. Ön yüzünde minik bir anahtar deliği vardı, ama Alfie'de anahtar yoktu. Caspian, anahtarın ona geleceğini söylemişti. Bu, bir tür bilmece miydi; yoksa anahtarı göndermeyi mi unutmuştu? Kutuyu eline alıp çevirirken, çalışma odasına uzanan geçitten ayak sesleri geldi. Biri geliyordu ve çıkarttığı sese bakılırsa babası değildi.

Korku içinde "Kim var orada?" dedi çatlak bir sesle. O sırada bir figür, süzülerek odaya girdi. Mum ışığı, gölgemsi figürün elindeki kıvrık uçlu keskin bıçağın üzerine parladı.

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştı Alfie kendinden cecur sesiyle. Kutuyu bir silah gibi kullanmak üzere başının üstüne kaldırdı.

“Size bir şey getirdim,” dedi yumuşak ve tanıdık bir ses. Gölgelelerin içinden Ashford çıktı. “Şimdi içindeki her neyse, onu kırmadan kutuyu indirseniz iyi olacak.”

Alfie, hâlâ yukarıda tuttuğu kutuyla geri çekildi. “Neden elinde bıçak var?” Sırtını raflara dayamış, kaçacak hiçbir yeri olmadığını fark eden Alfie, sesindeki titremeyi zor zapt ediyordu.

“Bu mu?” dedi Ashford gözlerini aşağı çevirip elindeki bıçağa bakarak. “Bunu sizin için getirdim.” Kolunu Alfie’ye doğru uzattı, çocuk bıçaktan kaçmak için kenara çekildi ve kutuyu göğsünde tutup uşağa karşı kalkan olarak kullandı.

Elini öne uzatmış olan Ashford, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle donakaldı. Alfie aşağıya baktı. Kâhya, bıçağı ona sapı önde uzatmıştı. Bu, bir tür hile miydi? Bıçağı almak üzere uzanırken, parmakları titriyordu. Çocuğun tepkisi karşısında Ashford, aşağılanmış hissetti.

“Size zarar vereceğimi mi sandınız?” dedi şaşkınlık içinde. “Ben, çok özür dilerim. Bu bir ayin orağı – aile mirasından bir parça. Eğer yanılmıyorsa, kutudaki talimatları yerine getirmek için buna ihtiyacınız var.”

Alfie, kâhyaya bakakaldı.

“Caspian, Orin’den gelen bir mesaj üzerine bunu bana ilettiler.” Ashford küçük, gümüş bir anahtar

uzattı. “Bana güvenebilmeniz için bunu buraya, bu zamanda getirmem söylendi. Güveninizi boşa çıkarmadım umarım?”

“Orin seni nasıl tanıyor olabilir?” diye sordu Alfie onun koltuğuna gömülerek. “Sen kimsin sahiden?”

“Sizin sadık kâhyanız,” dedi Ashford son derece içten bir tavırla. “Şimdi, şu kutuyu açalım artık. Size içindekiler konusunda yardım etmem söylendi.”

Kutunun içinde tuhaf malzemeler yazan, alışveriş listesine benzer bir liste; paket paket kurutulmuş ot, minik ve renkli kristaller ve bir de mektup vardı. Alfie mektubu açıp yüksek sesle okudu:

Sevgili Alfie,

Tanışırken içinde bulunduğumuz berbat koşullara rağmen seninle nihayet şahsen konuşmak benim için bir zevkti. Karşı karşıya olduğun iki kadının gerçek kimliklerinin ortaya çıkarılması ve planlarını gerçekleştirmeye kalkışmadan önce durdurulmaları gerektiği çok açık. Caspian'dan seni korumasını istedim. Ancak muhafızlık yaptığın büyüü içinde saklamayı sürdürmek adına, kendini böylesi düşmanlara karşı korumayı öğrenmen artık şart.

Sana yardımcı olsun diye bu ifşa büyüünü yolluyorum. Ayrıca bu iksir için gerek duyacağın malzemelerin bir kısmını

birakıyorum. Diğer malzemeler zamana dayanamazlar, bu yüzden Muninn ve Bone'dan sana yardım edecek birini ayarlamalarını rica ettim. Eğer sana gönderdikleri kişi, benim talep ettiğim şahısla aynı kişiye; o bu mektubun arkasında yazan büyüü yapmayı başarabilir, iksirlerin hazırlanışı ve geriye kalan malzemeleri bulman için seni yönlendirebilir. Ancak ona, onun sana anlattıklarından daha fazlasını sormaman konusunda seni uyarmalıyım. O, geçmiş konusunda sessiz kalmalı – bundan söz etmek onun varlığını tehlikeye atabilir.

Sonsuza dek dostun,

Orin Hopcraft

Alfie mektubun arkasını çevirdi ve bir dizi run görünce hayrete düşmüş halde Ashford'a baktı. "Ama, nasıl?.."

Kâhya, elini ağzına götürüp sanki anahtarla dudaklarını kilitliyormuş gibi bir hareket yaptı ve kütudan listeyi aldı. "Bakalım; *civanperçemi, kara tuz, koyun otu, adamotu kökü, ejderha kanı...*"

"Ejderha kanı mı?" dedi Alfie nefesi kesilerek. "Onu nasıl elde edeceğiz?"

"Bu bir reçine, gerçek kan değil," dedi Ashford. "Sanırım bende var hatta. Bu listedeki diğer her şeyi

bulması kolay. Yarın geceye kadar hepsini hazırlarım. Şunu da siz bulun.”

“Ökse otu?” diye okudu Alfie.

“Avludaki meşe ağacının üstünde yetişiyor. Ay ışığında gümüş orakla kesilmesi gerek, yarın gece yarısı buluşmadan önce biraz toplamak için size verdiğim orağı kullanın. Dilerseniz biraz fazladan da kesebilirsiniz.” Gülümsedi. “Bayan Sui, Noel için ziyaretinize gelmeyecek mi nasıl olsa?”

Alfie, kâhyaya ters ters bakarken, Ashford masum bir tavırla ona gülümseyerek karşılık verdi.

Alfie ertesi gün on kat daha iyi hissediyordu. Hiç değilse dünyada konuşabileceği bir kişi vardı. Orin’in mektubunu bir kez daha okudu. Ashford’ın o tuhaf malzemeleri bu kadar kısa zamanda bulup bulamayacağını merak etti. Kuzgunlar hâlâ şatonun çevresindeydiler. Ne zaman bir pencerenin önünden geçse onlara el sallıyordu ve hayvanların onu bütünü görmekten gelmesine şaşırmıyordu.

Saat on birde giyindi ve tıpış tıpış avluya çıktı. Meşe ağacını çevreleyen bankın üstünde dikilip bir parça ökse otu kesti ve Amy’yi düşünürken yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Hem Ashford ne anlardı ki! Bir kız ve bir oğlan çocuğu sadece arkadaş olamaz mıydı yani? İlle de o... şeylere... o şeylere gerek yoktu işte!

Gece yarısı Ashford ona Orin'in çalışma odasında katıldı ve Alfie'ye malzemeleri havanda ezdirdi. Alfie, kristalleri ve ağaç reçinesini toza dönüştürürken, geçen hafta hissettiği öfke ve hüsranın acısını çıkarmak için fırsat bulmuştu. O çalışırken, Ashford gümüş bıçaklarından biriyle şifalı otları doğradı ve meyveleri ezip suyunu çıkardı.

“Bu, Murkle ve Snitch'in üzerinde işe yararsa,” dedi Alfie, havandaki tozu öğretmenlerinin kafalarıymışçasına ezerek, “herkes hafızasına kavuşacak mı?”

“Tam olarak ne yaptıklarını bilmeden, bundan emin olamam,” dedi Ashford; tozu, otları ve suyu minik, mor renkli bir sıvı içeren şişeye döküp şişeyi pencereye doğru götürürken. “Bu, insanın gerçek doğasının yanı sıra derin ve tehlikeli sırları da gözler önüne serer. Onları kuşatan bir büyü varsa, muhtemelen o büyü de ortadan kalkar ve ancak ondan sonra onları durdurabiliriz.” Alfie, iksirin herkesi etkilemiş olan şu acayip hipnozu da ortadan kaldırmasını umuyordu.

Pencere kenarında, kenarları meşe yaprakları ve ay ışığında usulca parlayan kristallerle kaplı bir su kâsesi duruyordu. Ashford şişeye özenle bu sudan koydu ve ardından Orin'in mektubunun arkasındaki sembollerden oluşan büyüyü okumaya başladı. Alfie, Ashford'ın dudakları arasından zahmetsizce

akan acayip dili dinledi ve adamın bu dili nereden öğrendiğini merak etti. Büyüyü bitirdikten sonra kâhya şişeye mantar tıpa takıp Alfie'ye uzattı. “Çalkala,” diye komut verdi. “Zihninde bu büyüünün, Murkle ve Snitch'in tüm sırlarını ve yalanlarını ortaya çıkardığını canlandır.”

Alfie şişeyi aldı ve kolları acıyana kadar çalkaladı, zihninde o iki kadının korkunç kişiliklerinin herkesin gözü önünde ortaya çıktığını canlandırdı. Nihayet kolları jöle gibi olduğunda, şişeyi pencereye doğru havaya kaldırdı. Ay'ın parlak ve beyaz ışığı altında, mor camın içinde usulca uçuşan minik ışık zerreleri görüyordu – iksir, yıldızlarla dolu minik bir evren gibiydi.

“Yani ben bunu Murkle ve Snitch'in üstüne dökünce neler yaptıklarını ve planlarını itiraf mı edecekler? Herkes onların ne kadar deli olduğunu da görecek mi?”

“Tene değerse anca hafif bir etkisi olur. Büyünün tüm etkisini gösterebilmesi için birkaç damla içmeleri gerekir.” Ardından Ashford son derece ciddi bir sesle, “Belli ki kendilerine has özel güçleri var ve bu iksirin sonuçlarına hiç sevinmeyecekler. Kendi güvenliğin adına, yardıma ihtiyaç duyduğunda insanların imdadına yetişebilmesi için ortada mümkün olduğunca fazla kişi olduğundan emin ol,” dedi.

Alfie, neşesizce gülümsedi. Okul müdireleri hayatından çıkacak, ailesi normale dönecekse, bu tehlikeyi göze almaya değerdı.

Alfie gitmek üzere arkasını dönmüştü ki, “Görüyorum ki tılsımı geri almışsınız,” dedi Ashford.

“Haberin var mıydı?” diye sordu Alfie. “Murkle ve Snitch çalmıştı.”

Ashford başını aşağı yukarı salladı. “İlk çalmış değıl. Tılsımı çalan son hırsız, Orin’e onu verenle aynı kişiydi.”

“Kimdi?” diye sordu Alfie, ama bunu sormasa da olurdu – yanıtı Ashford’ın yüzünden okuyabiliyordu.

“Belki günün birinde size bunu anlatabilirim.” Ashford gülümsedi.

Alfie odasına döndüğünde, şişeyi yatağındaki gizli bölmelerden birine sakladı. Karanlıkta uzanmış uykusunun gelmesini beklerken, iksiri Murkle ve Snitch’e nasıl içireceğini bulmaya çalıştı. Yastığına sarılmış yatarken onu teselli eden tek bir düşünce vardı – hiç değilse bunu nerede yapacağını biliyordu. Okul oyunu, planlandığı gibi devam edecekti!

Perdeler Açılsın

Alfie, Madeleine ve Robin, Büyük Salon'un ozanlara ayrılmış terasına dikilmiş, hayranlık içinde aşağıyı seyrediyorlardı. Alfie, Murkle ve Snitch hakkında konuşmayı bıraktığından beri ikizler nihayet onun yanında tedirgin hissetmiyorlardı artık. Ancak okul müdirelerinin etkisi altındalar diye kuzenlerine güvenememek korkunç bir histi. Çocukcağızın içi düğüm düğüm oluyordu. Okul tiyatrosunun oynanacağı günün sabahıydı – Murkle ve Snitch'in gerçek kimliklerinin ortaya çıkacağı, kapıyı açıp ejderhaları dünyaya salmak için yaptıkları çılgın planı gerçekleştiremeden durdurulacakları gündü. Herkes şato-daki provaya katılabilsin diye dersler iptal edilmişti. Ashford, salonu iki günlüğüne kullanıma kapamış, şimdiyse yeniden kullanıma açmıştı.

Büyük Salon'daki değişim inanılmazdı. Uzun yemek masası ortadan kalkmıştı. Odanın uzak ucunda duvardan duvara uzanan koca bir sahne yapılmıştı ve sahneye dönük şekilde duran sıra sıra, süslü, altın sarısı sandalyeler diziliydi. Tavandan aşağı en koyu mavisinden kalın kadife bir perde sarkıyor, gösteri alanını gizliyordu. Büyük Salon zaten kendi başına yeterince görkemliyken, tüm dekorla birlikte gerçek bir tiyatro sahnesinden bile daha etkileyici gözüküyordu.

Raya takılmış pirinç spot ışıkları birden yanıp can buldular, perdenin merkezinde bir ışık çemberi yarattılar. Alfie perdenin arkasından, uzaktan gelen ve gittikçe yükselen bir trompet sesi duydu. Perdeler aniden hışırdarak kenara çekildiler ve sahnenin tam ortasında Ashford meydana çıktı. Trompetle çaldığı ezgi, tüm salonu dolduruyordu. Kâhya, abartılı bir jestle gösterisini bitirdi ve art arda dizilmiş sandalyelere eğilerek selam verdi.

“Sadece akustığı test ediyordum,” diye seslendi, ikizler coşkuyla alkışlarken. “Bugün ayrıca ışıklardan ve perdeden de sorumluyum.” Çevresini kuşatan sahneyi gururla gösterdi. “Eee? Gösteri alanınız için ne düşünüyorsunuz?”

Alfie, sahnenin şahane olduğunu düşünüyordu. Eskiden güzel sanat dersliklerini dolduran, kartondan kesilmiş ağaçlar ve evler, derinlik izlenimi ver-

mek için boyutlarına göre itinayla konumlandırılmışlardı. Kusursuzdu.

“Sessizliğinizi övgülerin en yücesi olarak görüyorum,” diye duyuruda bulundu kâhya ve elindeki küçük cihazı spot ışıklarına doğrultup tek bir tuşa basarak her ikisini de kapattı.

“Tüm bunları yapmasına kim yardım etti?” diye sordu Madeleine.

Alfie, şen şakrak bir tavırla sandalyeleri düzelter ve zırhları gururlu askerler gibi sahnenin her iki yanına dizen Ashford’ı seyrederken başını iki yana salladı. Planlarını kâhyayla paylaşmış, uşak da ona yardım etmeye hazır olacağına söz vermişti. Alfie, bu söz sayesinde rahatlamıştı. Ashford her kim olursa olsun, Alfie onun yanında olmasından memnundu.

Gün akıp geçti ve oyunda yer alan tüm öğretmenler ve öğrenciler şatoya gelmeye başladılar. Sahne, Abernathy Odası’nın önüne kurulmuş, Abernathy Odası da kulisten ulaşılabilen bir soyunma odasına dönüştürülmüştü. Altıncı sınıflardan kimisi saç yapımı ve makyaj için odanın yarısını zapt etmiş, yaşlı adam rollerini oynayacak çocuklara sakal, kırışik ve yara çiziyorlardı. Alfie, Madeleine’in etrafta oyalandığını, kauçuktan yapılma kıllı siğillerden birini çalmak için fırsat kolladığını fark etti.

Bay Ramdhay, okulun müzik grubunu ozan terasına yerleştirmişti. Salon sürüyle enstrümanın tıngırtısıyla, akort sesleriyle, g mleyip tıslayan davul ve zil seslerinin gürültüsüyle dolarken; Alfie kulaklarına inanamıyordu. Çocuğun etrafını karton kılıçlarla düello çalışan aktörler kuşatmıştı – Bayan Reynard, şatodaki gerçek kılıçların kullanılmasına izin vermemişti elbette.

Sahne makyajı yapıldıktan sonra Alfie şövalye çırağı kılığına girdi ve mor iksir şişesini kemerindeki deri kesenin içine tıktı. Rolünün çoğu oyunun ilk kısmında yer aldığından, perde arasında Gertie Entwhistle'ın meşrubat dağıtmasına yardım etmeyi teklif etmişti. Murkle ve Snitch içecek almaya geldiklerinde, onlara servisi kendisi yapacaktı. şişeyi avuç içine saklamakta ustalaşmıştı, böylece sıvıyı onların bardaklarına fark ettirmeden d kebilecekti.

Kulisten vızır vızır salona uzanan dar geçitten çıkan Alfie, okul müdirelerinin şatoya vardıklarını gördü. Onları g rd ğı için hem rahatlamış hem de dehşete düşmüş halde perdenin arkasında yere eğıldi. Tılsımı ondan yine  almayı planladılarsa bu sefer hiç şansları yoktu. Bu sefer hazırdı. Anneanesi onlara çay ve pasta dolu tepsi götürürken, dişlerini sıktı. Ger eğı herkese göstermeye can atıyordu.

Akşamın yedisi gittikçe yaklaşıyor, Alfie giderek geriliyordu. Salon dolmaya başlarken, tüm oyuncular sürü halinde kulise üşüştüler. Alfie, Cormac Feeney'in zırh kayışlarını sıkmasına yardım ederken, mor şişenin hâlâ kesesinde olup olmadığını ikide bir kontrol ediyordu. O alçakların kim olduklarını salon dolusu insanın önünde ortaya çıkarıp, gerçek bir tehlikeye yol açmadan onları durdurmaya umuyordu – ancak çocukları bile tehdit eden, insanların hafızasıyla oynayan bu insanların kim bilir başka ne hünerleri vardı?

Bayan Reynard, ellerini çırparken, kıpır kıpır olan soyunma odasına sessizlik çöktü. “Pekâlâ, oyuncular, perdeler üç dakika içinde açılıyor! Provalardaki gibi kuyruk oluşturun. Sahneye sol taraftan girecek olanlar Bayan Salvador’u takip etsinler – sağ taraftan girecekler beni takip etsin.”

Herkes yerlerine koştururken, odayı bir kargaşa kapladı.

“Sessizce!” diye Bayan Reynard onları susturdu, Büyücü Merlin’in şapkasını düzeltti ve kuyruğu yeniden düzenledi. Oyuncular sessizlik içinde kulisteki basamaklara dizilirken; Alfie, *acaba Orin de sivri uçlu şapka takmış mıydı hiç* diye merak etti.

Okul bandosu giriş müziğini çalarken, salondan gelen boğuk sesler birden sessizliğe gömüldü. Kuli-

sin karanlığında Alfie, çevresini kuşatan düzinelerce tedirgin oyuncunun gerginliğini hissedebiliyordu. Kalbi güm güm atıp neredeyse göğsüne çarpıyordu. Zihni Murkle ve Snitch ile yüzleşme konusuyla o kadar meşguldü ki, salon dolusu insanın önünde rolünü oynayacağına heyecanlanmayı unutmuştu. O an hangi düşüncenin kendisini daha çok korkuttuğundan emin olamıyordu.

Müzik doruğa ulaştı, ardından azalıp oyunun başlangıcını işaret eden yumuşak bir keman solo-suna dönüştü. Perde yukarı kalkarken Bay Ramdhay, en etkileyici sesini takınıp öyküyü anlatmaya koyuldu. İzleyicileri geçmişe; asil kahramanların, cesur şövalyelerin ve amansız düşmanların kol gezdiği İngiltere'ye; büyücülerin, batıl inancın ve bir krala ihtiyaç duyan toprakların dünyasına götürdü. Sıralarının geldiğini duyan oyuncular kuyruk halinde sahneye çıktılar ve taşa saplı esrarengiz kılıcın şarkısını söylemeye başladılar.

İlk şarkı bitti, şarkıcılar geri adım attılar ve sahenin ortasında yer alan turnuvanın seyircilerine dönüştüler. Şövalyeler kendilerini rollerine kaptırdılar, Bay Ramdhay'in onlara öğretmek için saatlerini harcadığı zarif düello koreografisini sergilediler. Alfie, kendi gibi şövalye çırağı olan diğer oyuncularla turnuvayı izlerken, spot ışıklarının ötesini görebil-

mek için gözlerini kısıp izleyicilere baktı. Ön sıranın sağ tarafında babasının, yengesinin, dayısının ve anneannesinin gülümseyen yüzlerini seçebiliyordu. Sonra grubun ortasında boş bir sandalye gördüğünü sandı; ancak parlak yeşil iki adet gözü görünce, Galileo'nun da ön sıradan yer kaptığını fark etti.

“Çırak, bana silahımı getir de şu beceriksiz ahmaklara gerçek bir şövalyenin kılıç sallarken sergilediği zarafeti göstereyim!”

Alfie hemen karaktere girdi ve başını sallayıp tek cümlelik sözünü okudu: “Derhal getiriyorum, Sir Kay.” Şövalyeler düelloya devam ederken, Alfie kılıç aranıyormuş rolünü oynamak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Sahne kenarındaki kayaya saplı kılıca yaklaşıırken, bando yumuşak bir müzik çalmaya başladı. Alfie, yavaş hareketlerle kılıcı çıkartıp yukarıya kaldırırken müziğin sesi arttı ve izleyiciler tezahürat ettiler. Çocuk sahnenin ortasında taç giyip kral ilan edilirken, Ashford'ın trompet müziğini duyuyordu.

Sahne kenarlarındaki sis makinelerinden sarmal çizen dumanlar yükseldi, meydana çıkan sis sahneyi gizledi. Köylüler çabucak sahneden çıkarken, sahne çalışanları kartondan evleri tomar halinde katlayıp ortadan kaldırdılar ve yerlerine ağaçlar, kayalar yerleştirdiler. Sislerin içinde izleyicilerden gizlenmiş şö-

valyeler, yüzleri sahne önüne bakacak şekilde dizildiler. Cormac sahnenin ortasına geçti, Alfie ona tacı verdi ve Bay Ramdhay “İskoçya, on sene sonra,” diye duyururken aceleyle sahneden indi.

Sislerin içindeki şövalyeler, büyümüş Kral Arthur’un peşinden kükreyerek izleyicilere doğru hücum ettiler. Sahnenin kenarına ulaşınca, keskin bir hareketle döndüler ve çığlıklar atarak kanatlardan saldıran Saksonlar ile savaşımaya başladılar. Yanıp sönen sahne ışıkları şimşek etkisi yaratırken, savaş naralarının üzerinden gök gürültüsü efektleri duyuldu.

“Müthiş!” diye fısıldadı Jimmy. Çocuklar kuliste dikilmiş, sislerin savaş meydanını kuşatmasını sağlayan koca vantilatörün arkasında duruyorlardı. Alfie, karşılık vermedi. Murkle ve Snitch’in ön sırada oturmuş, zorla gülümsediklerini görebiliyordu. Henüz mahzenlere inmeyeceklerini biliyordu. Anahtar hâlâ ondayken yapamazlardı. Oyun bittikten sonra kargaşanın içinde sıvışacaklarından, diğer herkes gideceğine kadar şatoda saklanacaklarından emindi. Ancak buna fırsatları olmayacaktı. Onlar için hazırды.

Bayan Salvador “Soyunma odasına geri dönün çocuklar,” diye fısıldadı ve Sakson birliklerini kanatlara yönlendirdi. “Çabuk, çabuk. Gösteri sırasında oyalanmak yok.”

Jimmy soyunma odasının kapısını açarken, Alfie sahne kenarındaki koridora doğru yönlendi.

“Hey, sen nereye gidiyorsun?”

“Bir ihtiyacı var mı diye bakmak için Bayan Entwhistle’a yardım etmeye gidiyorum. Molada görüşürüz.”

Alfie, gizli gizli mutfaktan geçip Gertie’ye giriş holündeki meşrubat masalarını kurmasında yardım etmeye gitti. Murkle ve Snitch ile yüzleşmeye hazır-
dı. Perde arasında minik şişeyi avcunun içine yerleş-
tirdi ve oyunculara, seyircilere meyve suyu dolu bar-
dakları uzatırken gözleri sürekli okul müdirelerini
aradı. Onların da meyve suyu istemelerini umuyor-
du, yoksa iksiri Gertie’nin yetişkinlere ikram ettiği
sıcak şerbete dökmenin bir yolunu bulmak zorunda
kalacaktı.

“Şahane performanstı, artistim benim,” dedi an-
neannesi Madeleine ve Robin’le birlikte çabucak
masanın yanına gelip.

“Bu kadar yetenekli olduğunu bilmezdim,” dedi
babası yanlarına katılırken. “Sahnedeki en iyi aktör
sendin!”

“Baba!” diye hiddetle fısıldadı Alfie, okul arka-
daşlarından duyan oldu mu diye etrafına bakındı.
“Sadece dört sözcük okudum.”

“Ama kendini vererek okudun,” dedi babası gu-
rurla.

“İkinizden biri Murkle ve Snitch’i gördü mü?” diye Alfie ikizlere sordu, babası ve anneannesi sandalyelerine geri dönerken.

“Hayır. *Bayan* Murkle veya *Bayan* Snitch’i ara olduğundan beri görmedim,” dedi Madeleine öğretmenlerin unvanlarına özellikle vurgu yaparak.

“Onları neden arıyorsun?” diye sordu Robin.

Alfie fark etmişti ki, tünellerde geçen o günden beri ne zaman okul müdirelerinden söz etse ikizler suratlarına aynı ifadeyi takınıyorlardı; hafif boş bakan ve tetiğe geçmiş bir ifade.

“Bana baktıkları için onlara teşekkür etmediğim aklıma şimdi dank etti de,” dedi Alfie sesinin içten hissettirmesi için elinden geleni yaparak. “Onlar benim kahramanlarım.” Biraz abartmış olabileceğini düşündü, ama ikizlerin yüzlerine anında gülümseme yayıldı.

“Ah, ne güzel düşünmüşsün,” dedi Madeleine.

“Hoşlarına gideceğinden eminim,” dedi Robin. “Görürsek biz söyleriz onlara.”

“Gerek yok,” dedi Alfie hemen. “Onlara bir hediyem var da sürpriz olmasını istiyorum.” Kuzenlerine yalan söylemeyi sevmiyordu, ama Murkle ve Snitch’in hiçbir şeyden şüphelenmelerini istemiyordu.

Seyirciler yerlerine geçtiler ve bando, ikinci perde için açılış müziğini çaldı. Alfie, umutsuzluk içinde

elindeki iksire baktı – fırsatı kaçırmıştı. Okul müdireleri, gösteri bitmeden önce konuşma yapmak üzere Büyük Salon’a dönmek zorunda kalacaklardı ama herkesin önünde onlara iksiri nasıl içirecekti ki? Derken aklına dank etti – belki de iksiri alışıl-gelmiş şekilde içmelerine gerek yoktu. Mutfğa koştı, tıpayı çıkardı ve mor şişenin içindekileri mutfak çekmecesinden çıkardığı iki özel kaba özenle koydu. Ağzlarına kadar doldurduktan sonra onları dikkatle kemerine taktı.

“Senin de diğerleriyle birlikte kuliste olman gerekmiyor mu?” diye sordu Gertie, plastik bardak ve kirli şerbet kadehleriyle dolu servis arabasını mutfğa sürerken.

“Şimdi gidiyorum,” dedi Alfie. Kadının peşinden mutfaktan çıktı, ama gözüne bir şey takıldı. Bodruma açılan kapı aralıktı. Murkle ve Snitch şimdiden aşağı inmiş olmalıydı. İyi de neden? Anahtarları yoktu. Anahtar olmadan oradan geçmenin yolunu mu bulmuşlardı? Kapıyı açtı ve basamakların başında duraksadı. Planları arasında bu yoktu, ama aşağıda ne yaptıklarını öğrenmek zorundaydı. Derin bir nefes aldı, babasının iri, lastik fenerini kapının bitişiğindeki raftan kaptı ve acele adımlarla basamaklardan indi.

20

Son Perde

Alfie, mahzenlerden son hızda koştu. Anahtarları yanında getirmemişti ama onlara ihtiyacı yoktu – alt katlara inen ağır, destekli kapı ardına kadar açıktı. Taş basamaklardan inerken ayakkabı sesleri yankılanınca onları çıkardı, inişe çıplak ayakla sessizlik içinde devam etti. Fenerin en kısık ayarı bile fazla parlaktı, bu yüzden kostümünün yünden yapılma boyunluğunu çıkarıp ışığın üstünü örttü, sadece nereye gittiğini gösterecek kadar ışıkla yetindi.

Daha büyükçe olan odalardan parmak ucunda geçerken kocaman, mühürlü kapıyı bulduğu uzak köşeden gelen titrek ve turuncu bir ışık gözüne çarpı. Feneri söndürdü ve tam sessizce ona doğru ilerleyecekti ki bir el, ağzını örttü ve Alfie geriye doğru çekildiğini hissetti.

“Benim, sakın çitini çıkarma,” diye fısıldadı Ashford, Alfie’yi taş sütunlardan birinin ardına sürükledi. “Daha fazla yaklaşma. Yukarıdaki mahzenlerden koşarken yeterince patırtı çıkardın zaten; aşağıya indiğini fark etmiş olabilirler.”

“Ne yapıyorlar?” dedi Alfie mümkün olduğu kadar sessizce. O sırada ışık giderek yoğunlaştı. Bir sıcaklık dalgası gözlerini yaktı ve eğilip sütunun ardına gizlendi.

“Kapağı yakarak açmaya çalışıyorlar,” diye Ashford fısıltıyla karşılık verdi. “Ne kullandıklarını bilmiyorum ama işe yaramayacak. O mühür, kırılmaz. Etrafındaki kayaları plastik kaşıkla kazsalar daha kolay.”

Alfie, Ashford’ın mührü bilmesine bile hayret etmişti. Işık soldu gitti ve mahzenlerden yankılanan hüsrana dolu homurtular duyuldu. Alfie, kadınların o yoğun sıcağa nasıl dayandıklarını merak etti.

“Faydası yok,” diye Snitch’in sesi geldi. “Böyle giremeyeceğiz. Bize anahtar gerek.”

“Haydi,” diye fısıldadı Ashford. “Kapıyı açamazlar – tabii seni burada bulmadıkları sürece.”

“Nereye kayboldun?” diye kardeşine seslendi Snitch. Alfie ve Ashford, ona görünmeden basamaklara yöneldiler. “Cevap versene bana! Yahut bir işe yara da yukarı çıkıp oğlanı bul.”

Karanlığın içinden boğuk bir gürültü geldi. Alfie arkasına döndü, ayağı yumuşak ve irice bir şeye takıldı. Ashford'ın baygın bir halde yerde yattığını fark ettiğinde, biri onu ensesinden yakaladı ve sürükleyerek ayağa kaldırdı.

“Gerek kalmadı,” dedi Murkle hırıldayarak ve Alfie onu tekmeleyip mücadele etmeye çalışırken, onu zahmetsizce mahzenlerden sürükledi. “Bizi bu eziyetten kurtarmak istemiş.”

Snitch'ten kulakları çınlatan bir kahkaha geldi. “E çabucak buraya getir o zaman,” diye seslendi. “Yeni Ejderha Çağı'nı getirmek için yüzlerce yıldır bekledik. Bir dakika daha beklemeye sabrım kalmadı artık!”

Snitch'in sözleri üzerine Alfie buz kesildi. Tam bir ahmak gibi anahtarı doğruca onların ayaklarına götürmüştü. İyi de bu kadar süre nasıl beklemiş olabilirlerdi? İnsan değiller miydi yoksa?

“Okulu ateşe siz verdiniz, değil mi?” dedi nefes nefese ve Murkle'in ensesini tutan elinden kurtulmaya debelendi. “Tatildayken yaptınız ki, böylece kimse sizden şüphelenmeyecekti. İnsanları öldürebilirdiniz! Hiç umurunuzda değil mi?”

“Senin cömert kişiliğine güvenebileceğimizi biliyorduk. Ortadan kaybolduğumuzu düşünüp, okul oyunu için evini açman çok düşünceli bir hareketti!

Kardeşlerimizi uyandırma fırsatına başka nasıl erişecektik?”

“Ejderhalara kardeş gözüyle mi bakıyorsunuz? Sahiden kafayı üşütmüşsünüz siz! Peki ya Jimmy? Çocuk az kalsın ölüyordu!”

“Çocuğun teki öldü diye uykumuz mu kaçacak sandın?” diye çıkıştı Murkle. “Alarmı çaldığımız için bize dua etsin. Tüm okulu yakmayı istemezdik zaten – orası nice senedir bizim evimiz. Gerçi daima çocukların istilasına uğraması yazık oluyor.”

Murkle çocuklarla ilgili nefret ettiğı onca şeyi sayarak laf kalabalığı yapmaya başlamışken; Alfie, Robin’in suya düştüğü odanın serin havasını ve yosunlu kokusunu tanıdı. Neredeyse hiç düşünmeden feneri tepesine doğru var gücüyle savurdu. Fener, Murkle’in çenesine çarpıp kadının cümlesini yarıda keserken; çatırtı diye bir ses duyuldu. Kadın tökezledi ve elinin tutuşu gevşedi. Alfie sert bir tekme geçirdi, kadını karanlık suların içine devirdi.

“Çabuk!” diye haykırdı kadın şapırtılar içinde sudan çıkmaya çalışırken. “Yolunu kes!” Derken cümlesi şapırtılar içinde kesildi ve alttan geçen akıntı onu yakalayıp suyun içine sürükledi.

Alfie karanlığın içinden koşarken, Snitch’in ayak sesleri arkasından yankılanıyordu. Tam doğru yönde gittiğinden emin olmuştu ki, ayağı ikinci defa

Ashford'a takıldı. Durmak istedi, ama basamaklara koşmaktan başka seçeneği yoktu. Yardım gönderene kadar Ashford'a bir şey olmamasını umdu. Derken Snitch, gölgelerin içinden fırladı ve Alfie'yi yakalamak üzere öne atıldı. Alfie onu atlattı. Basamaklardan yukarı çıkmaya başlamışken, kadının tırnakları baldırını tırmık gibi çizdi. Snitch, ayak bileğini sımsıkı tuttu fakat Alfie bacağını hızla çekip kurtuldu, sonra iki ayağıyla birden tekme attı. Kadın hırıltılar çıkarıp uzun sivri dişlerini göz önüne sererken, sarı gözleri karanlıkta parlıyordu sanki.

Üst mahzenlere ulaştığında, ağır kapı arkasından kapandı ve Snitch'ten gelen çığlıkları susturdu. Sanki şatonun kendisi, kadını yavaşlatarak ona yardım etmeye çalışıyordu. Snitch kendini kapıya savururken, Alfie çıkan gürültünün arasından "Teşekkürler!" diye bağırdı. Kapı nihayet gümleyerek açıldığında, Alfie sağ salım bodrumdan yukarı uzanan basamaklara ulaşmıştı. Merdiveni yıldırım hızıyla çıkıp mutfağa girmişti ki, yolunu tıkayan Hugo Pugsley'in fıçı gibi şişmiş göğsüyle karşı karşıya geldi.

"Salonda olman gerek," dedi Edward, arkadaşının omuzunun üstünden pis pis sırtarak.

"Çekilin yolumdan!" diye bağırdı Alfie ve Snitch'in paldır küldür üst mahzenlerden koştuğunu

duyunca, çocuklardan sıyrılabilmek için çılgın bir mücadele verdi.

“Seni bulmamız için bizi Bayan Salvador gönderdi,” dedi Hugo, önüne geçip Alfie’nin yolunu keserek. “Oyunun sonunda oyuncular sahneye çıkarman bekleniyor.”

“Çekilin!” diye haykırdı Alfie ve onları geçip geride bıraktı.

“Bu yaptığını söylediğimizde, başın daha da büyük derde girecek,” diye Edward arkasından bağıırken, Snitch pat diye mutfağa girdi.

“Bayan Snitch,” dedi Edward neşeli bir tavırla, çünkü kadının Alfie’yi kovaladığını fark etmişti. “Alfie’ye salonda olması gerektiğini söyledik, ama bizi kenara itekleyip gitti.” Alfie çabucak arkasına baktı. Snitch’in yüzünü görünce Edward’ın sırtışı kayboldu.

“Kaçsanıza, ahmaklar!” diye bağırdı Alfie, yarışırcasına koşup mutfaktan çıkarken. Arkasından gelen bir gümbürtü duydu, ama o ikisi için üzülecek vakti yoktu – sırlıklam olmuş Murkle, şato kapısından paldır küldür girip peşine düşmüştü. Kadın onu yakalamak için ileri uzanırken, öfkeli bir çığlık attı. Alfie çevik bir hareketle kadının saldırısını atlattı ve Büyük Salon’a koştu, arkada bekleyen şaşkın oyuncuların doğruca önünden geçip gitti. Kimi

arkasına takılıp koşarken, kimiyse ne yapacağını bilmez halde bakakaldı.

“Alfie, dur!” diye fısıldadı Robin, onu tuniğinden yakalayıp. “Oyun daha bitmedi. Henüz sahneye çıkmıyoruz!” Alfie, Robin’den sıyrılıp sandalyelerin arasındaki boşluktan sahneye koşarken, kafası karışmış seyircilerin arasında yayılan fısıltıları duydu. Sahneye dalınca, rol gereği ölüm döşeginde yatan Cormac, afallamış halde doğruldu. Murkle ve Snitch, önlerine çıkan çocukları itekleyerek Alfie’ye hücum ediyorlardı.

“Dinleyin millet!” diye Alfie birden yayılan vel-velenin içinden bağırdı. “Murkle ve Snitch, herkesi yalanlarına inandırdılar. Bu kadınlar bir iş çeviriyorlar var – onlara güvenemezsiniz. Okulun salonunu yakanlar da onlar!”

“Kes sesini de in şu sahneden, evladım!” diye bağırdı Snitch.

“Bu çocuk bize saldırdı!” diye kükredi Murkle şoka uğramış seyircilere yüzünü dönerek. Ailesi bakışlarını kendisinden okul müdiresine çevirirken, Alfie onlara baktı.

“Ayrıca bizden bir şey çaldı,” dedi Snitch gözlerini seyircilerin üzerinde gezdirirken. Gözleri, tıpkı mahzendeki gibi sarıya bürünmüştü. Sesi çok daha alçak ve sakindi. “Kolyeyi... bize ait olan bir kolyeyi çaldı.”

Seyircilerin arasında bir mırıltı dolanmaya başladı. “Öğretmenlerden bir şey mi çalmış? Alfie hırsız mı?”

“Onları dinlemeyin!” diye haykırdı Alfie. Snitch’in ses tonu ve yılan bakışları karşısında salon-daki tüm gözlere Alfie’ye tanıdık gelen o anlamsız, boş ifade yayılıyordu. “Gözlerine bakmayın. Sizi hipnotize ediyorlar!” Kimi seyirciler onu yuhalamaya başlamıştı.

“Bize onu geri vermesi lazım,” diye ekledi Murkle ve kardeşinin takındığı uğursuz ses tonunu takındı. “Kolyemizi çaldı ve iade etmesi gerek.”

“Yalan söylüyorlar!” diye bağırdı Alfie ve gözleri, öğretmenlerin büyüüne kapılmayan birilerini aradı. Hiç değilse bir kişi olsaydı bari diye düşündü.

“Hırsız!” diye bağırdı biri.

“Çalmak çok yanlış bir şey. Geri versene evladım,” dedi babası tekdüze bir sesle ayağa kalkmış, bomboş bir ifadeyle Alfie’ye dönmüş halde.

“Yalan söylüyorlar, baba,” dedi Alfie, ardından sesini yükseltip tüm salona bağırdı. “Yalancılar, bunu kanıtlayabilirim!”

Murkle ve Snitch çabucak sahneye tırmandılar ve fırtına gibi üstüne atıldılar.

“Tılsım anahtarı bize ver!” dediler. Sarı sarı parlayan gözleri sanki çocuğu delip geçiyordu. Alfie kendisini kontrol etmeye çalıştıklarını fark etti;

ama diğer herkese çektikleri hipnoz numarası, onun üstünde işe yaramıyordu. Acaba tılsım mı onu koruyordu, yoksa içindeki büyü mü? Alfie kemerinin arkasına uzandı, Orin'in iksiriyle doldurduğu iki su tabancasını çekti. İki kadın, kükreyerek kahkaha patlattılar.

“Oyun oynamak için acayip bir zaman seçtin, ufaklık!” dedi Murkle kıkır kıkır gülererek. Kadınlar çocuğun üstüne atıldılar. Alfie yüzlerini nişan alıp tetikleri çekti, çığlık atan ağızlarına iksirden mümkün olduğunca çok sıkmaya çalıştı.

“Tavrını görüyorsunuz,” diye Snitch seyircilere seslendi. Ardından Alfie'nin bir kolunu yakalayıp yüzünü sildi. “Önce bizden alıyor, ardından bu korkunç ve terbiyesiz davranışı sergiliyor!”

Seyirciler ayağa kalkmış yuhalayıp bağırırlarken, Alfie'nin kanı dondu. Ailesi bile sanki onlara katılacakmış gibi gözüküyordu. Murkle ve Snitch'in hipnozu hâlâ işe yarıyordu. İksir neden etki etmemişti? Alfie fark etti ki kadınlar şu an her şeyi itiraf etseler bile, seyirciler bu haldeyken hiçbir işe yaramazdı. Durumdan kurtulmanın yolunu bulamıyordu. Az sonra onu sürükleyerek mahzene götüreceklerdi ve onları durdurmak için kimse kılını kıpırdatmayacaktı – hem de babası ve kuzenleri bile.

Murkle ve Snitch, alay eden ve yuhalayan seyircilerin gürültüsü içinde onu sahneden aşağı sürüklemeye çalışırken; buruşturulmuş bir program broşürü, Alfie'yi yüzünden vurdu. Alfie, kadınlardan kurtulup, Orin'in çalışma odasına saklanıp saklanamayacağını merak etti – ama kıvranıp debelenerek serbest kalmaya çalışırken, *bu sefer kaçış yok* diye düşündü.

“Yürü bakalım evlat, yoksa bize yardım etsin diye babanı çağırırım,” dedi Snitch.

“Belki anneannen de yardım etmek ister,” dedi Murkle kıs kıs gülererek. “Ona da sorsak?..”

Kulak tırmalayan bir miyavlama, kadının alaycı sözlerini yarıda kesti ve çingar çıkartan kalabalığı susturdu. Alfie sahneden aşağı bakınca, Galileo'nun önlerine dikildiğini gördü. Kuyruğu baca fırçası gibi kabarmış, kürkü omurgasından aşağı diken diken olmuştu. Hayvan iki kadına tıslayıp miyavlıyordu.

“Nesi var bu mahlûkun?” dedi Snitch, eline bir program broşürü alıp kediye fırlattı. Galileo kenara çekilip tıslamaya devam etti. Ancak kadın ansızın karnına yumruk yemişçesine iki büklüm oldu.

“Yüzün,” diye ciyakladı Murkle. Snitch'in yüzü sanki eriyor, görüntüsü bulanıyordu. Murkle kendi yüzünü sıkıca kavradı ki, o da bozulmaya yüz tutmuştu. Alfie, fırsatı gördü ve kendini kız kardeşlerden kurtardı.

“Bir şey yaptı,” diye feryat etti Murkle ve Alfie’ye doğru atıldı. “Ne yaptın bize?” Kadın yere devrilirken, Alfie geriye sıçradı. Suratlarıyla birlikte bedenleri de bozulmaya başlarken, Alfie dehşet içinde seyretti. İksirin aslında gerçek yüzlerini ortaya çıkarması gerekiyordu. Yoksa herkesin gözü önünde okul müdirelerini mi zehirlemişti?

Alfie, bakakaldı. Murkle ve Snitch gitmiş, yerlerine iki adam dikilmişti. Adamların boy ve kiloları kız kardeşlere benziyordu ve ifadeleri de en az onlar kadar uğursuzdu.

“Bay Smeadon? Bay Lurcher?” dedi Alfie’nin anneannesi, şaşkınlık içinde ayağa kalkıp adamlara baktı.

“Ne yaptın, çocuk? Hemen kes şunu!” diye çıkıştı adamlar. İkisi de tam olarak aynı ses tonuyla konuşuyor, ağızları aynı anda hareket ediyordu. İki figür şekilden şekle girip sürekli biçim değiştirirken kalabalığın geri kalanı hipnozun etkisinden çıkmaya başladı.

“Bunlar Bayan Craggs ve Bay Fargle,” dedi Hexbridge’in en ihtiyar sakini Ernie Wilmslow, tekerlekli arabasıyla sahneye yaklaşırken. “Bu ikisini seksen senedir görmemiştim, ama onlardan yediğim dayığı hayatta unutmam – tam bir hafta oturamamıştım!”

Değişimler daha da hızlandı, iki figürün giysileri ve yüzleri her seferinde farklı bir görüntüye büründü. Suratları yamulup bozuldu – adeta insan yüzlerinden oluşan tuhaf, yeşil tonlarında bir parodiye dönüştüler.

“Sen ne yaptın, Alfie?” diye Holly dehşet içinde bağırdı.

“Ben... ben bilmiyorum,” diye bağırdı Alfie, bu korkunç dönüşümden uzaklaşmak için kaçışan insanların çığlıkları arasından. “Ben sadece sizlere onların gerçek yüzlerinin göstermek istemiştim. Onları durdurmak zorundaydım!”

İki beden karaltılara boğulup tek bir kitleye dönüşürken ve ortaya çıkan yığın gittikçe büyürken korkunç sesler çıkıyordu. Sonra sesleri yerini derinden gelen kulak tırmalayıcı bir kahkahaya bıraktı ve herkesin gözün önünde kocaman bir canavar belirmeye başladı.

Alfie, kule gibi yükselen yaratığın karşısında dehşete düşüp geriye doğru sendeledi. Murkle ve Snitch ejderhayı kontrol etmiyorlardı, bunu nihayet anlamıştı – onlar, ejderhanın *ta kendisiydi*. Hem de onları içeri kendisi davet etmişti! İnsanlar, tam ortalarında meydana çıkan bu yaratıktan kaçmak için bağıışıp çağırışıyor, sandalyelerin arasında itişip kakışıyorlardı. Görünüşe göre ejderha ilk kimi yiye-

ceğine karar vermeye çalışırken, iki kafası ayrı yön-
lere çekiliyordu. Alfie, onu şatodan dışarı çekmesi
gerektiğini biliyordu.

“Hey, taş kafalı!” diye seslendi Alfie ejderhaya
sandalye fırlatarak. “Bunu mu istiyorsun?” Tılsımı
onlara doğru salladı. Yaratığın boğazlarından güm-
bürtlü bir hırıltı geldi. Alfie bir sandalye daha fırla-
tırken, kapıya doğru geri geri gitti. Ejderha gürledi,
üzerine doğru uçan altın sarısı sandalyeleri pençele-
riyle paramparça etti. “Gel de al o zaman!” diye ba-
ğırdı Alfie ve arkasını dönüp salondan dışarı koştu.

Amansız Kuzgunlar

Alfie avluya ulaşınca, cebinden gümüş düdüğü çıkardı ve var gücüyle üfledi. Saniyeler içinde Artan kuleden aşağı süzüldü ve çocuğu kaldırıp sırtına aldı.

“Çabuk, yaratık birini öldürmeden bizi buradan uzağa götür!” Alfie dümdüz uzanıp, ayının kürkünü kavradı. Ejderha şato kapısından fırlayıp tam üstlerine atılırken, Artan hızla göğe yükseldi.

“Misafir seçerken daha dikkatli olmalısın,” diye kükredi Artan, gökyüzünü roket gibi tırmanırken. Archelon Gölü’nün üstünde süzülürlerken, aşağıda kalan şatonun ışıkları gittikçe uzaklaşıyordu. Ay sudan yansıyor; ışınları, üzerinden bir çırpıda geçen ejderhanın üstüne düşüyordu. Artan, kendilerine doğru kırbaç gibi yaklaşan kuyruktan kaçarken ani-

den alçaldı ve adeta gölün yüzeyini sıyırdı. Ayı sola manevra yaparken, Alfie sımsıkı tutundu. Ejderha, ayı kadar hızlı manevra yapmaya çabalayıp kanat çırparken bir-iki kıymetli saniye kazandılar.

“Nereye?” diye sordu Artan.

“Ormana!” diye bağırdı Alfie. Ejderha oradan geçemeyecek kadar büyüktü – belki Artan ağaçların arasında izini kaybettirebilirdi. Şatonun oradan bir kez daha kurşun gibi geçip, köye doğru uçmaya başladılar. Alfie, kuzenlerinin Jimmy ve Holly ile birlikte uçuş rotalarını izleyerek tepeden aşağı koştuklarını gördü. Şaşkınlıklarını üstlerinden atamamış yetişkinler, asma köprüye üşüşmüşlerdi. Ejderha kısa bir anlığına kilisenin kulesine konup ardından kendini Alfie ve Artan’ın olduğu yöne doğru fırlatırken, arkasından yere dökülen kiremitlerin çatırtılarını duydular.

“Dikkat!” diye bağırdı Alfie. Ejderha, kilise kulesi ardında bıraktığı alana yıkılırken, kanatlarını yanlarına yapıştırmış, havayı yarararak dalışa geçmişti. Artan kenara çekilirken bu sefer bir saniye geç kaldı ve yaratığın koca kuyruğu onlara şiddetle çarptı. Gökyüzünden aşağı düşerlerken ayı, Alfie’nin etrafını sardı ve köy meydanına çakılırlarken, çocuğun düşüşünü yumuşatmaya çalıştı.

Alfie ayağa sıçradı, ayak bileği altında bükülürken yüzü ekşidi. Ejderha küt diye yere indi, pençe-

leri kaldırım taşlarını parçaladı. Sonra tek ayağıyla Artan'ın sırtına bastırdı – yeniden havalanmaya çalışan zavallıyı yere mıhladı.

Ejderha başlarından burnu daha sivri olanı, yere doğru alçaldı ve Alfie'nin dibine kadar yaklaştı. Sarı gözlerinin içindeki göz bebekleri kısılıp ince ve siyah birer çizgi halini alırken; Alfie, baktığı şeyin Snitch olduğunu anlamıştı.

“Tılsım-anahtar,” diye hırıldadı ve pençelerinden biri, ona doğru uzandı.

“Hayır,” dedi Alfie. Geri geri giderken, ayak bileğine verdiği ağırlık yüzünden hissettiği acıyı belli etmemeye çalıştı.

“Yanlış cevap!” diye gürledi ejderha, burun deliklerinden insanın tenini yakacak kadar sıcak bir hava üfledi. Alfie leş gibi gelen sıcak ve sülfürlü koddan geriye doğru tökezledi. “Ahmak çocuk seni! Onu senden almaya karar verdiğimizde, gerçekten bizim yolumuza çıkabileceğini mi sandın?” Ejderha, Artan'ı iki pençesinin arasına alıp onu havada sallandırdı. İki başını çevreleyen, kertenkeleyi andıran fırfırlı saçakları açıldılar ve ejderha ayıyı incelerken tehditkâr bir tavırla titreştiler. “Ne kadar ihtiyarlamış, kuruyup gitmiş,” dedi ejderha onu süzerek.

“Küçücük bir kıvılcım ve... *Puf!*” deyip kıs kıs güldü, yüz hatları Murkle'ın kurnaz ifadesini andıran diğer ejderha başı.

“Yere koy onu!” diye bağırdı Alfie. Snitch’in burun deliklerinin çevresinde dumanlar oluşmaya başlıyordu. Alfie gözlerini dikmiş, ejderhaya öfkeyle bakarken, içinden gelen bir fısıltının farkına vardı. Teni karıncalandı ve damarlarından geçen sıcak bir heyecan dalgası hissetti.

Ejderha, ayıyla oynamayı bıraktı. Parlak gözleri kocaman açılmış olan iki baş da Alfie’ye döndü.

“Gözlerine bak,” diye ejderha başları tıslayarak birbirleriyle konuştular. “Orin’in büyü. Kaybolmamış. Büyü, çocuğun içinde.”

Orin’in büyü! Tıpkı yangının çıktığı gün gibi yine Alfie’nin içinde uyanmıştı. Ancak bu seferki, konferans salonunda olduğundan farklıydı. Alfie, bu sefer kontrolün kendinde olduğunu hissediyordu. Büyü ona fısıldarken neredeyse onu anlayabiliyordu. Serbest kalmak istiyordu. Açlığını gidermek istiyordu.

“Büyüyü ondan alabiliriz,” diyerek tısladı Murkle, gözleri açgözlülükle parlarken. “Onu insanlarla, insanların elektrik hatları ve güç santralleriyle besleyebiliriz. Sonra onu kullanıp kardeşlerimizin topraklarını yeniden kurarız! Yüksek tepeler, duman tüten yanardağlar, lavla dolup taşan güzelim göller! İnsanlara sırf kendimiz için hayvan besletiriz. Karşı çıkanları da...” Çatallı dili ağzından fırladı ve ej-

derha yere, Alfie'ye doğru bakarken büyük iştahla dudaklarını yaladı. Alfie ona sert bakışlarla karşılık verdi. Zihnindeki fısıltı, güçlü bir şelalenin yumuşak kükreyişleri gibiydi.

“Veya yeni bir ejderha soyu yaratırız,” dedi Snitch hırlayarak, ardından uzun ve sivri dişlerini gösterip burnundan duman çıkardı. Snitch sözünü sürdürürken, Murkle'ın başı aniden ona döndü ve yüz yüze geldiler. “Diğerlerinin tek yaptığı kavga etmektir. Neden geçidi mühürlü bırakmayalım? İçeride kalıp sonsuza kadar uyusunlar. Kendi ejderha ordumuzu kendimiz kurarız...”

“... ve hükümdarları biz oluruz,” dedi Murkle tiz çığlıklarla. “Dünya bizim olacak!”

Alfie sakın kalmaya çalıştı, ama kalbi giderek daha hızlı atıyordu. Bedeni muazzam bir güçle dolup taşıyordu. Hiç hissetmediği kadar güçlü hissediyordu.

“Peki, büyüü nasıl ele geçireceğiz?”

“Böyle!” Snitch'in kafası Alfie'ye doğru fırladı. Alfie yana yuvarlanırken, ejderhanın çenesi pat diye kapandı ama havadan başka bir şeyi ısıramamıştı. Çocuğun damarlarından elektrik aktı. Madem büyü enerjiyle besleniyordu, acaba Orin'in Agrodonn'un büyüünü emmek için yaptığı gibi kendi de ejderhanın gücünü emmek için onu kullanabilir miydi? Bir kez daha Snitch'in çenesinden kaçtı, içindeki bü-

yüye yoğunlaşırken öfkesi iyice birikti. Yapacak bir şey yoktu. Büyüyü kullanmaya mecburdu.

Ejderha yeniden saldırıya geçti ve Alfie kendini bırakıp içindeki büyü'nün bütün gücüyle dışarı taşıtığını, yaratığa doğru fırladığını hayal etti. Ancak anında ters giden bir şey olduğunu anladı. Göğsünden dışarı muazzam bir elektrik akımı fırladı ve çocuk geriye savrulup düştü. Kılına bile zarar gelmemiş olan ejderhanın her iki boğazından da hırıltılı ve derin kahkahalar yükseldi. Alfie kaldırım taşlarına öyle sert çarpmıştı ki, acıdan inliyordu. Daha ayağa kalkamadan, göğsünün üstüne bir pençe indi ve onu yere çiviledi. Sivri tırnaklardan birinin ucu yavaşça tenini delerken acı içinde haykırdı.

“Alfie!” diye bağırdı Robin, taşların üstünden koşarak. Hemen arkasından Madeleine izliyordu.

“Çek pençelerini onun üstünden!” diye bağırdı Madeleine, yerden taş alıp tüm gücüyle ejderhaya fırlattı. Taşlar hiç zarar vermeden zırhlı bedenden sekip yere düşerken, Murkle ve Snitch'in dudakları korku salan bir sırtışıla geri çekildi ve jilet gibi keskin dişleri ortaya çıktı.

Murkle'ın dişleri Alfie'nin yüzüne milim kala çat açılıp çat kapanırken “Önce anahtarı al,” diye gürledi Snitch. Alfie taşların üstünde çaresizce kıvranırken pençe tılsımın ipinin altına kanca gibi girdi. İp koptu ve tılsım, köy meydanına doğru uçtu. Snitch

çocuğu bütün olarak yutmaya hazırlanırken, Alfie onun kocaman açılan ağzına baktı. Bir anda aralarında kalan hava boşluğunu kara tüylü kanatlar ve açılıp kapanan gagalar doldurdu.

Alfie güçbela ayağa kalktı ve yüzlerce kuzgun meydana üşüşüp, minik savaş uçakları misali doğruca ejderhaya atılırken; hayretler içinde onları seyretti. Ejderha iki ağzını da açıp kaparken, tüyler havada uçuştı. Kuşlar gözlerini, kulaklarını, kanatlarını gagalıyorlardı. Ejderhanın yakaladığı her kuşun yerine onlarcası geliyordu. Sarmallar çizerek ejderhanın tepesine fırtına gibi üşüşen kuzgunların oluşturduğu kapkara bulut, Ay'ı ve yıldızları bile örtüyordu. Ejderha feryat ederek havalandı, kuş sürüsüne şerit halinde alevler püskürttü; ancak kuşlar, tıpkı balık sürüsü gibi önce ayrılıp sonra yeniden birleştiler, ardından saldırıya devam ettiler.

“Çabuk, Alfie!” dedi Robin onu çekip ayağa kaldırırken. “Hâlâ meşgulken uzaklaşalım buradan.”

“Yapamam!” Alfie, başını kaldırıp ejderhayı kuşatan tüylü kuşlara baktı ve Caspian'ın oralarda bir yerde olduğunu, hayatını kurtarmaya çalıştığını tahmin etti. “Onu durdurmak zorundayım. Tılsım, çabuk, bulmama yardım et!”

Kaldırım taşlarının üstünü aramak için ayrı yön-
lere dağıldılar. Tepelerindeki savaş son hiddetiyle

sürerken; kavrulmuş kuzgun bedenleri, üstlerine yağmur gibi yağıyordu.

“Burada!” diye seslendi Madeleine ansızın. “Bu, değil mi?”

“Evet!” Alfie tılsımı eline geçirdi ve merceğin sağlam olup olmadığına baktı. *Mercek!* Emily bunun enerjiyi odaklayabildiğini söylemişti. Acaba büyüü de odaklayabilir miydi? Alfie tılsımı boynuna takarken kenara sıçradı ve kaldırım taşlarının üstüne alevler fışkırdı.

“Şimdi ne yapacağız peki?” diye sordu Robin, gökyüzünden alev almış kuzgunlar dökülürken, sersemlemiş haldeki Artan’ın süzülerek kaçmasına yardım etti.

Alfie dizlerinin üstünde yere çöktü ve gözlerini kapadı, odaklanırken kendini savaşın gürültüsüne kapadı, kafasındaki ses berraklaşırken zihnini ve güm güm atan kalbini sakinleştirdi. Birden, ne yapacağını anladı. Daha önce büyüü fazla şiddetli kullanmıştı. Bu sefer onu dinledi, yön verdi, içinde biriken enerjiyi tılsıma doğru yönlendirdi. Göğsünün merkezine bir sıcaklık yayıldı.

Gözlerini açtı ve ayağa kalktı. Ayak bileği acımıyordu artık. Ham bir güçle kaynayıp fokurdamak yerine sakin ve tetikte hissediyordu.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Madeleine.

“Şşş! Bırak da konsantre olsun,” diye fısıldadı Robin.

Yerler, onu korumak için savaş vermiş kuzgunların cesetleriyle kaplıydı. Hayatta kalanlar geri çekilip süzülerek uzaklaştılar. Alfie, Caspian’ın ölenler arasında olmamasını diledi.

Ejderha hiddetle gökyüzünde dört dönüyor, geri çekilen kuşların ardından ateş kusuyordu. Murkle’ın gözlerinden biri kapanmıştı ve yaratığın kanatları, yüzlerce gaga darbesiyle delik deşik olmuştu. Ejderha, havada uçarken kendini yatıştırıp toparlandı ve gözleri, yerde dikilen Alfie’yi seçti. Her iki ağız da aynı anda feryat etti ve ejderha öyle bir ateş püskürttü ki, köy binasının tepesindeki rüzgâr gülü, eriyik bir metal yığınınna dönüştü.

“Kaç, Alfie!” diye haykırdı Madeleine, ejderha ona doğru dalışa geçmişken.

Alfie, hareket etmedi. Yaratık gece semasında kendisine doğru atılırken, gözlerinin içine baktı. Zihni bütünüyle tılsıma odaklanmış halde sakin ve derin bir nefes aldı, özgür kalmak için yalvaran büyüü serbest bıraktı. Büyü, kullanılmaktan heyecan duyar bir halde içinden dışarı akarken, Alfie sanki açlıktan kudurmuş bir hayvanın tasmaını çıkarıp dışarı salmıştı. Büyü göğsünden dışarı akıp mercekten geçerken tılsımdan dışarı kör edici, bembeyaz

bir ışık hüzmesi fırladı. Alfie yenilmez hissediyor, sanki istediği her şeyi yapabilir, istediği her şeye sahip olabilir gibi hissediyordu. *Neden olmasın?* diye zihninin arkasından fısıldayan küçük bir ses duydu. *En muhteşem rüyalarını gerçeğe dönüştürebilirim...*

Ejderha kocaman çenelerini açarak, aşağı doğru süzüldü. Işın, doğruca ona isabet edip yardı geçti. Işık yaratığın göğsünü yararken, gece acı dolu bir çığlıkla doldu taştı. Ejderha kendisine çarpacakken, Alfie düşünmeden gözlerini kapadı ve durduğu yerin her iki yanından küt diye bir şeyin yere çakıldığını duydu.

Büyü yeniden ona dönerken –tılsımdan geçip çocuğun içinde evi diye gördüğü o gizli yer her neresiyse oraya geri akarken– Alfie üzerindeki sersemliği atmaya çalıştı. Büyü açlığını henüz giderdiği için halinden memnun, sanki kedi gibi gurluyordu. Bu his Alfie’yi öyle rahatsız etti ki, çocukcağız midesinden yükselen bulantı hissine karşı epey mücadele vermek zorunda kaldı.

Robin bağırarak bir şeyler söylüyordu. Madeleine ise neşe çığlıkları atıyordu.

“Başardın!”

Alfie gözlerini açtı. Murkle ve Snitch, büründükleri son insan bedenlerine geri dönüşmüş, sersemlemiş ve perişan bir halde kaldırım taşlarının üstünde yatıyorlardı.

Yeniden Örülen Anılar

“İşte oradalar,” diye bağırdı kendini beğenmiş bir ses. “Onları derhal tutuklamanızı talep ediyorum!”

Lord Snoddington, peşi sıra gelen Müfettiş Wainwright ve polis memurlarıyla birlikte rap rap köy meydanına yürüyordu. Alfie kendini adamın öfkesinin hedefi sanmıştı, ta ki polisler Murkle ve Snitch’i sürükleyerek ayağa kaldırıra kadar. Lord Snoddington bağırırken, yara bere içindeki Edward ve Hugo arkadan olanları izliyorlardı. “Snoddington ailesine el süren son kişi ipte sallandırıldı!”

Köylülerin geri kalanı şatodan köye uzanan tepeden aşağı avare adımlarla inmiş, sersemlemiş bir halde köy meydanında dikilmiş, yıkık kuleye ve ölü kuzgunlara bakıyorlardı.

“Alfie!” diye seslendi babası, alelacele yanına koşarken. Ailesinin geri kalan üyeleri arkasından geliyorlardı. “Ne oldu? En son Büyük Salon’dan gelen bağırışları hatırlıyorum, sonra buradan atılan havai fişekleri gördük. Lord Snoddington’un oğlu, sizin öğretmenler tarafından saldırıya uğradığınızı söyledi. Senin de canını yaktılar mı?”

“Öyle bir şey yaptılarsa bana hesap verecekler!” dedi anneanesi. “Ah şu kafamı bir toplayabilsem – sanki bir haftadır uyuyormuşum gibi hissediyorum. Her nedense eski okul müdürlerimi düşünürken buluyorum kendimi – en az şu ikisi kadar kötüydüler.” Anneanne, başını sallayarak polisle boğuşup, onlara küfür yağdıran okul müdirelerini gösterdi.

Snitch kollarından birini kurtarıp Alfie’ye doğru hamle yaptı. Ancak ciyak ciyak bağırıp elini geri çekti. Grace Yenge, eşinin piposunu kaptığı gibi kemik çatırdatan bir sesle onu kadının eline geçirmiş, üstüne üstlük akkor halindeki tütünler Snitch’in kolunun üstüne yağmıştı. Snitch dehşet içinde çürük ve yanık dolu parmaklarına bakarken, polisler ona ve Murkle’a kelepçe takıp kadınları meydandan geçirdiler ve polis karakoluna götürdüler. Alfie, güçlerinden eser kalmadığını fark edince, onlara hınzırca sırıttı.

“Neler olduğunu açıklar mısınız lütfen?” diye sordu Herb Dayı. “Bir an tiyatro seyrederken gürül-

tü kopuyor, sonra bir bakmışsın etrafımızı şu zavallı ölü kuşlar kaplamış halde köy meydanındayız.”

Alfie, yanıt vermedi. Tam o sırada gözüne tanıdık gelen pelerinli bir figürün sert adımlarla onlara yaklaştığını gördü.

“Caspian!” diye seslendi ona doğru koşarak. “İyi misin?”

“Birkaç sıyrık sadece,” diye karşılık verdi Caspian, ancak Alfie koluna tutunurken acıdan irkildi.

“Sen ve diğer kuzgunlar olmasaydınız hepimiz ölmüştük,” dedi Alfie. “Bizi kurtardın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum!”

“Neden edesiniz ki?” dedi Caspian tek kaşını kaldırıp. “Ben sadece şirketimizin korumakla görevli olduğu bir şeyi koruyordum.”

“Beni mi?”

“Sizin hayatınızı kurtarmak, sadece taşıdığınız büyüünün saklı ve güvende kalmasını garanti altına almak için bir mecburiyetti.”

Alfie, dökülen onca kandan sonra Caspian’ın hâlâ bu kadar mesafeli ve ilgisizce konuştuğuna inanamıyordu. “Neler olduğunu gördün mü? Büyü, Murkle ve Snitch’i yeniden insana dönüştürdü.”

“Baştan beri insan değillerdi aslında,” dedi Caspian. “Ejderha, görüntüsünü başka şekillere sokabilen bir biçim değiştirme büyüü kullanmıştı. Ancak

o kadar uzun süre insan kılığına büründü ki, içindeki büyü onunkini emince büyüğü geri tepti ve onu yeniden insana dönüştürdü.”

“Yani artık eski hallerine dönemeyecekler mi?” diye sordu Alfie. Caspian başını iki yana salladı.

“Ömrü artık insan ömrüyle sınırlı, iki farklı bedene hapsolmuş sihirli bir yaratık. Neredeyse acıya-
cağım onlara.”

Lord Snoddington, etrafındaki insanlara emir yağdırma görevini üstüne almış, kuzgun cesetlerini tekmeleyerek onları yığınlar haline getirip meydandan giden yolu açmaya çalışıyordu. Caspian’ın öfkeden kudurmuş siyah gözleri ona delici bakışlar atınca, adam durdu ve yavaş adımlarla geri geri yürüdü.

“Bu kuzgunlar... Onlar da senin gibi miydi?” diye sordu Alfie.

“Yarı insan mı? Hayır, bunlar biçim değiştiren değildi ama kuşların en cesurlarıydılar. Ashford beni çağırdığında, onlar da benim çağırma kulak verdiler. Arkalarında bir efsane bırakmaya, savaşta ölmeye hazırdılar.”

“Ashford yaralı mı?” diye sordu Alfie, kuzgunların fedakârlığı karşısında küçüldüğünü hissederken.

“Gururu bedeninden daha fazla yara aldı. Onun gibi biri için alt edilmek, sahiden az görülür bir şey. Bir süre daha bunun acısını hissedecek.” Sanki bun-

dan küçük bir zevk alırcasına Caspian'ın yüzünde hafif bir sırıtış belirdi. Ancak belirir belirmez kayboldu ve adam pelerinini geriye savurdu. “Şimdi büsbütün toparlanamayacak hale gelmeden şu insanların zihinlerindeki bölük pörçük anıları yeniden dikip örmemiz gerek.”

Caspian insanları sürü gibi meydana toplayıp tepeden yukarıya, şatoya götürürken Alfie ona yardım etti.

“Onlara ne söyleyeceksin?” diye sordu Alfie, avukatın uzun adımlarına yetişmek için koşarken.

“Olayları onlara, inanmaktan mutluluk duyacakları şekilde hatırlamalarına yardım edeceğim,” dedi Caspian. “Çoğu yetişkinin zihni sizinki kadar esnek ve dayanıklı değildir. Üstüne üstlük onların zihinleriyle oynandı, akılları başkası tarafından yönetildi. Anılarındaki boşlukları doldurmak için elle tutulur bir şeylere ihtiyaçları var. Ben sadece olayları hatırlamak istedikleri şekilde hatırlamalarını sağlayıp, hasarı onaracağım.”

Herkes sürü halinde Büyük Salon'a geri döndü. Alfie sandalyelerin zarar görmemiş halde olduklarını, her şeyin aynen eskisi gibi durduğunu görünce hayretler içinde kaldı. Sanki hiçbir şey olmamıştı. Nihayet her şey onlara olağan gelmeye başladıkça, insanlar rahatlayarak derin bir oh çektiler ve mutlu

mutlu sandalyelerine geri döndüler. Ashford, aldrışsız bir tavırla sahneye yaslanmış duruyordu. Alfie'yle göz göze gelince çocuğa göz kırptı.

“Bay Bone?” dedi Robin, salonun arka tarafındaki eski yerlerine götürölürlerken. “Biz de buna katılmaya mecbur muyuz? Zaten son iki haftayı gerçekleri unutmuş bir halde geçirdik. Bu sefer olanları hatırlayan tek kişinin Alfie olmasını istemiyorum.”

“Biz bunları unutursak kiminle konuşacak?” dedi Madeleine. “Murkle ve Snitch'in anılarımızı çalıp, bizi ona karşı kıskırtmış olmasından nefret ediyorum. Unuttuğumuz şeylerin bir kısmını daha anca hatırlamaya başladım. Bunları da unutturma bize, lütfen.”

Caspian, Alfie'ye döndü. “Muhafızı olduğunuz büyüünün gücünü gördüklerini yadsıyamayız.” Sesi son derece ciddi bir tondaydı. “Ne kadar çok kişi bilirse, sizin için o kadar tehlikeli. Bu kadar önemli bir sırrı saklamaları için onlara güveniyor musunuz?”

Kuzenleri avukata meydan okuyan gözlerle bakarken, Alfie de onlara baktı. Gülümsedi. “Hem de her şeyimle.”

Salondan çıkarlarken Alfie, Caspian'ın seyircilere yatıştırıcı ve güven verici bir sesle hitap ettiğini duya-biliyordu. Alfie, kuzenlerini asma köprüye çıkardı ve

orada oturup bacaklarını hendeğin üstüne sarkıttılar. Madeleine ve Robin, her ikisi de sanki gözlerini ondan kaçırıyorlardı. Bakışlarını aşağı dikmiş, ayaklarının altından akan suları seyrediyorlardı.

“Çok özür dileriz!” dedi Madeleine aniden.

“Sana inanmalıydık...”

Robin bitiremeden, Alfie sözünü kesti. “Özür dilemenize gerek yok.”

“Ama çok yalnız hissetmiş olmalısın,” dedi Madeleine gözlerini kırpıştırıp, sanki gözyaşlarını bastırmaya çalışarak. “Seni yarı yolda bıraktık gibi hissediyorum.”

“Zihninizle oynadılar – ikinizin de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Başınıza böyle bir şey gelmeseydi, sonuna kadar yanımda olurdunuz; hiç kuşku yok.”

“Her zaman,” dedi Robin son derece ciddi bir ifadeyle.

“Neyse, en azından bir daha bizimle uğraşamayacaklar,” dedi Madeleine. Anlık bir sessizlikten sonra usulca şöyle ekledi: “Onlara yaptığın şu şey – Orin’in büyüğü müydü?”

Alfie başını salladı. “Tuhaf bir histi – sanki canlıydı. Onu kullanırken, ben...” Duraksadı ve akan suyun üstüne sarkıttığı ayaklarına baktı. Robin ve Madeleine, sabırla sözünü bitirmesini beklediler. “O

kadar iyi hissettim ki – sanki hep kullanmalıymışım, açlığını gidermesi için onu serbest bırakıp ardından canım ne isterse yaratmalıymışım gibi hissettim.” Bakışlarını ayaklarından çekip, başını kaldırdı. Madeleine ve Robin, sessizlik içinde onu seyrediyorlardı.

“Ama bunu yapmam,” diye çabucak ekledi. “Büyü, onların gücüyle beslendikten sonra öyle doymuş, öyle hoşnuttu ki midem bulandı. İçimden çıkıp gitmesini istedim. Bir daha asla kullanmak istemedim.”

“Eğer sana böyle hissettirdiyse,” dedi Robin sonunda. “O zaman Orin bunu sana vermekle doğru yapmış.”

“Kesinlikle,” diye ekledi Madeleine. “Murkle ve Snitch büyüü sende alsalardı, onu beslemekten asla vazgeçmezlerdi ve büyüü kullanıp istedikleri her türlü korkunç şeyi yaratırlardı. Büyünün, onu kullanmak istemeyen birine emanet edilmesi akla yatkın geliyor.” Madeleine, Alfie’ye sıkıca sarıldı. “Hadi artık, neşelen! İnsan kolay kolay aynı günde hem Kral Arthur’u oynayıp *hem de* gerçek bir ejderhayı alt edemez!”

“Bak bu konuda hakkın var işte.” Alfie ayağa kalkarken gülümsedi. “Hadi gidelim.” Tepeden aşağı doğru yürümeye koyulup köyün yolunu tuttu, sonra ardına seslendi. “Çok önemli bir konuda yardımınıza ihtiyacım var.”

Hexbridge Şatosu'nda Noel

“Hey, Alfie! Noel yemeği hazır.”

“Tamam, babacım. Bir dakikaya geliyoruz,” diye seslendi Alfie; avluyu yorgan gibi örten körpe, bembeyaz karların arasından hafif boğuk çıkan bir sesle. Bahçenin en ücra köşesinde oturmuş, dişbudak ağacının altındaki kalın bir kayayı yontuyordu. Alfie, babasının çekicini ve keskisini kenara koydu ve eserini seyretmek üzere topuklarının üstüne oturdu.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Kayanın üstüne, kanatlarını ardına kadar açmış bir kuşun çıkıntılı hatları kazınmıştı. Alfie, çizdiği eserin altına özene bezene şu sözcükleri yontmuştu:

**BURADA KUŞLARIN EN CESURLARI,
AMANSIZ KUZGUNLAR YATMAKTADIR**

“Çok güzel olmuş, Alfie,” dedi Madeleine, taşın önündeki topraktan tümseğin tepesine ökse otundan ince bir dal koydu.

“Tuhaf bir sözcük seçimi olmamış mı?” dedi Robin ökse otunun yanma çobanpüskülü koyarken. “‘Amansız.’ Sahiden acımasızlardı belki ama senin için savaşmasalardı, Murkle ve Snitch büyük ihtimalle köyü yok edeceklerdi.”

Alfie başını önüne eğdi, Robin ve Madeleine’le birlikte mezarın önünde bir dakikalığına saygı duruşunda bulundu. Hürmetlerini gösterdikten sonra karların içinde kendi ayak izlerini takip ederek, şatodan dışarı süzülen leziz kokuların peşine takıldılar. Yüce meşe ağacının dallarından buz saçakları sarkıyor, öğle sonrası güneşinde parlıyorlardı.

Alfie, burktuğu ayak bileği yüzünden hâlâ hafif topallıyordu. Kuzgun mezarlığı, bileğindeki acı ve göğsündeki iyileşmekte olan pençe izi dışında, daha birkaç gün önce Hexbridge’de verilen savaşa dair başka hiçbir iz kalmamıştı. Kilise kulesi bile esrarengiz bir şekilde, bir gecede restore edilmişti. Alfie bu sefer maceralarını hatırlayan tek kişi olmadığı için çok mutluydu – görünüşe göre yetişkinler, Caspian sağ olsun, okul oyununun sergilendiği gece meydana gelen tüm sihirli olayları unutmuşlardı. Akıllarında kalan tek şey, Murkle ve Snitch’in her-

kesin gözü önünde kafayı üşütüp gösteri sırasında öğrencilere saldırmaları olmuştu.

“Hey, neredeydiniz millet?” diye Amy merdivenlerin tepesinden seslenirken, Alfie kapıda botlarındaki karları silkeliyordu. Amy şatoya önceki gece anneannesiyle birlikte varmıştı. Kız geniş tırabzanın üstüne sıçradı ve aşağıya, Alfie’ye doğru kaymaya başladı; ama Ashford’ın cilası yüzünden beklediğinden çok daha hızlı gidiyordu.

“Hiç, sadece dostlarımıza veda ediyorduk,” dedi Alfie ve Amy tırabzanın ucundan fırlamış havada uçarken onu yakalamak için montunu yere attı.

“Ayakkabılarınızı çıkarın da yerlerinize geçin,” dedi Alfie’nin anneannesi. Üstü et sosu, salça ve Noel’e özel hazırladığı yaban mersinli, mandalina, tarçınlı sos kaplarıyla dolu tepsiyi taşıırken telaş içinde yanlarından geçti.

Büyük Salon, tüm Noel hayallerinin beden bulmuş haliydi sanki. Devasa bir köknar ağacı, zeminde neredeyse tavana kadar uzanıyor, üzerinden güzelim oyma dekorlar, rengârenk incik boncuklar ve çam ışıkları sarkıyordu. Meşe ağacından muazzam masayı tıka basa dolduran ziyafet, tam da krallara layıktı. Biberiye kaplı sarımsaklı kuzu eti, tereyağlı Brüksel lahanası dolu kâseler, bala batırılmış havuçlar, altın sarısı çıtır çıtır patatesler, kocaman bir

hindi ve parıl parıl parlayan dana rosto vardı. Alfie, minik sosislerle bezeli bir tabağın başına oturdu ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde aralarından en güzel altı tanesini yedi.

Artan, şömine ateşinde çıtır çıtır yanarak içleri ısıtan odun ateşinin önüne sessizce uzanmış sırtıyordu. Bütün aile patlayarak açılıp içinden sürpriz çıkan minik şaka hediyeleriyle uğraşıp, içlerinden çıkan saçma sapan fıkraları okurken; Alfie, Artan'ın onları seyretmekten keyif aldığını hissediyordu. Amy, kendi sürpriz oyuncağından çıkan sahte bıyığı ve kaşları yüzüne yapıştırmış, komiklik olsun diye başını aşağı yukarı sallarken patateslerinin içine düşürmüştü. Ashford, kafasına yediği darbeden bu yana epey iyileşmiş görünüyordu; ama o gün ona kesinlikle çalışmaması tembih edilmişti. Ne zaman yardım etmek için yerinden kalksa, Alfie'nin annesi onu koltuğuna geri oturtuyordu.

Amy'nin ninesi Lizzie, en leziz tatlıları yapmıştı – çikolata ve portakal soslu erikli puding, tepesine badem ezmesi ve kremayla minik bir köy çizilmiş meyveli Noel pastası ve kar topuna benzesinler diye beyaz çikolataya ve Hindistan cevizine batırılmış, küre şeklinde bir yığın minik kek.

Yemekten sonra Alfie'nin babası aylardır üzerinde çalıştığı bir şeyi gösterdi – hem güneş enerjisi

hem de suyla çalışan bir motor. Motoru devasa Noel ağacını saran rayların üstünde ilerleyen kocaman bir oyuncak trene bağlamıştı. Minik bacasından buhar tütten tren, uf uf sesiyle ağacın etrafında dönerken herkes alkışlıyordu.

“Vay be, ne güzel gidiyor!” dedi, Amy tren vızıltılar eşliğinde rayların üstünde giderek hızlanırken.

“Nasıl durduracağını biliyorsun, değil mi babacım?” diye sordu Alfie, am ağacının iğneleri buhar-dan yayılan ısıyla yere yağmaya başlarken. Babası yanıtlayamadan tren raylardan çıktı, hızla ikizlerin üstüne giderken çocuklar fırlayıp yolundan çekildiler, sonra odanın öbür ucuna varıp uzak duvara tosladı. Ardından son bir kez öttü ve sessizliğe gömüldü. Soğumakta olan metalden gelen çıtır çıtır sesler dışında hiç ses çıkarmıyordu artık.

“Hiç fena değil,” dedi Alfie’nin babası neşeyle. “Geçen haftakine kıyasla çok daha sağlam.”

Alfie başını iki yana salladı; ikizlerin kendisine Noel için aldıkları ahşap, küp biçimindeki yapbozu Robin’le birlikte çözmeye alışan Ashford’ı izledi. Kâhyanın bir ailesi olup olmadığını bile bilmediğini fark etti. Adam hâlâ bir sır küpüydü, ama Murkle ve Snitch’i alt ederken çok yardımı dokunmuştu. Alfie, *acaba günün birinde onun yardımına yeniden muhtaç olacak mı* diye merak etti.

Büyüyü taşımanın ve muhtemelen başka sayısız sırla birlikte son ejderha geçidini koruyan bir şatonun içinde yaşamının yükü, Alfie'ye ağır gelmeye başlamıştı. Büyüyü ejderhaya karşı kullanırken içinde uyandırdığı his dehşet vericiydi. Alfie, büyüünün gücünü ve onu kullanmak isteyen herkesi kolaylıkla baştan çıkarabileceğini o an anlamıştı. Orin'in bunu saklamak istemesine şaşdırmamak gerekirdi. Alfie, Druid'le çok geçmeden yeniden görüşebilmeyi umuyordu. Soracak tonla sorusu vardı ve kendini bir daha güvende hissedebilecek mi diye merak ediyordu.

“Uyuma, Al!” diye bağırdı Amy. Hemen ardından ambalaj kâğıdından bir top yumağı, Alfie'nin yüzünden sekti ve pudinginin içine düştü. Saniyeler sonra kâğıt savaşı patlak verdi. Alfie bugünlük tüm endişelerini zihninden kovdu ve savaşa atıldı. Minnet duyduğu ne çok şey vardı artık hayatında – kimi insan, kimi sihirli yaratık olan sadık dostları, muhteşem bir yuvası, ama hepsinden güzeli, yeniden bir ailesi vardı.

Teşekkürler

Alfie Bloom'un bir fikirle başlayıp ta baskıya gitmesine katkıda bulunan nice insan var ve destekleri, geribildirimleri, birlikte içtiğimiz fincanlar dolusu çay için onlara sonsuza kadar minnettarım. Özellikle aşağıda ismi geçenlere teşekkürlerimi sunmak isterim:

Annem ve babam, beni kitapların sayfaları içindeki yeni dünyalarla siz tanıştırdınız ve kendi öykümü yazmam için cesaret verdiniz. İşte, otuz dört sene sonra kitabım çıktı!

Hexbridge'i ilk ziyaret eden Chris, James, Rebecca, Anoushka, Somduth, Elisabeth, Madeleine. Mekâna çekidüzen vererek, herkesin keyif aldığı mükemmel bir iş çıkardınız.

Yazarlık üzerine en önemli kitapları bana sağlayan ve yazarların gizli yumruk toslaşmasını öğreten Rhianna.

Carol Anne, Andy ve Lucy. Castell Coch'a yaptığımız gününbirlik gezi olmasaydı, bu kitap asla ortaya çıkmazdı.

Alfie'ye sonuna kadar inanmış Ben ve Helen.

Gabrielle Kent, 1997 yılından beri oyun endüstrisinde çalışmakta ve günümüzde Teeside Üniversitesi'nde Bilgisayar Oyunları Geliştirme dersleri vermektedir. Öğretmenlik yapmanın yanı sıra İngiltere'nin en büyük oyun ve animasyon festivali olan Animex şirketinin yöneticiliğini yapmaktadır. 2015 yılında oyun dergisi olan MCV'nin Yılın Kadını Ödülü'ne layık görülmüştür. Yazmayı da en az oyunlar kadar sevmekte, bir gün bizzat kendisine ait bir şatonun kütüphanesinde kitap yazmayı hayal etmektedir. *Alfie Bloom ve Hexbridge Şatosu'nun Sırları*, yazarın ilk romanıdır.

gabriellekent.com

@GabrielleKent

Alfie Bloom'dan haberler, yarışmalar ve indirilebilir içerikler için alfiebloombook.com adresini ziyaret edebilirsiniz.